

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 16

Dijous, 19 d'abril de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 12, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Govern sobre el foment del civisme (tram. 300-00032/08) (p. 3)

Interpellació

al Govern sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra (tram. 300-00033/08) (p. 7)

Interpellació

al Govern sobre el sector professional d'infermeria (tram. 300-00035/08) (p. 10)

Interpellació

al Govern sobre el pas del tren d'alta velocitat per Barcelona (tram. 300-00036/08) (p. 15)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla de millora per a l'educació secundària
(tram. 302-00022/08) (p. 19)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat als centres educatius
(tram. 302-00023/08) (p. 25)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política informativa (tram. 302-00024/08) (p. 30)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de gestió de la sequera
(tram. 302-00025/08) (p. 37)

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu de la I Setmana Mundial de la Seguretat Viària
(tram. 401-00005/08) (p. 42)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 12.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Educació i la consellera de Salut.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Govern sobre el foment del civisme (tram. 300-00032/08)

Ho fem amb el novè punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Govern sobre el foment del civisme, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana volem interpellar el Govern i més concretament la seva conselleria, la conselleria de Governació i Administracions Públiques, sobre una qüestió que en una primera instància podria semblar senzilla i fins i tot, fins a cert punt, elemental, però que quan l'analitzem amb un cert detall presenta una gran complexitat i té una evident repercussió social. Es tracta, ni més ni menys, que del fenomen del civisme i del foment d'aquest per part dels poders públics.

No resultarà gens ociós en aquest sentit que comencem per definir què entenem per «civisme». I és que per «civisme» podem entendre moltes coses i bona part de les polítiques públiques que volem impulsar lògicament deriven d'aquesta definició que se'n vulgui fer de forma prèvia.

Allò que primer hem de comentar és que el civisme és un concepte polièdric, que permet tot un seguit de definicions. De fet, «civisme» prové del llatí, del terme llatí «cives», que significa «ciutadà», i d'acord amb aquesta etimologia el civisme constitueix el conjunt de qualitats que permeten als ciutadans i les ciutadanes viure a les ciutats, o en altres paraules: viure en comunitat respectant unes normes de convivència pacífiques, acceptant les regles del joc democràtic i els drets humans. Això comporta també definir les ciutats o el país o el barri o la vila, tant se val, com espais de relació i de consens; llocs en els quals hem de conviure gent de cultura, generacions i històries personals lògicament diverses.

Avui, certament, les nostres viles i ciutats han esdevingut espais socialment cada vegada més complexos, amb

la convivència de tradicions culturals diverses que es relacionen en els espais públics i també en els privats, la qual cosa representa un repte evident per construir un model de civisme compartit, que d'alguna forma o altra els mateixos ciutadans i ciutadanes ens reclamem i que ja constitueix de ben segur un element clau en les societats del benestar.

En qualsevol cas, aquesta primera reflexió ens permet introduir una primera definició que és probablement la més coneguda. Tots coneixem en aquest sentit les campanyes que han impulsat des de fa força anys molts ajuntaments o altres administracions per fomentar actituds cíviques en les viles i ciutats del nostre país, i en conseqüència insten els ciutadans i les ciutadanes, per exemple, que llencin els papers a la paperera, que donin preferència a les persones grans o a dones embarassades en el transport públic, que respectin el descans dels veïns i les veïnes en les zones d'oci nocturn, que aparquin els vehicles en llocs on no es perjudica el trànsit de vianants... Certament podríem llistar una infinitat gairebé interminable d'actituds de la vida diària, de la vida quotidiana, que hom descriuria com a cíviques i que en el seu conjunt constitueixen tot un autèntic corpus de civisme en què es recullen múltiples ordenances cíviques o altres documents de caire no normatiu.

Però m'agradaria explorar amb més profunditat aquest terme, perquè, com saben, pot anar molt més enllà, i pensem que hauria d'anar molt més enllà. En aquest sentit em sembla interessant destacar que hi ha una diferència, si més no de fons, entre el que és dur a terme una actitud de civisme per civisme, si se'm permet el joc de paraules, o de fer-ho per legalitat, o si volem ser més concrets, per evitar una sanció; o per explicar-ho a través d'un exemple més aclaridor: es pot no prémer el clàxon prop d'un hospital per entendre que suposa una molèstia per als convalescents o es pot no prémer el clàxon senzillament per por a ser sancionat.

Les dues actituds ens permeten, lògicament, construir una ciutat més cívica, però està clar que les motivacions diverses ens condueixen o ens haurien de conduir a reflexions també diverses: la primera actitud respon a un èxit de la maduresa personal i col·lectiva, i la segona, senzillament, a un èxit de l'exercici de l'autoritat, i, òbviament, això no és el mateix. Evidentment, la primera actitud és la més desitjable i això lliga amb aquella frase que deia Goethe: «Quin és el bon govern? El que ensenya a governar-nos a nosaltres mateixos.»

Està clar que les actituds cíviques es poden pretendre amb regulacions o sancions fins a un nivell de detall important. Però estic convençut que hom coincideix que la situació òptima seria aquella en què les actituds de l'individu amb una repercussió potencialment pública fossin fonamentades en una maduresa personal i social fruit de l'educació, el civisme i no tant fruit de la regulació o de l'exercici de l'autoritat.

Feta aquesta observació, voldria traslladar aquest conjunt d'actituds individuals a un pla col·lectiu, i en aquest sentit fer l'observació que efectivament és la suma de persones cíviques allò que constitueix un país de convivència, i que al mateix temps aquesta acceptació de «civisme» ha de fonamentar-se, al nostre entendre, en

promoure l'estima i la identificació envers un projecte comú de país. És obvi que resulta més senzill respectar o comportar-se de forma cívica a través de l'estima cap el propi país, o la ciutat, o la vila, tant se val, i d'altra banda, que aquesta identitat o identificació també pot o hauria d'incloure el civisme com a tret diferencial, com així succeeix en molts països del nostre entorn.

Voldria reclamar, en aquest sentit, que cal entendre la diferència entre «cívic» i «civilitzat». Certament podríem viure en un país, en un ambient de respecte mutu, sota una estricta legalitat i respectant tots els béns comuns; podríem ser civilitzats i prou, que Déu n'hi do. Però el civisme, al nostre entendre, va molt més enllà. El civisme ha de ser un ideal dotat de més valors i de responsabilitats socials.

En aquest sentit i en segon lloc, voldria centrar-me precisament en la vessant social del civisme; en altres paraules, en la definició d'aquest com a conjunt d'actituds que combinen la implicació ciutadana i els afers públics i que incentiven les inquietuds socials. Perquè també es pot entendre, i així ens agradaria que s'entengués, el civisme com una cooperació, com a valor per a la igualtat i la solidaritat. De fet, aquesta equiparació de civisme a ciutadania no és gens nova, sinó que es troba en els fonaments mateixos de la filosofia occidental. Però més que referir-me als seus orígens remots, voldria fer un incís en l'element de les teories del comunitarisme i el republicanisme, que remarquen la necessitat que el ciutadà o la ciutadana assumeixi un compromís actiu amb la democràcia.

Per últim, no voldria deixar de referir-me a l'antònim de «civisme», que ens obliga també a una sèrie de reflexions. És clar que l'incivisme per desconeixement o per incultura cal anar modelant-lo o educant-lo des de qualsevol espai possible: l'educació, l'escola, la família i qualsevol altre espai –i espero que també vostè ens parli de la incidència del seu departament i del Govern de la Generalitat.

Però també hi ha un incivisme que podríem anomenar conscient, premeditat. Hi ha persones o col·lectius que, com a resposta a la seva frustració, als seus complexos, al seu descontentament social o personal o malauradament per simple divertiment, exerceixen actituds incíviques. En aquest sentit, a mi em sembla interessant posar al damunt de la taula aquesta realitat, perquè pugui ser afrontada específicament des d'espais d'educació i diàleg per modificar-ne les actituds, més que des de l'estricta via punitiva.

En qualsevol cas, totes aquestes reflexions prèvies em serveixen per presentar el civisme com una realitat complexa, multidimensional i d'una gran repercussió social. I, sincerament, estem satisfets, ens plau saber que aquest Govern –i la seva existència ja revela lògicament una clara intencionalitat política– disposa d'una direcció general centrada en aquesta matèria, centrada en aquesta qüestió d'interès social i nacional.

No voldria deixar de reconèixer, però, el paper també que han jugat les administracions locals en cadascuna de les nostres viles i ciutats en la promoció d'aquest civisme multidimensional.

Però aquesta interpellació va adreçada al Govern de la Generalitat, i és per aquest motiu, senyor conseller, que volem conèixer amb més detall quina és l'opinió del seu departament sobre aquesta matèria i sobretot quines mesures està prenent o té previst prendre respecte a això. Tot i que en la seva compareixença davant de la Comissió d'Afers Institucionals s'hi va referir, voldríem que ho fes amb molt més detall en aquest Ple del Parlament.

Voldríem saber igualment si comparteix aquest concepte ampli, multidimensional, de «civisme», i com seran gestionats els reptes que té associats a aquesta matèria a través del seu departament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara l'honorable senyor Joan Puigcercós, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Bosch, aquesta és una interpellació que creiem sincerament que podem explicar i podem, com molt bé ha dit vostè al final de la seva interpellació, anar més enllà de la compareixença que vam fer com a Departament de Governació i Administracions Públiques, i en aquest cas també d'acció ciutadana, quan vàrem explicar el pla governamental.

I dic que podíem anar més enllà perquè efectivament aquí podem explicar detalls en què segurament allí, per la capacitat de síntesi que se'ns demanava, doncs, potser no vam poder esplaïar-nos. I, en primer lloc, és evident que, com ha dit molt bé vostè i ha assenyalat, el civisme és un element imprescindible del benestar social; la convivència entre les persones és un valor que ens garanteix llibertat individual i també llibertat col·lectiva. I el foment d'aquesta convivència, el foment del civisme, més enllà de les diferents definicions que podem donar al mot, a la paraula, al concepte, doncs, és evident que ens garanteix el respecte de les persones, el respecte pel bé públic.

En aquest sentit, a mi m'agradaria explicar, delimitar quin és el paper de l'Administració en tot això, perquè durant molts anys, en una certa pugna ideològica, hi hauria qui podria dir que l'Administració no hauria d'intervenir en aspectes d'aquests, de la civilitat o de la societat civil. Durant molts anys la família –i encara ara, evidentment, les famílies de tot tipus de família que podem tenir avui en dia a la nostra societat– ha estat el principal element de transmissió de valors. I nosaltres valorem que la família segueix sent el principal element de transmissió de valors, de convivència i de civisme. L'escola és un altre element important a l'hora de socialitzar valors i de garantir aquests models de convivència. Com diu molt bé en Salvador Cardús: «No es tracta de convencions, és tracta de convencions, convencions entre tots per poder viure millor.»

Però l'Administració també té un paper. I avui en dia, com vostè ha assenyalat, hi han actuacions incíviques. Hi han actituds que a vegades ens sobten, com encara les podem contemplar quan pensàvem que havíem superat, eh?, algun tipus d'aquestes actuacions.

Hem de culpabilitzar les famílies per això? Evidentment que no. Hem de culpabilitzar l'escola? Tampoc. A vegades tens la sensació que, davant de l'allau i el creixement de les aules i la massificació de determinades aules, segurament el professorat prou esforç fa a transmetre coneixement, i prou feina hi té.

Però realment l'Administració què hi pot fer? Aquesta és la pregunta que podem fer-nos. L'Administració el que ha de fer és... –també el Govern–, té un deure d'explicar aquestes convencions de què ens hem dotat tots nosaltres per poder viure en millors condicions. I aquestes convencions són necessàries que les impulsem i sobretot que premiem aquelles escoles, aquells educadors, aquelles famílies que ja estan fent aquest esforç. Perquè a vegades no hi ha res més, segurament, descoratjador que, qui fa un esforç per crear aquests comportaments cívics, aquestes convencions, per transmetre aquests valors, veure que no té recompensa; sentir-se que està sol al món i que no hi ha evidentment, doncs, una sensació de premi o de reconeixement perquè es fa aquest esforç. Per tant, crec, sincerament, que hi ha d'haver un paper per part del Govern, un paper per part de les administracions, començant evidentment pels ens locals, que són, com ha dit vostè, senyor diputat, el primer element d'aquesta referència.

En segon lloc, el civisme és, evidentment, també un projecte col·lectiu. Hem de valorar que una societat rica, una societat plural, una societat capaç, una societat que genera valors, és una societat amb valors cívics, i això vol dir que, més enllà de la llei, com ha explicat vostè molt bé, més enllà de la legislació, més enllà de la punició, més enllà de quan es castiga una mala acció, ha d'haver-hi un compromís. I no hi ha millor país, no hi ha millor societat, no hi ha millors ciutadans que aquells que es governen sols; són aquells que ja saben exactament quin és el seu paper en la societat. I, per tant, en aquest sentit, en els referents històrics de Catalunya podem tenir moments de la nostra història on hi ha hagut grans propostes d'aquest tipus, d'aquestes característiques. I jo li recordaré el moment que es va viure en el nostre país durant el període de la Mancomunitat, que hi havia una pulsio permanent, nacional, en el qual hi havia un deure cívic per part de les persones i per part, també, de les institucions: crear un model de civisme, un model de país; sentir-se integrant del país, de la nació; sentir-se integrant d'una societat i que tots tenim alguna cosa a aportar-hi.

Aquest concepte, aquest concepte de «civisme», lliga perfectament amb el que hem entès sempre com un model republicà, perquè la concepció republicana del país és un grup de ciutadans i ciutadanes, un grup de persones que es posen d'acord per viure sota la mateixa llei. I aquest és un concepte republicà avui en dia que entronca perfectament amb el nostre model, que volem defensar, de civisme: les persones tenim una responsabilitat en una societat, hem de contribuir-hi, tenim

una responsabilitat social i hem de poder-hi aportar les millors energies.

I en aquest sentit, doncs, el civisme no pot ser una cosa neutra, forma part del país. Hi ha qui ha criticat, a vegades, que el civisme, les pautes de conducta són independents del país en què vivim; no és veritat. Només es pot estimar allò que es coneix, eh? I, per tant, el civisme també forma part de conèixer bé el país que vivim, la societat que vivim. I això també entronca amb una nova realitat, que és –i podríem parlar-ne llargament– el civisme i la multiculturalitat. Avui en dia hem de reforçar les nostres pautes de convivència perquè ens trobem realitats diferents convivint en el nostre país. I això vol dir que aquest sentiment de país, aquest sentiment de coneixement de la història, de la llengua, de quin país formem, quines són les nostres institucions, doncs, forma part del fet que hem de ser capaços que aquests nous catalans, aquestes persones que han vingut a viure en millors condicions al nostre país, també ho han de saber, perquè puguem tenir aquestes pautes, ho repeteixo, de convivència, de reconeixement mutu, però sobretot també d'entendre en quin país i quin model de ciutadania tenim.

Crec sincerament que el civisme contribueix i pot contribuir –ho poden fer les persones a títol individual, també les entitats, també les associacions, també la societat civil, a l'hora de contribuir a crear aquestes pautes de convivència. Perquè avui en dia molts ajuntaments, precisament, el que estan fent –i estem intentant coordinar-ho els diferents àmbits del Govern–, el que estan fent molts ajuntaments, el que s'està fent des de la Secretaria d'Immigració, des del Departament d'Acció Social, des de la mateixa Secretaria d'Acció Ciutadana, és una política d'intentar impregnar una política de valors comuns, explicar quins són els nostres valors, les nostres pautes de convivència a aquests nous ciutadans que, moltes vegades, les desconeixen, no tenen cap obligació de conèixer-les.

Quants conflictes no hem viscut? Jo recordo perfectament l'Ajuntament de Reus quan explicàvem un pla que s'ha afrontat per buscar que les places cíviques, les places del carrer siguin un punt de trobada, no un punt de conflicte. L'espai al carrer pot arribar a ser un punt de conflicte. I aquí el civisme forma part de com podem respondre a aquestes noves realitats que tenim. Això passa, doncs, amb l'espai públic, i no només amb l'espai públic; pot passar en una biblioteca... Hem de buscar com aquest model de país que volem, aquest model de convivència, el podem traslladar, també, davant del que és la societat i els nous reptes que tenim plantejats.

Quins instruments tenim des del Govern a l'hora de portar a terme aquestes campanyes, de donar suport a aquest model de civisme i de convivència al nostre país? Disposem, doncs, d'una campanya que ja està arrancada, «Civisme arreu»; és una campanya que es refereix als municipis al llindar de deu mil habitants, amb l'edició de diferents materials, amb conferències, però sobretot amb l'intent d'integrar, de col·laborar, de fer partícips bona part de les entitats que ja estan treballant a l'entorn de la xarxa d'equipaments cívics. Els equipaments cívics del Govern, de l'Administració de Catalunya, de la Generalitat, el conjunt de tota la xar-

xa d'equipaments cívics que estem treballant arreu del país, de caràcter municipal, o els ateneus, o de caràcter de..., de diferents entitats o ONG, formen part d'una xarxa important que ens poden ajudar a portar a la pràctica campanyes com aquesta. La campanya «Civisme arreu» està pensada no per a les grans ciutats, està pensada per a les ciutats mitjanes, al llindar, ho repeteixo, de deu mil habitants, perquè no és només un problema de les grans ciutats, de les grans concentracions urbanes; el civisme ha d'arribar, nosaltres entenem, arreu del país, sigui àmbit urbà, sigui àmbit rural.

També en aquest sentit continuar la dinàmica positiva que s'havia generat amb el que es celebra des de fa molts anys des del Govern, la Diada del Civisme, o els Premis de Civisme, que premien les activitats de diferents entitats o associacions que treballen en aquest àmbit.

Però a mi m'agradaria estendre, i sobretot en la rèplica, el que nosaltres creiem que seria bàsic que poguéssim portar a la pràctica, que és la creació d'un observatori de civisme. L'observatori del civisme seria un organisme de suport i col·laboració de la Generalitat de Catalunya en totes les qüestions relacionades amb l'elaboració, l'aplicació i la gestió de polítiques de civisme. L'observatori disposarà d'un consell assessor, que actuarà com a òrgan consultiu, integrat per representants d'organismes científics, professionals i cívics, i estarà coordinat per la Secretaria d'Acció Ciutadana i es relacionarà amb altres observatoris i entitats similars. Nosaltres creiem que aquest és un instrument que ens pot facilitar també coordinar, intercanviar informació amb les experiències que s'estan portant en molts ajuntaments de Catalunya, que estan portant moltes entitats, moltes associacions, que està portant també el tercer sector social, i, per tant, en aquest sentit, ho repeteixo, després m'hi explicaré, pot ser un instrument important a l'hora d'implementar aquesta política de suport a les actituds i el civisme a Catalunya.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Doncs, té la paraula el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, honorable conseller, jo voldria que fes una mica més d'esment..., com vostè podrà comprovar a l'inici de la interpellació he fet molt d'incís en el paper que han jugat les administracions locals, perquè em sembla que ha estat fonamental en aquest país. Lògicament, els ajuntaments són la primera instància amb la qual es troba el ciutadà o ciutadana, i aquest fenomen que vostè descrivia, jo crec que de forma molt precisa, d'aquesta multiculturalitat, d'aquesta arribada de gent que tenen hàbits, costums..., i que desconeixen, lògicament, quines són les regles de joc de la nostra societat, doncs, provoca moltes vegades espais en els quals hi ha xoc d'interessos diferents, no només en l'àmbit privat, sinó també en l'àmbit públic.

Vostè comentava al final de la seva interpellació una experiència..., jo crec que pot ser interessant aquest ob-

servatori del civisme. Jo voldria que ens concretés amb una mica més de detall quins són els objectius d'aquest observatori.

També comentava, en la seva intervenció, de quina forma es coordinarà aquesta acció amb allò que són els ajuntaments; també voldria, doncs, que en fes una mica més d'esment. Ho repeteixo, jo crec que és bo, que és el Govern de la Generalitat. I em sembla que també dóna peu a l'encert, en el seu moment, de situar aquest departament o aquest espai de treball dintre del Departament de Governació: crec que és un encert, perquè permetrà també un millor treball amb les administracions locals.

Per tant, el que voldria és que en la seva rèplica ens concretés amb més detall, doncs, aquest element de l'observatori del civisme, els seus objectius i, en definitiva, de quina forma es coordinaran amb els ajuntaments.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, l'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyor president. Com ha dit molt bé el diputat Bosch, és evident que els ajuntaments han estat una peça clau i estan sent una peça clau, sobretot en aquests darrers anys, a l'hora d'actuar, treballar, crear noves dinàmiques en aquest àmbit.

I quan abans he esmentat la possibilitat..., la creació aquesta, de l'observatori del civisme..., crec que ha de ser un lloc on tinguem un punt de vista global del que s'està treballant a Catalunya. A vegades hi ha la sensació que en aquest àmbit molts ajuntaments han fet dinàmiques molt positives, pròpies; han hagut de crear models propis, han hagut d'actuar a veure com actuaven per treballar aquest espai públic, per defensar aquesta convivència, aquestes pautes, aquestes convencions, que dèiem, entre les persones. I l'observatori ha de tenir també aquesta funció: intentar crear un punt únic de trobada on totes aquestes bones pràctiques tinguin posada en comú, puguin ser utilitzades; com podem crear també l'establiment de mecanismes d'observació del civisme al nostre país; la promoció dels estudis del civisme i la col·laboració científica; la creació d'un centre de gestió i documentació –que després, posteriorment m'hi referiré–; la formació especialitzada en matèria de civisme, fixem-nos que s'ha hagut d'improvisar moltes vegades a nivell d'ajuntaments o de la mateixa Generalitat persones que estan encarregades a l'hora de gestionar campanyes d'aquestes característiques, i no tenim un centre específic de formació en aquesta línia; l'educació i la sensibilització social envers el civisme; fer el seguiment de les iniciatives europees en matèria de civisme –hi ha altres experiències que anem coneixent també en aquesta línia–, i preparar seminaris, cursos, exposicions, conferències, així com la publicació i difondre programes específics d'informació i formació sobre les polítiques de civisme.

L'observatori disposarà d'una plana web, amb voluntat d'esdevenir una referència a Catalunya sobre, com deia, conferències, congressos i activitats diverses, publicacions de referència i estudis universitaris vinculats al tema.

L'observatori del civisme té, com una de les principals tasques, la sensibilització vers el civisme. Amb aquesta finalitat es treballarà amb coordinació i a iniciativa de la Direcció General d'Acció Cívica, de la Secretaria d'Acció Ciutadana, amb la Direcció General d'Innovació Educativa, del Departament d'Educació, en el disseny dels materials pedagògics innovadors i en un web educatiu, que seran elaborats per persones de reconegut prestigi en la matèria.

Els materials es començaran a repartir de manera experimental en una cinquantena de centres d'ensenyament, distribuïts territorialment, durant els propers cursos. Aquest material constarà d'un format gràfic que permeti als alumnes treballar en equip, plects d'activitats didàctiques, guia didàctica per al professorat i, com deia, pàgina web pel civisme. La inclusió del material web suposarà i exigirà una important tasca d'adaptació tècnica i conceptual de l'àmbit educatiu sobre el civisme. I, per descomptat que aquestes activitats i els seus resultats seran avalats i contrastats per tal de modificar-los i fer-los més encertats per als objectius que es pretenen.

A banda d'aquesta intervenció en el món educatiu, que desitjo que sigui encertada, l'any vinent es crearà un centre de documentació de l'observatori del civisme, que serà un espai d'informació i consulta amb vocació d'esdevenir centre de referència en temes de paisatge en un sentit ampli, i en especial, de la planificació i gestió de divulgació didàctica del civisme.

Crear aquest centre de documentació serà una tasca a iniciar l'any 2008 i que comportarà, entre altres coses, definir l'estructura bàsica i els principals continguts del fons documental, adquisició bibliogràfica, iniciar contactes amb administracions i entitats per intercanviar documentació i cercar la ubicació idònia per als espais de centre de documentació.

En definitiva, el centre de documentació de l'observatori del civisme serà un espai físic i virtual on es reculli i s'organitzi i es difongui tota la informació en temes de civisme per donar suport a les tasques dutes a terme des de l'observatori i serà, a més, un centre obert a tota persona estudiosa i interessada pel civisme.

Aquest centre es proveirà d'un fons de documentació, un fons de documentació que es crearà mitjançant els contractes oportuns amb les diferents administracions i entitats que periòdicament publiquen llibres o revistes sobre temàtiques relacionades amb el civisme. I en aquesta tasca d'impuls del civisme no cal oblidar agents de difusió que són cabdals i estratègics, que són precisament, com deia abans, els equipaments cívics. Són els equipaments cívics, segurament, la xarxa més important de què disposem per poder fer l'ampliació d'aquesta campanya, perquè l'observatori i el fons documental puguin tenir, doncs, una capacitat interactiva amb totes les entitats i amb tota la societat civil.

Per tant, en aquest sentit, considerem que el civisme ha de ser un objectiu, no només del departament, ha de ser un objectiu de diferents departaments —aquí he esmentat la col·laboració amb el Departament d'Educació. Però fer una societat catalana amb més grau de civisme, amb més convivència, amb més convencions, que faci de la inclusió la seva bandera a l'hora de tractar elements de multiculturalitat, ens farà una societat més forta, més democràtica, més oberta i més lliure. I aquest és, doncs, l'objectiu que, al costat de la societat civil, de les famílies, de l'Administració i sobretot dels educadors, ha de tenir, doncs, el Departament de Governació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El desè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra (tram. 300-00033/08)

...és la interpellació al Govern sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra. Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Conseller, el motiu de la interpellació seria tractar en aquest Ple tres aspectes que van directament relacionats amb el desplegament i el paper dels Mossos d'Esquadra. El primer, el mateix desplegament; el segon, una referència a una moció important que es va aprovar en el darrer Ple que feia, també, esment d'aquest tema, i el tercer, el meu grup considera important saber com estan tres de les propostes que vostè ha fet darrerament, en comissió o als mitjans de comunicació, que ens interessa saber quin és el calendari previst de la seva aplicació.

Bé, la importància del desplegament dels Mossos d'Esquadra en el territori de tot el país em sembla que és evident, aquesta cambra ho coneix perfectament, però sí que voldria fer ressaltar que el proper 1 de maig, d'aquí a pocs dies, farà mig any que es va produir el desplegament al Vallès Occidental, en ciutats tan importants com Terrassa, Sabadell, Santa Perpètua, Rubí, Sant Cugat, Cerdanyola, Barberà, Ripollet, Montcada, i en part del Baix Llobregat, concretament a Esplugues, Cornellà i el Prat.

Per tant, aquest mateix dia de maig faltaria mig any per a la penúltima etapa del procés de desplegament, que es produirà el mes de novembre, i que inclourà centres dels Mossos a Sant Feliu, Sant Vicenç dels Horts, Sant Boi de Llobregat, Gavà, Viladecans, Castelldefels, Martorell, Vilafranca del Penedès, Sant Sadurní d'Anoia, el Vendrell, Vilanova i Sitges.

Així, doncs, està previst completar el desplegament al Baix Llobregat i realitzar-lo a l'Alt Penedès i al Garraf. Són comarques densament poblades, en especial la del Baix Llobregat, i a més a més totes amb una problemà-

tica molt específica, que representen urbanitzacions disperses en el territori de molts municipis petits i mitjans, per citar-ne alguns que han estat notícia en els darrers anys o mesos com Collbató, com Olivella o com Sant Llorenç d'Hortons.

Som, per tant, crec, en un bon moment per analitzar com ha anat aquest mig any i quines previsions hi ha per al proper mes de novembre. I també crec que seria un bon moment per repassar l'estat de la seguretat, les dades de delinqüència, tant a les zones on el desplegament ja s'ha produït com en aquelles en què encara són responsabilitat dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

El darrer baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat situa la inseguretat en el tercer lloc de les preocupacions de la ciutadania. Sabem que no sempre es corresponen sensació d'inseguretat i dades de delinqüència, però creiem que per això seria bo que comentéssim les darreres dades sobre delictes comesos i potser, en especial, les referides a robatoris a habitatges.

Segon punt: en el darrer ple, el 29 de març, vàrem aprovar, em sembla, una moció important. En el seu primer punt, aclaríem la voluntat del Parlament amb relació al calendari del desplegament. Amb una àmplia majoria, es va decidir mantenir el calendari del desplegament, que ha de culminar el juny del 2008 a les Terres de l'Ebre i al Camp de Tarragona i Reus.

Jo crec que és un acord important, perquè preserva el calendari de les pressions dels qui voldrien aturar el desplegament, però també d'algunes posicions que, ara que s'acosten eleccions municipals, podrien venir, de caire electoralista, demanant que s'avancés. Jo crec que aquí hi ha una àmplia majoria que ha acordat mantenir el calendari tal com estava previst, al marge de situacions electorals o no.

Però, en votar la moció, un error meu va propiciar l'aprovació no prevista de dos punts. Aprofito per demanar disculpes, en especial al president del Parlament, que va plantejar correctament el sentit de la votació, i als meus companys i companyes de la majoria que dona suport al Govern, als quals vaig portar pel camí de l'error, amb l'excepció del senyor Rañé, que, per si de cas, va votar en contra de tot. (*Rialles.*)

Un punt que es va aprovar plantejava la necessitat de mesures d'actuació contra els robatoris d'habitatges i similars –era una proposta que havia fet el PP i que havia acceptat Convergència i Unió. Ja vaig manifestar en aquells moments que no suposava cap problema, perquè en el fons ja s'està fent; per tant, no veig que pugui representar cap problema el seu compliment.

L'altra plantejava, la proposta de Convergència i Unió, la necessitat de convocar la Junta de Seguretat en el termini màxim de dos mesos per tractar les places de cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya. El problema –ja ho vaig manifestar en aquells moments– no era tant debatre això, que és un tema que ens interessa, sinó el termini. Suposem, conseller, que, després d'una reunió de la Junta de Seguretat el 5 març, no resulta massa possible o massa lògic voler tornar-la a reunir abans del 28 de maig, que seria quan es compliria

el termini, més si tenim present que els darrers quinze dies coincideixen amb la campanya electoral de les eleccions municipals.

Davant d'això, teníem tres opcions. Una hauria estat intentar forçar les coses amb l'Estat per reunir la Junta de Seguretat. Jo penso que prou temes tenim en cartera per haver de forçar aquesta qüestió. La segona hauria estat no fer res i, simplement, incomplir-la, i, sincerament, no ens agrada, perquè valorem molt el que aprova el Parlament de Catalunya. I la tercera era plantejar el tema en el lloc on es va produir la votació i plantejar el següent, que és que no pretenem modificar les decisions del Parlament, entre altres coses perquè no podríem fer-ho, però sí que plantejem que és possible que aquest Ple prorrogui, augmenti el termini en el qual s'ha de reunir la Junta de Seguretat.

Ens sembla que és el més clar, el més net, és a dir, mantenint el sentit polític del plantejament de Convergència i Unió, ampliar el termini perquè es pugui reunir la Junta de Seguretat, perquè no veiem factible fer-ho en els dos mesos que es va dir i no volem incomplir una resolució del Parlament, el Govern no vol incomplir una resolució del Parlament. I, per tant, anuncio, com ja he fet als grups implicats, que en la moció subsegüent plantejarem l'ampliació d'aquest termini.

I després hi ha tres aspectes, tres projectes anunciats pel conseller, que a nosaltres ens sembla que són d'un gran simbolisme, per la seva implicació sobre el concepte que té la majoria de govern sobre la seguretat.

El primer és la creació, la proposta de creació del Consell de Seguretat de Catalunya. Per nosaltres, la participació és molt important, la participació ciutadana, la participació de la societat civil. No ens sembla que el tema de la seguretat sigui una qüestió especial que s'hagi de sostroure de la participació, que llavors semblaria que només queda reservada per a determinats aspectes de cultura o d'altres aspectes, sinó que també en la seguretat és possible la qüestió. I, per altra banda, ens sembla que la idea d'implicar la societat civil en la participació i en la presa de decisions o en l'assessorament a la conselleria i, per tant, que aquí hi pugui haver participació dels sectors econòmics, dels comerciants, dels sindicats, de la ciutadania en general, a partir de les seves organitzacions, ens sembla un bon mètode. I, per tant, volíem saber, conseller, com està la qüestió.

Un altre és el del Comitè d'Ètica. L'ètica policial és un aspecte essencial per a un cos democràtic. Jo crec que recordar que, si no el primer, un dels primers llibres que va publicar la Generalitat als anys vuitanta sobre seguretat es deia, precisament, *Ètica policial* i l'havia fet un dels experts en aquest tema que tenim al país, en Jaume Corbet. Bé, aquesta, la creació d'un comitè d'ètica, amb personalitats, que pugui avaluar l'actuació de Mossos d'Esquadra, i també de les policies locals, ens sembla una bona iniciativa.

En aquest sentit, ens sembla que, dissortadament, algun fet que ha passat en les darreres setmanes hi dona la raó. És a dir, jo vull ressaltar l'actuació del Departament d'Interior davant d'un possible tracte..., d'una situació de maltractaments a un detingut, que ja està en mans del jutjat, com correspon, i, en tot cas, ressaltar que hi

ha hagut una reacció ciutadana favorable; ahir mateix, Amnistia Internacional felicitava el Govern de la Generalitat per l'actuació. Ens sembla que aquest tipus d'actuacions, com la mateixa creació del Comitè d'Ètica, els primers a qui defensen no són ja els detinguts, sinó els mateixos professionals del Cos de Policia - Mossos d'Esquadra. Són els mateixos professionals dels Mossos d'Esquadra els interessats a mantenir una imatge que s'ha guanyat a pols el Cos de Mossos d'Esquadra i, per tant, corregir qualsevol tipus de desviament, perquè hem de ser absolutament curosos a evitar que a la policia de Catalunya pugui haver-hi ni un sol cas de maltractaments a detinguts.

I, finalment, l'altre tema és el del Pla contra la violència contra les dones, contra la violència de gènere. Aquests són els delictes..., a vegades es denominen «silenciosos» altres delictes; aquests, moltes vegades, són els autènticament «silenciosos», de delictes, i moltes vegades silenciats pel mateix entorn. A nosaltres ens sembla que, evidentment, en aquest tema cal una visió global, transversal de tot el Govern, però hi ha d'haver un paper específic policial del Cos de Mossos d'Esquadra, que per tant ens sembla important que es tiri endavant aquest pla. I sobre aquestes qüestions voldríem que el conseller Saura ens pogués informar.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, intentaré contestar els tres blocs de preguntes o de consideracions que vostè feia: una, l'estat actual del desplegament i quina valoració en fem; segona, tot el que fa referència al contingut de la moció que es va aprovar en el darrer Ple i, en tercer lloc, com estan, quin és l'estat de la qüestió de les iniciatives a què vostè feia referència, que vol dir el Consell de Seguretat, el Comitè d'Ètica i el Pla contra la violència de gènere.

Amb relació al primer punt, no?, quina valoració fem amb relació a les noves zones territorials on s'ha desplegat, com vostè ha dit, fa poc més de cinc mesos els Mossos s'han desplegat no només en el Vallès Occidental, sinó a una part important del Baix Llobregat, i la valoració que en fem és absolutament i totalment positiva. Crec que l'evolució de les dades en aquestes zones demostra que el desplegament dels Mossos d'Esquadra ha estat positiu i que, a més a més, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, els Mossos han assumit les funcions de policia integral en tot aquest àmbit.

Vostè em preguntava quines són les previsions, en definitiva, del desplegament, tant l'any 2007 com l'any 2008. Per a l'any 2007, enguany, l'1 de novembre està previst el desplegament a la part del Baix Llobregat on encara no s'han desplegat els Mossos, i també al Garraf, al Penedès, a l'Alt Penedès i al Baix Penedès. I, evidentment, el 2008 el desplegament acabarà amb tota la circumscripció de Tarragona, és a dir, aquesta

fase del 2008, fins a les Terres de l'Ebre. Paral·lelament, acompanyant aquest desplegament territorial, estem tirant endavant tasques de formació, estem fent un esforç importantíssim, com es demostra en el pressupost d'enguany, en les inversions no només en infraestructures, diguem-ne, de comissaries, sinó en infraestructures de noves tecnologies, i també amb una millora i una ampliació del parc mòbil.

Per tant, i amb síntesi, el 2007, la resta del Baix Llobregat, Garraf, Alt Penedès i Baix Penedès, i el 2008, el Tarragonès, Conca de Barberà, Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Terra Alta, Baix Ebre, Ribera d'Ebre i Montsià, i una valoració positiva del desplegament efectuat tant en el Vallès Occidental com, com he dit abans, a una part del Baix Llobregat.

En aquesta mateixa reflexió, vostè em plantejava clàssicament quina evolució havien tingut els delictes i les faltes en els darrers mesos, no? He de dir que en el període de gener a març del 2007, en comparació amb el 2006, els delictes han disminuït un 0,25 per cent i les faltes han disminuït en un 3,44 per cent, amb alguns decrements molt significatius en zones com la regió de ponent o la mateixa regió metropolitana de Girona, no? Per tant, simplement són tres mesos, però he de dir i vull dir públicament que l'evolució de la delinqüència en aquests tres mesos en el territori de desplegament dels Mossos ha estat una evolució positiva des del punt de vista de la seguretat.

El segon aspecte que vostè volia considerar era l'aspecte dels continguts i el calendari de la moció que es va aprovar l'altre dia. Vostè ha dit molt bé que el 5 de març vam tenir la reunió de la Junta de Seguretat i que, en el debat i la moció que vam tenir l'altre dia, una gran majoria dels grups parlamentaris no estàvem ni per retardar ni per accelerar el desplegament, sinó mantenir el calendari actual, que, com he dit abans, és el 2007 en aquestes comarques que he dit i el 2008 a la circumscripció de Tarragona. Per tant, estic absolutament d'acord que no tindria cap mena de sentit que dintre de dos mesos, és a dir, dintre d'un mes i mig, no?, convoquéssim una junta de seguretat, entre d'altres raons, perquè jo crec que la Junta de Seguretat..., ha de ser un moment d'aprovació d'acords, de feina feta, no?

Des de l'aprovació del nou Estatut, la Junta de Seguretat s'ha reunit dos cops, el setembre i el març; possiblement és, des de sempre, el període en què més reunions hi han hagut en poc temps, i hi han hagut acords importantíssims, com ha estat l'ampliació de la plantilla de tres mil mossos d'esquadra més, o l'aprovació d'acords de cooperació entre les forces de seguretat de l'Estat i els Mossos d'Esquadra, no només en l'àmbit policial, sinó també –i això és molt important en aquests moments; sempre és molt important, però especialment en aquests moments– en l'àmbit de la col·laboració antiterrorista.

He de dir que, per tant, en aquests moments continuem treballant i desenvolupant i concretant amb el Govern central, amb el ministre d'Interior, els acords que vàrem prendre. I en aquests moments he de dir que hi ha una relació positiva de col·laboració, d'una banda, amb el ministeri, però també, d'altra banda, amb la mateixa Delegació del Govern a Catalunya. Per tant, em sem-

blaria correcte i apropiat que donéssim un cert temps més d'ampliació de temps, perquè la propera Junta de seguretat tornés a ser una junta de seguretat on aprovéssim acords importants que avui necessitem.

I, finalment, vostè també em feia referència a l'estat de les iniciatives del Govern o de tres iniciatives. Jo vull recordar que, com vostè sap perfectament, en aquests moments tenim en tramitació parlamentària dos projectes de llei que crec que són importants des del punt de vista de la seguretat a Catalunya: el Projecte de llei de l'Institut de Seguretat de Catalunya, que és, diguem-ne, la reformulació, no?, l'ampliació, la millora del que avui és l'Escola de Policia de Catalunya, i en segon lloc, també tenim en tramitació el Projecte del 112.

Amb relació a les tres preguntes, als tres temes que vostè em plantejava, dir-li que tant del Consell de Seguretat com del Comitè d'Ètica de policia els decrets els tenim absolutament fets, i en aquests moments estan simplement en el procediment de tramitació governamental, i espero que en molt poques setmanes el Govern català pugui aprovar aquests dos decrets, que signifiquen, d'una banda, la formalització del Consell de Seguretat i, d'altra banda, la formalització del Comitè d'Ètica.

Amb relació al Consell de Seguretat –vostè ho ha dit–, aquest és un organisme de participació important, que està contemplat a la Llei 4/2003, d'ordenació del sistema de seguretat pública, però que fins ara no s'ha tirat endavant, no? I, per tant, estic absolutament convençut i d'acord amb vostè que les polítiques de seguretat no són exclusivament polítiques de l'Administració pública. L'Administració pública ha de tenir la responsabilitat, evidentment, d'assegurar la seguretat, però cal que hi hagi una instància, un organisme de participació on es puguin socialitzar les necessitats, les percepcions, les demandes, les propostes de seguretat amb les entitats representatives de la societat. I des d'aquest punt de vista ja li dic o li avanço que el Consell de Seguretat serà una instància on no només hi haurà el Govern català, l'Administració autonòmica, sinó que hi haurà una representació important de l'Administració local i una representació important de la societat civil, tant dels sindicats, els empresaris, les ONG, les entitats que fan referència a defensa dels drets dels immigrants, no? Per tant, el Consell de Seguretat estarà aprovat en les properes setmanes.

I, del Comitè d'Ètica de la policia, també el decret està en aquests moments ja en tramitació del procediment governamental. Dir que el Comitè d'Ètica és un organisme consultiu –consultiu–, que tindrà com a missió fer, en primer lloc, un codi deontològic de bones pràctiques de la policia, que, en definitiva, també signifiquin incrementar o millorar la prevenció amb relació a possibles males pràctiques. Vostè feia referència a un cas que s'ha produït aquests dies; jo he de dir que el comportament dels mossos globalment és molt positiu des d'aquest punt de vista. Només hi ha un 1 per cent de les denúncies que es fan que finalment s'emeten, per tant el comportament global del cos és absolutament excel·lent, però aquest 1 per cent que tenim de denúncies admeses per possibles o hipotètics maltractaments el volem disminuir, i des d'aquest punt de vista, prendrem mesures també de prevenció. L'altre dia membres de la

direcció del departament van anunciar la instal·lació de càmeres de videovigilància, de videogravació que signifiquin seguretat jurídica per als Mossos d'Esquadra i prevenció des del punt de vista dels delinqüents, i he de dir que, en tot cas, la política del departament serà que, en aquells casos que pensem o tinguem indicis raonables, no?, de possibles maltractaments, serem absolutament contundents, com estic segur que ho comparteixen absolutament tots vostès, no?

I finalment –vostè em preguntava també pel programa de violència de gènere– dir que des de l'inici d'aquest nou Govern vaig expressar la voluntat del Govern de continuar prioritant de forma molt important un programa de violència de gènere des de la perspectiva de seguretat pública. Tot i que en aquests tres mesos la xifra de casos de maltractaments, de violència de gènere masculista, ha disminuït, les xifres són encara absolutament escandaloses i importantíssimes. Estem parlant, de gener a març del 2007, de 2.084, en definitiva, casos de maltractaments, que tenim registrats des dels Mossos d'Esquadra. I estem acabant de perfilar un programa contra la violència masculista, des de la perspectiva de seguretat pública, però evidentment en cooperació amb la resta de departaments, que signifiquin, d'una banda, definir el model d'intervenció dels Mossos d'Esquadra pel que fa referència a la protecció i a l'atenció de les dones davant de qualsevol situació de maltractaments de la coordinació de les forces de seguretat, i fer possible o millorar la formació i la recerca que les persones de Mossos d'Esquadra que tenen, en definitiva, aquests casos, puguin donar una millor resposta als possibles casos de maltractaments.

Res més, moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre el sector professional d'infermeria (tram. 300-00035/08)

...és la interpellació al Govern sobre el sector professional d'infermeria, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president. Molt honorable consellera, diputats i diputades, permetin-me que utilitzi amb normalitat el genèric en femení, que la OMS ja té reconegut quan fa referència als professionals de la infermeria.

A Catalunya, la situació de la infermeria és preocupant. Cada vegada més existeix un nerviosisme en la professió, provocat per la pròpia situació laboral, que es tradueix no només en el malestar de les professionals, sinó també en una disminució de la qualitat de l'assistència i l'atenció al pacient, tot i la voluntat del col·lectiu que això no sigui així.

Problemes de sobrecàrregues de treball, de noves competències, de mobilitat excessiva pels diferents serveis, de torns i horaris abusius, de manca d'autonomia professional, d'intrusisme professional per part d'altres envers la professió d'infermera, però també, deixin-m'ho dir, per part de la infermeria envers altres col·lectius, que també ho podríem anomenar com una delegació de funcions o assumptió de funcions per a les quals no tenen ni l'empara legal ni el reconeixement ni la responsabilitat final en l'acte.

Temes com la prescripció... Perquè aquí recordem que vostè, consellera, va donar ple suport a la prescripció infermera, però que a Madrid el seu grup no va mantenir el mateix vot, i no van poder votar a favor que infermeria pogués prescriure medicació i material sanitari propis de les cures que executa, i no medicació, que evidentment necessita una prescripció facultativa. Tot això ha portat al col·lectiu infermer a una situació límit. Que si a aquesta situació hi afegim la manca de compromís per part de la conselleria amb el sector, es porta la situació actual a uns extrems de preocupació importants.

Senyora consellera, la infermeria pateix problemes de sobrecàrregues de treball, i vostè ofereix augments de plantilla. Molt bé, però quantes places? A on? Per fer què? Perquè, és clar, si vostè em dona dades de creació de noves places, jo li he de dir que consolidar places d'interinatge que ja estan ocupades això no millora la situació de la infermeria ni beneficia la qualitat de l'assistència del sistema. Evidentment que s'augmenta el nombre de personal estatutari, o amb contracte laboral indefinit, i evidentment que això també és un augment nominal de plantilla, però hem de dir que no és un augment real, i davant d'això jo li he de fer dues observacions.

Per una banda, aquella infermera que ocupi una plaça d'interinatge, amb aquest canvi de contracte, no augmenta la seva acció social. És a dir, el pacient segueix tenint el mateix nombre de professionals per atendre'l, només que amb un contracte diferent, i, per tant, el que s'aconsegueix és millorar la situació laboral de la infermera, que no és poc..., no ho menyspreo, no és poc, però això no dona resposta a tot el col·lectiu professional, ni millora ni disminueix la pressió assistencial, i tampoc no millora la qualitat de l'atenció. I, en segon punt, vostè s'oblida de l'increment de la població total, xifrat en els últims anys amb més d'un 1.200.000 persones, aproximadament. Si a tot això també hi sumem l'especialització esperable de la infermera en tots els serveis, que són molts –no oblidem que infermeria dona atenció a qualsevol àmbit de l'hospitalització, a domicili, atenció primària, passant per quiròfans, cures especials, infermeria del treball, el sector sociosanitari, la psiquiatria, també les presons, fa gestió, docència, investigació...–, però a la vegada també una altra rotació pels serveis, cosa que en si mateixa és com contradictòria, i si a sobre de tot això hi afegim les tasques delegades que no li corresponen, com les receptes a primària, les proves diagnòstiques i de cribratge per a les quals no tenen ni la formació ni la preparació específica per fer-les... Perquè jo no dubto, consellera, que les llevadores poden estar preparades –evidentment que

sí– per fer les proves de cribratge del càncer de cèrvix o de coll d'úter, però això les infermeres que passen per les rotacions, en àmbits curts de temps, en períodes curts, en una suplència, etcètera, aquesta formació no està recollida en la formació troncal de la infermeria, i per tant, l'únic que estem fent és disminuir, segurament, la qualitat de l'assistència. Si a tot això hi afegim també la ràtio infermera-pacient, que, tot i que no es correspon a la mitjana europea, sí que d'ella se n'esperen els mateixos resultats, fan que la infermeria estigui sota una pressió molt forta. La infermeria està saturada.

Consellera, no s'aprofita de la vocació de la gent, no s'aprofita de la responsabilitat social de les persones que exerceixen la infermeria, sinó que actui i doni respostes. Vostè mateixa, fa poc, va fer un brindis al sol expressant públicament la necessitat de doblar el personal d'infermeria. Molt bé, però com? Perquè, clar, parlar és gratuït, i si no es té en compte el número de professionals que surten cada any de les escoles, el número de places a ofertar, i les necessitats reals del sistema sanitari, doncs llavors anem malament.

I li he de dir, consellera, que això és el que ha fet vostè. «Doblar els efectius d'infermeria», i això s'ha quedat aquí, en paraules. Consellera, en contra del seu eslògan de campanya, de fets i no paraules, ha creat unes expectatives en el col·lectiu infermer, molt altes, que no està complint. Ha jugat amb el col·lectiu infermer i espera, en certa manera, que li tregui les castanyes del foc. Perquè, com pensa reduir llistes d'espera? Una de les mesures que proposa –encara que evidentment no com a tal, sinó que és com un efecte secundari d'altres mesures, i venent-ho com una millora del rol professional de la infermeria– és farcir encara més la tasca diària de la infermera amb funcions que no li pertoqueuen. I això és així, és una mesura real que està passant.

Qui fa citologies de cribratge de coll d'úter, per exemple? La infermera. Qui substitueix el metge pediatra a les visites de seguiment en la primària? La infermera. Qui fa les receptes mèdiques? I dic «fa», i no «prescriu». La infermera. I això només són exemples. I en podria parlar de molts altres, a hospitalització o en el seguiment de malalties cròniques, etcètera.

Manquen metges? Doncs que augmentin les tasques d'infermeria. I aquesta no és la solució. En la situació actual, quan manquen professionals sanitaris... –perquè, evidentment, manquen metges però també manquen infermeres i manquen auxiliars d'infermeria–, per cobrir les necessitats generades de les pròpies plantilles... I li dic de les pròpies plantilles. Ja no estem parlant de places de nova creació, d'unitats especialitzades, de nous centres d'atenció primària, etcètera, sinó que estic parlant de les necessitats generades per les mateixes plantilles ja existents, estic parlant de l'impacte que tenen els permisos en la pròpia gestió de les plantilles que tenim en aquests moments. Vostès, com he dit abans, no han fet res per intentar conjuntar les necessitats, per una banda, del sistema sanitari amb els números de professionals que surten en cada promoció a les escoles, i tampoc per evitar la fugida de cervells.

En l'actualitat manquen polítiques de contractació per evitar fugides d'infermeres a altres països d'Europa,

bàsicament, com és França, Itàlia o Anglaterra. Perquè hi ha un 66,4 per cent de les infermeres que estarien disposades a marxar fora de Catalunya per millors condicions laborals i millor sou. És una dada elevadíssima, que demostra realment la gravetat de la situació, però és que tenim aquí molta gent que es forma com a infermeres i que després no es queda a treballar a Catalunya, sinó que se'n torna als seus llocs d'origen, a la resta de l'estat o a altres països, i això és greu.

Per tant, hem de potenciar el rol professional autònom de la infermeria? Hi estem d'acord, però qui ha de regular i dir què és i què no és funció de la infermera són les pròpies professionals, i en tot cas, és el Govern qui ha de donar-hi suport, facilitar-ne el camí i donar aquesta cobertura legal a les propostes. El Govern ha de dur a terme una ordenació del sector sanitari a partir d'allò que emani dels col·legis professionals, direccions i associacions d'infermeria en aquest cas, i d'altres fòrums de debat de la professió.

A més, si no ho tinc malentès, l'any 2003 es va arribar a un acord, de tots els grups parlamentaris, amb el compromís de dur a terme aquesta ordenació encara pendent avui dia. S'ha de dignificar la professió infermera, i d'això sí que vostè en té responsabilitats. En aquests moments, que estem davant un moment clau per a la professió, ens trobem en un encreuament de camins mirant cap a Europa. Decidirem en breu les especialitats d'infermeria, i les implantarem, que marcaran el futur de la professió, i en això el Govern ha de tenir molt clar quin és el model sanitari que tenim, i quin paper ha de jugar la infermera especialista en cadascun d'aquests camps. Perquè, si no ho fem així, el sistema sanitari des d'una perspectiva infermera és insostenible. I ho dic, ja no només des d'una perspectiva laboral o professional, sinó que també ho dic perquè hem de ser conscients que la societat catalana cada vegada té més tendència a l'envelliment; cada vegada més les situacions de dependència augmentaran, cada vegada més tindrem professionals i persones amb patologia crònica, i per tant, cada vegada més la infermeria tindrà una major pressió assistencial i se n'augmentaran les necessitats.

Vostè, consellera, n'ha parlat molt d'infermeria. Se li ha de reconèixer que de la seva boca ha sortit moltes vegades aquesta paraula, però s'ha de passar de les paraules als fets, i per tant, ara només falta que tot això que ha dit ho compleixi. I això és el que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió li demanem.

El president

L'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, miri li agraeixo molt aquesta interpellació, perquè és poc freqüent en aquesta cambra que parlem d'un dels professionals, primer, més nombrós, però que té en aquest moment més oportunitats, que és el personal d'infermeria.

També té a veure amb el gènere, senyor diputada. Encara hi ha molta invisibilitat dels professionals d'infermeria, majoritàriament dones.

Escolti'm, en les seves paraules vostè oblida que precisament governar és gestionar el present i encarar el futur. Nosaltres en els últims anys, des que vàrem accedir al govern, estem intentant gestionar allò que no va estar planificat, i per tant, comparteixo amb vostès, per descomptat, que falta personal sanitari. No ho negat mai que falta personal d'infermeria. I, en fi, li donaré algunes dades, per descomptat, del que ja s'ha fet fins ara. Primer de tot, prioritzar el pressupost del Departament de Salut. Hem passat de 860 euros per persona, malgrat els increments de població, aquest any ja, doncs, a gairebé 1.300 euros per persona. Entre altres coses, hem fet un esforç important d'incorporació de professionals a la primària i als hospitals, entre ells personal d'infermeria: 415 infermeres a la primària i 526 infermeres... L'Institut Català de la Salut tenia un 30 per cent d'interins, i acabarem l'any vinent amb un 6 per cent, màxim un 10 per cent d'interins, també de personal d'infermeria.

Però permeti'm compartir quins són els elements bàsics i per què hi donem tanta rellevància, i amb qui ho fem, perquè vostè desconeix, potser, el debat en profunditat i amb mesures concretes que estem aportant, departament, col·legis professionals, associacions professionals, en el si del consell de la professió d'infermeria. Li dic que si hi ha un professional que té avenç des de molts punts de vista és el personal d'infermeria. El nostre model sanitari, a diferència d'altres, té moltes menys infermeres que altres sistemes que funcionen igual de bé, com a mínim, com el nostre. Canadà, Escòcia, Austràlia, Suècia, Finlàndia són els estats del món en què nosaltres estem revisant, precisament, aquest model, amb cada un dels seus punts, amb les competències que ja tenen, amb la formació que avui tenen; no fent intrusisme en la professió mèdica. Aquest és un debat molt important, però vostè sap que els canvis es produeixen lentament.

Per tant, «sí» a la importància del paper de la infermeria en el sistema sanitari, pel seu nombre, però sobretot per les seves capacitats i funcions, molt més properes a la ciutadania, i elements claus –que ho hem fet en exemples molt concrets– en temes com prevenció i promoció de la salut, en assistència i en dependència.

I què estem fent? Perquè no és que pensem i després algun dia farem, no. Pensem i fem, que és el que hem de fer: gestionar la Catalunya dels 7,3 milions, sense que ningú, quan fossin sis, la va planificar, intentant imaginar la Catalunya dels 8 milions, també amb el personal d'infermeria.

I, permeti'm dir-li..., primer, començar per la formació. Tenim un repte importantíssim en l'espai d'ensenyament d'educació europeu: com passarem de la formació de diplomatura a llicenciatura? Aquest és un debat transcendent. I com fem la formació de postgrau dita d'especialitzacions d'infermeria? Perquè no n'hi ha prou de fer-les. Com casem el model sanitari amb la formació de les seves capacitats..., que tenen avui i que tindran incrementades en el futur? Aquest és un debat a la pràctica, eh? Perquè, si no, frustrarem; no és que frus-

trem, frustrarem. Com va passar per exemple amb l'especialitat d'infermeria psiquiàtrica, que ja existeix des de fa uns anys i en canvi estava molt poc contemplada, per cert, en el model sanitari gestionat durant vint-i-tres anys per vostès. Per tant, nosaltres fem, precisament; si fem alguna cosa és un toc de realisme.

Per altre costat, quin és el model, quin és el paper de la infermeria en el sistema sanitari?—estem satisfets, jo crec que la infermeria del país està satisfeta, i els nostres centres educatius també. Un programa que hi hem posat totes les nostres esperances; un programa d'aquests que no es veu gaire i que és a llarg termini, perquè és el programa «Salut i escola», portat específicament per infermeria. O treballs de temes de treball comunitari on la infermera és gestora de casos complexos, o la infermera d'enllaç entre la primària i l'hospitalària.

O com estem redefinint les funcions de pressió assistencial —que els ho reconec, per descomptat— de les infermeres en l'àmbit hospitalari, especialment en algunes àrees d'hospitalització. Aquest és un sistema que s'ha fet complex perquè els nostres pacients, avui, a part de tenir una patologia aguda, solen tenir, pel seu envelleïment, altres patologies. I és veritat que això té una càrrega assistencial per al personal de la infermeria superior a la que té el metge, que fa una intervenció més en el procés agut.

I estem revisant les plantilles, i fent-les. I estem fent el pla de recursos humans, que abans que s'acabi aquest any estarà fet, i també, per descomptat, amb la infermeria. Però ja ho hem fet, eh? I permeti'm dir-li que no, no són paraules, senyora consellera..., senyora diputada, fixi's... (*Remor de veus.*) Senyora diputada, perdonin.

Nosaltres avalem la prescripció infermera; entenem que té capacitat per prescriure, en exercici de les seves pròpies competències, determinats productes i medicació, igual que es fa en altres països.

La llei dita llei del medicament que des de Departament de Salut i del Govern de la Generalitat vàrem impulsar com a mínim obre la porta a una discussió addicional de debat en comissió, que és el que estem fent, aquest tema. I hi ha un lideratge clar, de les infermeres de Catalunya, dels col·legis professionals, i un reconeixement que ha estat el Govern de Catalunya que lidera a tot Espanya aquest debat.

Però aquí tenim un debat, que ens l'hem de dir, de rols professionals. Aquest és un debat transcendent. I nosaltres no volem fer que les infermeres, i ho saben perfectament, facin intrusisme en l'exercici de la professió mèdica. És absolutament complementari. I tenim un acord clar entre el Col·legi de Metges i el Col·legi d'Infermeria de Catalunya, cosa que no es dona a la resta d'Espanya! I no és un mèrit d'aquesta consellera, de cap manera; és un toc de realisme, perquè coneixem molt bé aquesta pseudofalsedat que és el metge el que prescriu i la infermera la que fa la recepta. I això passarà.

A més estem disposats a iniciar una prova pilot acompanyats pels llocs del món que li he dit —el Canadà, Suècia, Finlàndia, Austràlia—, que ens acompanyen en el procés d'enfortiment de quin és el paper de la infermera en el sistema sanitari; un paper, no de substitució,

com diu vostè, perquè no tenim metges... No és veritat, senyora diputada, això. No és veritat! Hi havia una infravaloració del paper de la infermeria en el sistema sanitari. I, per tant, estan perfectament capacitades, i ho fem sempre de comú acord. La convidarem un dia al consell de la professió d'infermeria, on hi han tots els agents implicats. I permeti que li digui —i me guardo, me reservo altres contestes per al torn de rèplica— el paper important que comencen a donar a la investigació de la infermeria; també sembla que només els metges fan investigació en aquest país.

O, per un altre costat, la situació de les escoles d'infermeria. Qui ha demanat a les escoles d'infermeria que augmentin els *numerus clausus*, les públiques, és el Departament de Salut, cosa que passarà l'any vinent. Perquè a les escoles privades quedaven places vacants, i es vivia en un fallàcia que no calia augmentar el nombre d'estudiants d'infermeria. Per tant, en aquest tema, que formen part del grup, estem augmentant el nombre d'alumnes de les escoles d'infermeria, perquè és evident que en aquest moment, per la falta de planificació, tenim un dèficit d'infermeres.

I també li dic qui ha millorat també les condicions retributives de les infermeres, en els nous convenis de l'ICS i la XHUP, amb un increment del 14 per cent del seu salari en el torn de dia i un 16 per cent en el torn de nit...

Per tant, estem fent mesures concretes amb una mirada de gestió des del realisme del present, però encaminant quines són les grans oportunitats, no només per al personal d'infermeria, sinó fonamentalment per al sistema sanitari, que portarà noves visions, fonamentalment molt més comunitàries, molt més de cura, al costat, per descomptat, d'altres elements, sempre des d'una visió de complementarietat.

El president

Té la paraula la il·lustre diputada, senyora Maria Asumpció Laïlla.

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president. Miri, consellera, abans que res, jo sóc infermera. I, per tant, tot el que li he anat dient no era pura retòrica, sinó que parlava des de l'experiència, perquè fa tot just sis mesos encara estava jo en un hospital, i, per tant, li parlo molt en clau personal, molt des de l'experiència, i crec que represento millor que vostè el col·lectiu de la infermeria.

Que tenim potencialitats? Evidentment; evidentment, sóc la primera que ho reconec. Que sí que és veritat que és un sector feminitzat i que, per tant, això segurament porta encara una complicació o anem en detriment d'altres professions? Segurament, també ho comparteixo.

I vostè deia: «Governar és encarar el futur.» És que és el que jo li demanava. Jo li deia: «Tal com ho tenim ara és insostenible, des de la perspectiva infermera», i ho he dit en la meua interpellació. És a dir, en aquests moments no tenim una perspectiva de futur de la professió infermera que permeti sostenir el sistema sanitari i l'atenció d'infermeria.

Clar, vostè em parlava..., i creia que vostè no m'hi faria referència, perquè altres vegades se li ha reconegut que vostè és la consellera que poques vegades fa esment o culpabilitza el Govern de Convergència i Unió. Però ja ho ha dit, que, clar, és culpa de la mala planificació de l'anterior Govern. Jo sé que si ha plogut la Setmana Santa ha estat culpa de Convergència i Unió, ja m'ho suposo. Però tot i així, se li ha de dir que si vostè ara pot dir tot això que farà és gràcies a la planificació que s'ha fet. Perquè les escoles d'infermeria, qui les va adjudicar va ser Convergència i Unió; la implantació territorial de les escoles universitàries d'infermeria va ser de Convergència i Unió.

Vostè em parla d'interinatge. Sí, jo ja li ho deia. Segurament ha consolidat moltíssimes places, i vostè les ven com un augment de la plantilla, evidentment que sí, és un augment nominal. Però, clar, no confongui consolidació de places amb consolidar hores dels diferents torns de les places d'interinatge. Perquè ens trobem en hospitals com pot ser el de Vall d'Hebron, que vostè hi té facilitat d'accés, en temes d'informació. D'aquest hospital pot veure que, si agafa els contractes laborals, el que ha consolidat són hores, no són torns, ni places completes. I això ho compten vostès com a consolidació de places d'interinatges en aquest 6 per cent, que ara ens queda encara per consolidar. I tenim professionals que porten més de quinze i vint anys cobrint una plaça amb un contracte d'interinatge. I són professionals que, segurament, després poden quedar fora del sistema.

Vostè fa quatre anys que governa i, per ara, encara no ha fet cap pla de recursos humans. I parla que gasten molt, m'ha donat moltes xifres, però encara no en veiem els resultats. I li ho dic, pel que li ho deia abans: fa quatre dies jo estava treballant d'infermera.

Clar, vostè em parla de Suècia, del Canadà... Jo el que vull és que em parli de Catalunya. Perquè si ens posem a parlar d'exemples d'altres països, també li puc dir que als Estats Units, on la ràtio d'infermeria - pacient és d'un a quatre, doncs s'ha fet un estudi on es diu que el fet d'augmentar amb un pacient la ràtio de la infermera augmenta en un 7 per cent el risc de mort d'aquests pacients. Clar, si ens posem a posar exemples d'altres països, doncs jo també en tinc algunes dades.

Quan parla també del paper de la infermera a l'escola. Si no ho tinc mal entès, va ser Convergència i Unió qui en va fer les primeres proves a Terres d'Ebre. I, per tant, m'agradaria que això també ho reconegués.

I pel que fa a la prescripció infermera, que vostè en feia referència, jo ho comparteixo. És evident que sí; no estic parlant de fer intrusisme. Sóc la primera que he dit que el que nosaltres defensàvem és la prescripció infermera d'aquelles medicacions o aquell material o producte sanitari que fa referència a les cures que executa infermeria, no d'aquelles que es necessita una prescripció facultativa. I això és així. O sigui, jo no estic demanant fer intrusisme, evidentment. De la mateixa manera que no demano que altres professions facin intrusisme en el meu camp de treball. Però no hem de perdre de vista que la prescripció infermera a què vostè aquí va donar suport va ser el seu mateix partit que la va tombar a Madrid. I això és important saber-ho, perquè

és evident que Catalunya lidera aquest discurs, però es necessiten més fets i no tantes paraules.

I, només per acabar, sí que m'agradaria dir-li una frase, que segurament que ja l'ha sentida, però que crec que expressa clarament quin és el nostre posicionament, que és que nosaltres no volem minimitges, el que volem són grans infermeres.

Gràcies.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

El que era insostenible és la falta de realisme dels últims anys del Govern de Convergència. Això sí que era insostenible. (*Fora remor de veus.*) Fixin-se que els he dit «els últims anys». (*Remor de veus.*) Fixin-se que els hi he dit «els últims anys». (*Veus de fons.*) No, no és culpa de vostès, no. En aquest cas no, en altres podríem discutir-ho, però en aquest no.

Jo hi insisteixo, i ho he dit en moltíssimes ocasions: els van sobrar vuit anys. Al país, eh?, al país. Els ho dic sincerament. (*Remor de veus.*) Perquè podríem parlar de qualsevol àmbit; si no, no tindria cap justificació –i ho sap el conseller d'Economia, i el conseller de Política Territorial– que, a través de GISA..., els 4.000 milions d'euros d'inversió que hem de fer en aquest moment en centres de salut, en ampliacions, en consultoris, en hospitals o en recursos humans.

Deixi'm dir-li la segona qüestió important, de recursos humans. Li passaré totes les dades. Hem incorporat 234 noves incorporacions als hospitals, i n'hem aplanat fins a 526. Això dels vint-i-un anys d'interinatge, en fi, això segur que no és responsabilitat meua. Perquè fixi's quina paradoxa, ara estem convocant –tantes– places amb gent que fa vint-i-un anys que és interina i que quasi preferiria continuar sent interina. Perquè després de vint-i-un anys és molt dur, eh? –primer, per mi, també–, que no puguin quedar-se a la seva plaça, i fem de tot, a mida, perquè la continuïtat assistencial i la fidelització dels professionals és molt important, però no es pot passar vint anys, un país, sense convocatòries de tantes places també d'infermeria.

Tercer. A la vida cal tenir referents, senyora diputada. (*Veus de fons.*) I tant, i tant! I nosaltres..., i vostès també els tenen, i els compartim en moltes ocasions –en moltes ocasions–, perquè el model sanitari, en el fons, el compartim. I quan he parlat dels llocs on el paper de la infermeria està molt més ben consolidat –vostè que és infermera– he fet referència al Canadà, a Austràlia, a Suècia, a Escòcia, a Finlàndia i a Suècia.

I ho sento, són referents que crec que compartim amb Convergència i Unió, i no només pel sistema sanitari. I per això n'he fet referència, perquè ens acompanyen en els processos de canvi, en el procés de l'espai d'educació europeu, on canviarà la formació dels nostres professionals.

La llei del medicament va ser aprovada per Convergència i Unió, senyora diputada. I, per tant, escolti'm, tots

en tenim responsabilitats. I aquesta disposició addicional també la va votar Convergència i Unió, que diu que tenim la possibilitat de veure si a part del metge prescriptor hi han altres professionals sanitaris que per exercir les seves responsabilitats poden prescriure, i no només parlo, per descomptat, de la infermera, del podòleg, del fisioterapeuta, del farmacèutic. I, per tant, estem treballant –i vostè ho sap perfectament– perquè això sigui possible, i Catalunya podria fer i està disposada a fer una prova pilot de dispensació d'infermeria en el context europeu i en el context espanyol. I ho estem treballant; vostè ho sap.

Cinquè element: hem de donar major visibilitat. Ha de reconèixer..., i ho sento molt: les professions molt feminitzades exerceixen la visibilitat pública de manera diferent. De manera... (*Veus de fons.*) No, «i què» no, senyora diputada. Aquest és molt important, perquè és poc freqüent –poc freqüent– que les infermeres parlin en els mitjans de comunicació en primera persona. I això té a veure amb la importància que donem també..., perquè, ens agradi o no, el món de la comunicació és un món que impregna les nostres vides. Per tant, també estem fent, amb les infermeres del país...

I, finalment, de cap manera..., i ho conec molt bé –parlo cada dia amb moltes infermeres, grupalment i individualment–, i no hem plantejat –i ho sap vostè perfectament–, estem plantejant un rol propi de la infermeria, i no una mala còpia minorada del que és un metge. (*Veus de fons.*) No cal, no cal, perquè ja la professió d'infermera és madura, porta molts anys; ara el que l'hem de fer és visible, consolidar-la, exercir un rol propi i un rol compartit, perquè avui el treball, en el model sanitari, a l'escola, al centre de salut, a la residència de gent gran, a la institució de malalts mentals, és un treball en equip, enfortint cadascú el seu rol, i això no és tan fàcil. Hi han espais compartits que hem d'acabar de definir, i per això ara ja hem decidit que el Consell de la Professió Mèdica i el Consell de la Professió Infermera treballaran junts a partir d'ara.

Moltes gràcies, senyora diputada, i li agraeixo de nou la seva interpellació, perquè hem parlat en aquest Parlament d'una professió que és la majoritària, a més, en el sistema sanitari i que estic convençuda que és la que té més possibilitats d'avançar. Gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre el pas del tren d'alta velocitat per Barcelona (tram. 300-00036/08)

...és la interpellació sobre el pas del tren d'alta velocitat per Barcelona, que, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, exposarà l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor Xavier Trias –regidor de

l'Ajuntament de Barcelona–, honorable conseller de Política Territorial... (*Remor de veus.*) Senyor Ferran, no s'exciti abans –no s'exciti abans. (*Rialles.*) Ja ho sabem, que això..., que el fet de tenir el proper alcalde de Barcelona aquí el neguiteja, però, escolti, no, no..., no se'ns esveri. (*Remor de veus.*)

Deixant aquests elements d'inquietud a les bancades socialistes –em permet dir-ho així?–, permetin-me, senyores i senyors diputats, que plantejem aquest debat, aquesta interpellació, que ja s'ha suscitat en diverses ocasions al llarg d'aquesta legislatura i de l'anterior legislatura, però en què, a mesura que anem avançant en tot el procés, van apareixent elements nous que fan que sigui de constant i permanent actualitat, ja siguin de caràcter tècnic, ja siguin elements de caràcter polític; en la immensa majoria d'ocasions, no responsabilitat de Convergència i Unió, sinó que el mateix tripartit, en aquest cas tant el nacional com el de Barcelona, doncs, tenen una capacitat d'iniciativa bastant significativa. Estem parlant de l'arribada del tren d'alta velocitat a Barcelona, estem parlant de quin ha de ser el mecanisme de connexió del tren d'alta velocitat que ve des de l'Estat francès i que va cap a Madrid a través de la ciutat de Barcelona.

És un debat molt important, és un debat transcendent, tot allò que fa referència al tren d'alta velocitat, el que nosaltres en diem «la línia d'altres prestacions», aquest tren d'alta velocitat que té diversos objectius, però bàsicament dos: el primer és connectar-nos amb el món, i el segon, relligar el mateix país. Quan parlem d'aquesta línia d'altres prestacions, el que estem explicant, vostès i nosaltres, és que per aquestes vies no només hi han de passar trens d'alta velocitat de llarg recorregut, sinó que també ens han de permetre tenir un servei de regionals molt potent, de velocitat alta, que ens permeti, doncs, que el tren no passi només pel país, sinó que tingui la capacitat de relligar el mateix país.

Concretament en relació amb l'arribada a Barcelona, hi va haver un debat molt intens que es va suscitar els anys 2000, 2001, 2002 i es va cloure amb un pacte, amb un acord; un pacte entre l'Ajuntament de Barcelona, governat pel PSC, Esquerra i Iniciativa, un pacte amb la Generalitat de Catalunya, aleshores governada per Convergència i Unió, i un pacte, evidentment, amb el Ministeri de Foment, el titular de l'actuació, aleshores governat pel Partit Popular.

Aquell pacte va ser fruit d'un esforç molt important d'arribar a un acord i, sobretot, de ser extraordinàriament sensible a allò que deia l'Ajuntament de Barcelona, a allò que deia l'anterior alcalde de Barcelona, en el sentit de fer arribar el tren d'alta velocitat per Sants, posteriorment una gran estació potent a la Sagrera, i un túnel que connectés totes dues estacions, però amb un intercanviador al Passeig de Gràcia. Això era el que donava sentit al conjunt, això era el que donava sentit a relligar les dues estacions amb aquest túnel que passés per l'Eixample.

Aquell pacte, aquell acord, fruit d'hores i hores de consens, posteriorment queda reflectit en el Pla director d'infraestructures de l'Autoritat del Transport Metropolità, en la línia que no s'improvisa, en la línia que,

quan s'estableix una peça, cadascuna d'aquestes peces té una raó molt clara de ser.

Aleshores també es planteja que hi haurà d'haver un corredor del Vallès del tren d'alta velocitat. Compte: un corredor que sempre és complementari a les actuacions que es puguin fer a Barcelona. I aquest corredor, a més a més, té l'aval del Parlament de Catalunya, en diverses ocasions, de la immensa majoria de grups parlamentaris.

Aquestes són totes les peces que tenim sobre la taula. Què passa des del 2002 fins avui? Doncs, escoltin, senyores i senyors diputats, senyor conseller: que es trenca un pacte, que es trenca un compromís, que el Govern de la Generalitat i el Govern espanyol decideixen trencar aquell acord que deia que hi havia d'haver un intercanviador potent al Passeig de Gràcia. I, per tant, es diu: «Escolti, farem un túnel que simplement connectarà l'estació de Sants i l'estació de Sagrera, però sense aquesta estació intermèdia del Passeig de Gràcia», la qual cosa desvirtua extraordinàriament tot el procés. Quin sentit té aquest túnel si es fa desaparèixer aquesta estació, que donava el màxim de sentit i donava el màxim de potencialitat i el màxim de força i el màxim de rendiment social al tren d'alta velocitat a Barcelona? Era el que permetia que fos potent quan..., la línia d'altres prestacions que permetés fer-hi circular, doncs, trens regionals, que no quedessin excèntrics, que no quedessin a la Sagrera o a Sants, sinó que també poguessin anar al mig de Barcelona. Aquesta és la primera cosa que ha passat: que hi ha hagut un govern que té un menyspreu radical pels acords que s'adopten i que es prenen; primer element.

I segon element, que té molta transcendència: que vostès són incapaços de gestionar adequadament l'obra pública d'aquest país. I ho hem dit en diverses ocasions, senyor conseller: el que ha passat és que vostès han generat una desconfiança important en l'execució de l'obra pública i, especialment, de l'obra pública subterrània a Catalunya. Ha passat el Carmel. Ha passat el tema de la Teixonera, que ens vam adonar fa relativament poc que encara hi ha les esquerdes i que vostès no han estat diligents i han estat incapaços de prendre les mesures que corresponien. Ara, en l'actualitat, tenim tot allò que fa referència a les noves esquerdes aparegudes a Badalona amb la línia 2 del metro; estan passant les dificultats a la línia 9; les esquerdes que vostè minimitza, i fins i tot ridiculitza, del tren d'alta velocitat al Prat; el col·lapse del port de Barcelona...

Ha passat tot això, senyor conseller, i que el conjunt de la població, i especialment de l'àrea de Barcelona, té una desconfiança profunda en aquest Govern. Aquests són els dos elements que hi ha sobre la taula. I, per tant, això al que força és a prendre determinades decisions. Vostès decideixen prescindir de la planificació existent; vostès decideixen o vostès creen un estat, diguem-ne, d'inquietud.

Senyor conseller, quan vostè ens planteja el pacte d'infraestructures, aquest gran pacte nacional d'infraestructures, vostès s'ho creuen? Ens vénen aquí a demanar un pacte nacional d'infraestructures que nosaltres hem anat insistint a posar-lo sobre la taula, quan vostès mateixos

el que fan és desfer aquells acords prèviament existents que ja hi havien hagut en el Pla director d'infraestructures pactat per totes les administracions? Aquest és el problema de fons que vostès tenen.

I davant d'això hi ha dues opcions: una és quedar-se enrocat en aquest plantejament, quedar-se enrocat a fer una actuació que té massa interrogants en aquests moments, una actuació amb què, sense l'estació del Passeig de Gràcia, es trenca l'equilibri entre servei prestat i risc assumible. Tenen una mobilització important i significativa en contra, però a més a més no tenen el suport polític necessari per tirar endavant aquesta actuació. A Barcelona, qui els dona suport a vostès? A Barcelona, qui dona suport a aquesta actuació? El tripartit a Barcelona no està cohesionat. Sentíem declaracions del president del grup municipal d'Esquerra Republicana, el senyor Portabella, que plantejava una altra opció; escolti, parlem-ne, mirem quina és. Nosaltres..., la nostra opció, ara l'explicaré, quina és; però parlem-ne. Vostès en aquests moments amb quina majoria volen impulsar això? Tenen la capacitat de reaccionar, de replantejar la posició, de buscar allò que és més sensat i allò que genera més seguretat en el conjunt dels ciutadans.

I aquesta és la proposta que hem posat sobre la taula en diverses ocasions des de Convergència i Unió, que és: escolti, el tren d'alta velocitat a Barcelona?, sí. El tren d'alta velocitat a Barcelona amb dues estacions terminals, l'estació de Sants i l'estació de Sagrera, que va tard, que arriba tard, que diuen: «Escolti, el 2009 entrarà en funcionament de manera provisional i amb andanes provisionals.» Què han estat fent durant tots aquests anys? Què han estat fent durant aquests darrers anys, en una actuació que era imprescindible? Però la continuïtat a través del corredor del Vallès, en què sí que hi ha consens suficient i que, a més a més, ens permet garantir els terminis de connexió amb la frontera, amb l'Estat francès; aquest és el plantejament.

No prenguem cap decisió que pugui hipotecar el futur de Barcelona. Esperem recuperar aquesta confiança en l'obra pública, garantim els terminis de connexió amb la frontera, plantejem que Barcelona tingui dues estacions potents i donem marge a aquest corredor del Vallès. En això tindrà el consens no només del que és el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sinó que tindrem un consens polític, i el que és més transcendent en el cas de Barcelona: un consens social i ciutadà de primer ordre, de primera magnitud.

Vostès tenen la possibilitat de continuar quedant enrocats, sense voler escoltar la gent, o d'obrir la mà a l'acord, al consens, a la seguretat i, sobretot, a la complicitat ciutadana. Una actuació d'aquestes característiques, o té la complicitat de la ciutadania al darrere, o no té massa sentit, senyor conseller.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Té la paraula, per a la seva resposta, l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, he de confessar que, després de deu minuts d'exposició del senyor Rull, encara no sé on vol anar a parar. (*Remor de veus.*) No ha fet ni una sola aportació concreta que defineixi allò que ell anuncia-va, de dir: «Ara anunciaré el nostre model.» No hi ha model.

I, evidentment, no hi ha model perquè, respecte a l'enrocament, la gran roca, la pedra filosofal, la pedra que s'interposa en el camí de tots aquests grans projectes, queda situada en les vies fa una colla d'anys; fins i tot, si vostè vol, en sentit positiu. La història i el temps no passen debades, i avui som tributaris i hereus, en sentit positiu, de les iniciatives de 1986, de 2001 i de 2002. I el 1986 hi va haver la capacitat d'anticipació, de començar a pensar en un sistema ferroviari global per a Catalunya que donés resposta no només a l'alta velocitat, entesa en un sentit Madrid - Hèlsinki –per dir-ho d'alguna manera–, sinó a l'aprofitament d'aquesta gran oportunitat per tirar endavant un sistema de trens regionals que integrés el territori de Catalunya i que li donés coherència.

Fruit d'aquell model, l'any 2001 i l'any 2002, Don Francisco Álvarez-Cascos, ministre de Foment; el senyor Felip Puig i Godes, conseller de Política Territorial i Obres Públiques; el senyor Joan Clos i Mateu, alcalde de Barcelona, i en un dels dos acords el senyor Corsini... (*veus de fons*) –Clos, Clos i Mateu, Clos i Mateu, alcalde de Barcelona– i el senyor Corsini, president de Renfe, acordaven un model global que, en molt bona mesura, és el que s'està aplicant amb els ajustos corresponents i amb les correccions que corresponen a l'avenç dels estudis informatius i dels projectes.

El model ara és aquest, i és hereu de l'anterior model, i fil per randa compleix els objectius. I els objectius són, per damunt de tot, fer que en el corredor de Barcelona passin de discórrer-hi quaranta trens/hora a passar-hi seixanta trens per hora, fruit de l'aprofitament del túnel de plaça de Catalunya, per on passaran la línia Aeroport - Manresa i la línia Vilanova - Mataró; el túnel Sants - Sagrera per Passeig de Gràcia, per on passarà la línia Hospitalet - Vic i la línia Vilafranca - Granollers, i el nou túnel Sants - Sagrera d'alta velocitat, per on transcorreran alguns dels trens d'alta velocitat i els regionals.

No és una qüestió menor que en l'acord de 2002 pel que fa al pas dels trens d'alta velocitat entre Sants i Sagrera quedés clar, intercanviador a part, que allò que subscrivien les parts era justament deixar preservat el dret dels trens d'alta velocitat a no parar a Passeig de Gràcia. Justament això! I aquesta és la peça angular d'aquell acord, que diu: queda clar que els trens podran passar de Sants a Sagrera sense haver-se de parar en l'estació del passeig de Gràcia, si es fa, perquè la seva finalitat és una altra. Això és, en definitiva, tot el que es va parlar i tota la resta...

Miri, queda clar que dins d'aquest any es licitarà el tercer carril Mollet - el Papiol per les vies permetre l'adaptació d'ample europeu, d'ample ibèric a ample

europeu. Vol dir que en qüestió d'un any i mig o dos tindrem ample europeu des del port de Barcelona fins a enllaçar l'intercanviador de la Llagosta, en fi, l'apartador de la Llagosta, amb la línia d'alta velocitat. Vol dir que en l'horitzó dels propers dos anys i mig, tres tindrem garantit ample europeu des del port de Barcelona fins a la frontera francesa per, a través del túnel transfronterer Figueres - Perpinyà, connectar en alta velocitat i/o amb trens d'ample europeu per a mercaderies les mercaderies del port de Barcelona amb el conjunt de Centreeuropa.

I a dia d'avui, quina és la situació de l'alta velocitat a la ciutat de Barcelona? I explicaré quina és, perquè quedi clar que qualsevol altra cosa és absolutament impensable, i ho és, no per un determinisme fatalista, sinó perquè junts, plegats, de la mà, hem anat avançant en la mateixa direcció. I com que hem anat avançant en la mateixa direcció, qualsevol altra alternativa que avui es pugui introduir per tergiversar i pervertir el debat i situar-lo en un altre terreny, per exemple, el de l'horitzó del 27 de maig, no porta enlloc, excepte a aquella filosofia d'aquell que vol treure guany de l'aigua enterbolida d'un riu, per adaptar al català una dita castellana. I en aquest *a río revuelto* no hi ha cap profit possible, perquè junts hem avançat des de 1986, 2001 i 2002 en la mateixa direcció.

I avui les coses estan com segueix. La plataforma de la línia d'alta velocitat Torrasa - Sants és una obra en execució. La remodelació de l'estació de Mercat Nou, del metro de la línia 1, és una obra adjudicada i a punt d'iniciar-se. La cobertura del corredor ferroviari de Sants és una obra adjudicada i en execució el desviament dels serveis afectats. L'ampliació i millora de l'estació de Sants primera fase és una obra en execució. L'ampliació i millora de l'estació de Sants segona fase és una obra també en execució. L'estació d'autobusos de Sants i l'aparcament del costat muntanya és un projecte bàsic redactat a punt d'encarregar-se el projecte executiu per poder-se executar. La remodelació i ampliació de la capacitat d'estacionament i manteniment en l'àmbit de les estacions de França, Sant Andreu Comtal i Montcada Bifurcació són obres ja finalitzades i en servei. El túnel de connexió Sants - Sagrera té aprovat el traçat –té aprovat el traçat–, té aprovat l'estudi informatiu i té pendent la declaració d'impacte ambiental. L'estació de la Sagrera té el projecte bàsic de l'estació redactat. El dipòsit de pluvials de la rambla Prim té l'estudi d'alternatives previ i els projectes redactats. Les línies de metro 4 i 9 i en l'estació de la Sagrera són obres adjudicades en l'estudi informatiu del macropou Sagrera-Meridiana, sotmès a informació institucional. La plataforma de la línia d'alta velocitat Sagrera - nus de la Trinitat té la declaració d'impacte ambiental publicada i el traçat aprovat. La subestació per alimentar el tren d'alta velocitat de Trinitat té el projecte en redacció. La plataforma de la línia d'alta velocitat del nus de la Trinitat a Montcada és una obra adjudicada. I el nou traçat de les línies ferroviàries convencionals a Vallbona té l'estudi informatiu redactat i a punt d'avançar cap els projectes per poder-los executar.

De tal manera que successivament hi ha una filiació i interdependència entre l'estudi informatiu de gener de

l'any 2000, l'estudi informatiu de març de 2004, l'estudi informatiu de maig de 2006 i la declaració d'impacte ambiental que ara aportarà el Ministeri de Medi Ambient per tal de fer possible que, un cop aprovada la DIA, sigui possible licitar, adjudicar i executar les obres del túnel entre Sants i Sagrera del tren d'alta velocitat, responnent a un model compartit, a un model consensuat i a un model que, per damunt de tot, atorga en la relació amb trens passants entre dues estacions, Sants i Sagrera, una valoració millor que una única estació en un àmbit que, per altra banda, amb les alternatives pel litoral, no resolía cap dels problemes que el traçat més urbà del tren resol amb molta claredat. I val la pena d'assenyalar, hi insisteixo, que aquest nou túnel ferroviari per Barcelona suposa una millora de capacitat global de tot el sistema ferroviari, que és el que preteníem, i repercuteix directament en una millora de les rodalies a Barcelona. El sistema ferroviari passarà de tenir una capacitat aproximada, com els deia, d'uns quaranta trens per hora a seixanta trens per hora, amb la millora significativa que això suposa.

I deixo per a l'altre torn totes aquelles altres qüestions de caràcter segurament més polèmic que el senyor Rull o ja ha plantejat o em plantejarà ara.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., primera qüestió, senyor conseller. Qui parla diu: «No, a partir del 96 nosaltres comencem a parlar-ne...» Anticipació –anticipació, conseller, anticipació–, que és: en el moment clau ja hi havia reserves de sòl en aquest país per poder fer aquell tren d'alta velocitat que el PSOE va decidir que prioritàriament havia d'anar a Sevilla, i no la connexió amb la frontera amb l'Estat francès. Això és anticipació. (*Veus de fons.*) Sí, sí; això és anticipació. Quan el senyor Borrell deia que el tren d'alta velocitat no era transcendent, no era important, que no havia de ser una prioritat. Això és anticipació, senyor conseller.

Elements en què nosaltres tornem a insistir. El nostre model ha estat claríssim sempre: corredor del Vallès amb una estació potent que servís l'àrea metropolitana, la segona corona i també la Catalunya central; una estació a l'aeroport, una estació que ha quedat damnificada, ha quedat malmesa, després de diverses iniciatives, i una estació potent a Sants.

Però en el seu moment el Govern de Convergència i Unió va tenir la capacitat d'acord, de pacte, de consens, de transacció amb el que en determinats casos també havien estat les obsessions del PSC a Barcelona, que era plantejar aquest túnel, aquesta connexió amb la nova estació de la Sagrera. Ara nosaltres compartim que allò ha de ser una zona de desenvolupament important, però li ho torno a repetir, conseller, ja van tard. Com ens poden explicar en aquests moments que tots anem agafats de la mà, seguint un guió que estava preestablert? Vostès trenquen els pactes constantment. El pacte del 2002, vostès l'han trencat, i unilateralment

decideixen que desapareix aquesta estació del passeig de Gràcia. Sense estació al passeig de Gràcia no té cap mena de sentit de fer aquest túnel. I això ho entén absolutament tothom, menys vostès, que estan enrocats en aquest plantejament. També van trencar els pactes, el pla director, desprogramant la línia 12. Aquest ha estat el seu tarannà i aquest ha estat la seva actitud.

Senyor conseller: estació a Sants, estació a la Sagrera, corredor del Vallès, garantia de terminis, fer recuperar la confiança al conjunt de la ciutadania. Aquests són els elements que hi ha sobre la taula. I vostè, més que parlar d'una preocupació que tenen milers i milers de ciutadans, ens ve avui aquí, compareix, amb una tirallonga d'elements, de papers..., ei!, que no compleixen cap dels terminis que vostès mateixos s'havien plantejat. Jo crec que vostè passarà a la història per moltes coses, senyor conseller. Però home!, com a conseller del compliment dels terminis, el conseller del compliment dels calendaris, això segur que no.

Aquest és el conjunt del plantejament. Li torno a dir un altre cop el següent. On és el consens polític amb base al qual vostès volen plantejar aquestes actuacions? Estan coordinats també en aquest tema? Ahir vam veure el tema del quart cinturó, i vam tornar a assistir un altre cop a una obra que es deixarà de fer per les discrepàncies internes del tripartit. Tenen consens per tirar endavant aquesta actuació? Tenen consens per poder arribar amb terminis suficients a la frontera? El consens, nosaltres sí que els l'hem ofert per activa i per passiva amb relació al corredor al Vallès.

Aquest és el conjunt d'elements que hi ha sobre la taula i al qual vostè s'ha negat a voler entrar. Expliqui'm, senyor conseller, si hi ha els consensos suficients, i expliqui a la resta de grups parlamentaris, en el moment de votar la moció subsegüent, si seran capaços d'explicar el mateix aquí i a l'Ajuntament de Barcelona, allà i aquí, en el Parlament. Això és el que és al final el que el conjunt dels ciutadans valoren.

I acabo, senyor conseller, fent simplement una referència ràpida a quin ha estat el seu capteniment durant tot aquest procés. Vostès trenquen els pactes. Han trencat l'acord de construir l'estació al passeig de Gràcia de la línia 12, de fer una estació potent al Vallès; trenquen els acords prèviament existents, que són els que donen garantia i seguretat al conjunt de la ciutadania. Vostè, senyor conseller, disculpi..., vostès no saben gestionar bé l'obra pública: ensorren els túnels d'aquest país (*forta remor de veus*); destrueixen aquell cercle d'excel·lència entre Govern, empreses i tècnics; fracturen la confiança de ciutadans i institucions, i no són capaços de teixir consensos interns ni amb vostès mateixos.

Aquest és el conjunt del relat de tota aquesta actuació. Ara tenen la possibilitat, senyor conseller, senyores i senyors diputats, de poder corregir, de poder incorporar aquest element de sentit comú i de sensatesa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, m'agrada sobretot constatar que qui d'una forma sistemàtica, pertinaç, incansable, aplica el retrovisor a totes les seves interpellacions és el diputat senyor Rull. Després ell fa servir això com un element retòric per dir que nosaltres fem servir el retrovisor per intentar fer balanços negatius de vint-i-tres anys anteriors. No, escoltin, el retrovisor qui l'aplica i el posa damunt de la taula és, sistemàticament, el senyor Rull.

Però, en qualsevol cas, crec que d'aquesta interpellació d'avui se'n dedueix un fet molt, molt, molt important, molt, probablement inevitable, que és que Convergència i Unió, d'una forma implícita, deixa dit aquí, solemnement, que la seva opció és el pas per Sants - Sagrera; és a dir, el pas del tren d'alta velocitat pel centre de Barcelona. (*Veus de fons.*) Benvingut sigui!, perquè vol dir que, després de donar moltes voltes, moltes, moltes, moltes voltes, finalment Convergència i Unió torna..., Convergència i Unió torna als seus compromisos de 2001 i de 2002.

Perquè si la qüestió fos –si la qüestió fos– no ben bé l'estació, sinó un intercanviador al passeig de Gràcia entre les línies que ja ara arriben a aquesta estació i les futures línies d'alta velocitat, estem parlant d'una qüestió relativament important, però no substantiva, sinó més aviat accessòria pel que fa al conjunt del sistema. I, per tant, respecte a la integritat del model ferroviari en el seu conjunt i respecte a la funcionalitat de l'alta velocitat i les altres prestacions pel centre de Barcelona, queda definitivament clar que, com no podia ser d'una altra manera, Convergència i Unió ja ha entès –ja ha entès– que un túnel de vint-i-tres quilòmetres entre l'aeroport i la Sagrera, que l'enderroc de nou-cents metres de túnel de metro de la línia 4 i l'estació de la Barceloneta, que l'ocupació física del ramal ferroviari de Glòries a diferent nivell, sense aprofitar-lo, i que impossibilitaria l'accés ferroviari actual de l'Estació de França; calefacció del complex ferroviari de Can Tunis de la línia 2 del metro; que el pas per sota les Drassanes i de molts edificis són elements suficients per tenir clar que, en el moment que es va prendre la decisió –i no la vam prendre nosaltres– d'unir les dues estacions per trens d'alta velocitat entre Sants i la Sagrera, era la decisió més adequada i apropiada a un sistema ferroviari que, amb tota claredat, era el que convenia a Catalunya, a la ciutat de Barcelona i al conjunt del sistema ferroviari.

I és evident que tots els elements, alguns d'ells formant part de convenis i altres no, l'estació del Vallès i pas pel Vallès o estació de l'aeroport, són elements que, naturalment, han de ser objecte de negociacions ulteriors, i que, en realitat, l'essència d'allò que ara s'està fent, adaptant-ho a la realitat i a les possibilitats concretes del moment, és allò que es va subscriure l'any 2002 entre les tres administracions.

I els fets són tossuts, i la realitat ens porta cap aquí, i ens hi porta d'una manera coherent, amb congruència dels projectes, amb solidesa de les propostes, amb confiança tècnica en la seva execució i amb garanties que l'obra pública en aquests moments a Catalunya està en

les millors mans possibles –està en les millors mans possibles. (*Remor de veus.*) Perquè si estigués en les mans d'algú altre, i atenent alguna de les seves afirmacions, com que no és pas aquesta Administració a qui primer li passa algun tipus d'accident amb algun tipus de túnel, amb conseqüències físiques i humanes també diferents, queda clar que la proclamació que ha fet el senyor Rull avui aquí, de dir: «A vostès se'ls ensorren els túnels», és pròpia no d'aquells que sabrien gestionar l'obra pública, sinó d'autèntics piròmans de l'obra pública a Catalunya.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla de millora per a l'educació secundària (tram. 302-00022/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla de millora per a l'educació secundària, que presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i, per exposar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lamentem l'absència... Ah!, no, ja ve; benvingut, honorable conseller. La moció que el Grup Popular presenta avui en matèria educativa té com a objectiu la millora del nostre rendiment escolar, implementant tot un seguit de mesures per fomentar dues qüestions cabdals: el valor de l'esforç i el treball, com a eines bàsiques en aquest procés de formació dels alumnes i en el conjunt de la formació de la persona.

És un esperit, el que té aquesta moció, que s'allunya molt de l'última decisió presa pel Govern de l'Estat, senyor conseller, que lamentem profundament que en els últims dies hagi anunciat rebaixar els nivells d'exigència també al batxillerat, una etapa educativa en què a dia d'avui els resultats acadèmics eren considerats acceptables i que el nivell de rendiment dels nostres alumnes era considerat com a bo. Aquesta decisió –permeti'm que li ho digui– ha provocat un gran malestar i decepció en el conjunt del professorat, que ha insistit reiteradament en la necessitat d'incrementar l'exigència per avançar en la millora del rendiment escolar. Lluny d'això, i fent cas omís d'aquestes reiterades alertes que els últims anys han manifestat el frau que suposa rebaixar els nivells d'exigència, el Govern continua fent oïdes sordes.

El Grup Popular vol manifestar el seu rebuig a aquesta proposta, i ho fa amb alternatives concretes com les que incorpora a la moció d'avui. En primer lloc, i per tal de garantir aquests objectius establerts en els plans de millora de la secundària que el Departament d'Educació està implementant, el Grup Popular demana l'establi-

ment d'unes proves que acreditin els coneixements dels alumnes de tots els centres acollits a aquests plans de millora. I, dit això, vull fer esment del crit d'atenció o el toc d'atenció que fa el Grup de Convergència i Unió en el sentit de dir que cal esmenar aquest punt, per tal que aquest nivell d'exigència, aquestes proves es facin de manera conjunta a tots els instituts, en els quals, hi hagi o no hi hagi pla de millora, és necessari saber exactament quin avenç i de quina manera es millora el rendiment escolar, i garantim així uns resultats d'acord amb el veritable progrés dels alumnes.

També demanem, en el punt número 2, elaborar un nou acord de plantilles que s'ajusti a les necessitats, que evitin les polèmiques que en els últims mesos ha creat la implementació de la sisena hora, per donar aquesta cobertura necessària per fer front a les exigències d'aquests plans de millora i per cobrir també les substitucions i atendre la diversitat de l'alumnat, millorant les condicions de treball del professorat.

El tercer punt és potser un dels que posa de manifest un dels conflictes que han manifestat o que s'han posat de manifest amb la implementació d'aquests plans de millora, que és proporcionar als centres aquells recursos necessaris per adequar-los a les condicions i per garantir les necessitats, per garantir el compliment de les necessitats que són exigibles, independentment que millorin o no els resultats dels seus alumnes. No pot ser, això de garantir recursos a canvi de millorar els resultats.

D'altra banda, el Grup Popular vol demanar també la implementació de programes de professionalització al segon cicle de la secundària per a aquells alumnes que tenen més dificultats d'aprenentatge. Aquesta ha sigut també una reivindicació molt demanada pel conjunt del professorat a fi de garantir a aquells alumnes que tenen més dificultats la possibilitat d'accedir a matèries més tècniques que els permetin una inserció en el seu món laboral amb unes competències que els permetin desenvolupar-se.

I, per últim, el Grup Popular també demana la modificació d'aquest Decret de drets i deures –que ja ho ha fet en comissió–, per tal d'agilitar els tràmits en els conflictes de convivència entre alumnes, i alumnes i professors, per tal de simplificar el procés dels expedients disciplinaris en casos greus o molt greus, i per revisar els processos de seguiment de l'alumnat que sigui sancionat.

És en aquest sentit que el Grup Popular presenta aquesta proposta, com hem dit, lluny d'aquest esperit de rebaixar nivells d'exigència, sinó per tal d'incrementar-los, per tal de garantir la implementació d'aquests valors de l'esforç, per garantir que el treball dels alumnes tingui el reconeixement que mereix.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. El Grup de Convergència i Unió ha presentat una esmena; té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Ruiz.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, per explicar el posicionament de Convergència i Unió respecte a aquesta moció és necessari fer una petita reflexió sobre el Pla de millora a la secundària. Mirin, el Pla de millora de secundària és resultat d'un oblit. Després de tres anys d'anar pactant, posant-se d'acord, es va signar un pacte nacional per l'educació i ens vam adonar que s'havien oblidat del sistema de la secundària, que és un dels pilars fonamentals del sistema educatiu. I davant de les pressions dels professors, dels sindicats, del sector, van veure necessari treure algun instrument, treure alguna mesura.

Per tant, el context en què es va aprovar aquest Pla de millora a la secundària no és gaire positiu, primer, perquè és fruit d'un oblit, perquè s'ha fet amb pressions, amb presses, perquè no han tingut temps necessari per fer una reflexió profunda i suficient sobre el problema que té la secundària, que és prou greu, i a més perquè no hi ha consens amb el sector. Però, bé, el context ja no és positiu, però anirem a analitzar el pla en si, com a instrument.

Miri, un pla que la seva mesura principal és la dotació de més recursos als centres, condicionats a la millora dels rendiments. Des de Convergència i Unió pensem que això és enganyós. De veritat pensen que el principal problema del sistema educatiu és aquest? De veritat creuen que amb més recursos els estudiants de secundària superaran el fracàs escolar, tindran millor rendiments, milloraran la seva motivació? És amb més recursos que els joves estudiaran més, se sentiran motivats, s'esforçaran més, milloraran les conductes? Creiem que no s'han plantejat seriosament els problemes de fons de la secundària, i poden seguir tancant els ulls durant algun temps, però és que d'aquí a deu anys ens en lamentarem, i molt.

I amb aquestes consideracions coincidim amb la moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular; el que passa, que en el primer punt, no és que no coincidim en la forma o en el fons, sinó que és a causa del Pla de millora de secundària. En el que no estem d'acord, com els vam comentar, és que s'apliqui només als centres que s'acullen a aquest Pla de millora de la secundària, sinó que demanem que l'avaluació periòdica i sistemàtica dels resultats es faci en tots els centres de secundària, per fer un seguiment de la millora d'aquests resultats, perquè és millorant els centres, és millorant la qualitat de l'educació com es milloren els resultats. A nosaltres ens interessa més, per exemple, que a l'Institut Salvador Vilaseca, de Reus –la meua ciutat–, disminueixin el fracàs escolar i l'abandonament dels estudis, ens interessa més això que no pas que en un institut de l'Eixample, per exemple, s'apugui d'un 6 a un 6,3 de mitjana. I en aquest sentit que els diem hem presentat una esmena de modificació, i donem les gràcies al Partit Popular per avenir-se a transaccionar-la.

Estem d'acord en la resta de punts, també en el cinquè, i en relació amb aquest punt el nostre grup parlamentari a Madrid va fer aportacions importants a la Llei orgànica d'educació en aquesta línia, que transcorri menys temps entre la falta i la sanció.

I una última reflexió, si em permeten –i em sembla que sí, que tinc temps. Vostè, senyor conseller, va parlar del model de Finlàndia. És veritat que el model de Finlàndia és un model que es podria tenir en compte en la revisió de tot aquest sistema de secundària, però vostè va parlar només de la comprensivitat, i el que li agrairia també, perquè és interessant, és que llegís el model finlandès en el seu conjunt, perquè amb menys recursos en alguns àmbits de l'educació, però amb més formació dels professionals, amb més reconeixement social, amb més autonomia de centre, amb una organització diferent, tenen millors resultats.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ruiz. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per prendre posició sobre la moció presentada pel Grup Popular relacionada amb els plans de millora de l'educació secundària. Senyora Mejías, li direm, d'inici, que el Grup Socialista, tot i apreciar la seva preocupació pel millorament de l'educació secundària –que també és la nostra–, votarà desestimant la moció presentada per vostès. Volem dir-li també que compartim algunes de les preocupacions que estan en la base de la seva interpellació presentada en el darrer plenari i la moció presentada avui, com és l'interès per millorar la qualitat de l'educació secundària. Però també volem dir-li que no compartim el diagnòstic de la situació educativa, ni tampoc la valoració que vostès fan de determinats aspectes de la política educativa que, si bé per vostès són secundaris o innecessaris, com el Pacte per l'educació, o la idea mateixa d'una llei educativa –va dir en el darrer plenari que era innecessària–, per nosaltres, en canvi, són essencials i indispensables; per al bon govern del sistema educatiu són essencials i són indispensables.

Volem manifestar que és veritat que, efectivament, la situació de partida de l'educació secundària a Catalunya no és prou bona. Com sap, els sistemes públics de serveis, per la seva complexitat i la seva dimensió, requereixen polítiques que es caracteritzin per la seva claredat en la determinació d'objectius generals i requereixen també constància. S'ha de saber el que es vol i on es vol arribar, i insistir per arribar allà on es vol arribar, especialment en política educativa, una i altra vegada.

Li diem tot això perquè els resultats en l'evolució d'un sistema del servei públic no es poden aconseguir d'un mes per un altre, ni tampoc en quatre mesos. Són el resultat de molt d'esforç, i de molt i de molt temps de constància política i administrativa, molt i molt temps de molts i molts anys. I és això, precisament això, constància política i educativa i administrativa, el que al sistema educatiu a Catalunya li ha faltat. El que hem heretat no és l'herència dels moviments de renovació pedagògica, ni tampoc les escoles del model d'educació lliure i creatius i innovadors desenvolupats en altres moments polítics de la nostra història, ni tampoc l'aplicació de

l'experiència pedagògica de totes i tots els que han intentat una i altra vegada una educació moderna, centrada en l'alumne més que en la institució, si em permeten, adaptada a les necessitats de les persones i del país. No hem heretat un sistema en què s'hagi aplicat el coneixement dels nostres millors dones i homes pedagogs, no hem heretat això; hem heretat una altra cosa.

El que ens hem trobat, senyora Mejías, que vostè critica d'una manera –permeti'm l'expressió, no s'enfadi–, diria, gairebé impúdica, no és altra cosa que el resultat del que van fer vostès en educació secundària durant els seus anys de govern i la catastròfica gestió de la senyora Pilar del Castillo, i a Catalunya en col·laboració amb l'altre grup de l'oposició. Han governat a Espanya i a Catalunya amb una coalició parlamentària de vuit anys, i els resultats són, efectivament, els que vostè diu. Sembla que ens digui enèrgicament: «Li exigeixo rotundament que faci tot allò que jo no vaig fer!» I ho diuen una i altra vegada: «Facin tot allò que jo no vaig fer, quan podia fer-ho, en el Govern de l'Estat i en el Govern de Catalunya. Facin tot allò que jo no vaig fer.» Sembla com si estiguessin dient això, quatre mesos després de la formació de l'actual Govern.

Es tracta, doncs, senyora Mejías –sap que l'apreciem personalment–, de superar la situació heretada, intentant una educació de qualitat que impliqui l'alumnat, els mestres, les famílies i l'entorn de la mateixa escola o institut, i fer-ho des d'una escola transparent, en què els alumnes i els mestres, lluny de fugir-ne, lluiten per ser-hi perquè s'hi senten bé i perquè veuen que avancen, perquè veuen que es fan persones, perquè poden ser creatius i perquè aprenen divertint-se i s'acaba fent inconcebible faltar una hora a classe; és inconcebible, ha de ser inconcebible faltar una hora a classe, perquè és divertit, anar a classe.

Volem citar també alguns dels instruments impossibles que per vostès, diuen, declaren que són eines menors o innecessàries: el Pacte nacional per a l'educació –ràpidament– sap bàsicament que és un instrument de generació de voluntat política i de voluntat del sector educatiu. I això té un valor excepcional. Ho deia el president del Parlament fa pocs dies, Ernest Benach. És un element generador de voluntat, entre moltes altres coses.

I també citar-li els plans de millora de l'educació secundària, que vostès critiquen. Vostès han arribat a dir: «Els plans de l'educació secundària són l'acció més perjudicial de totes les que s'emmarquen en el Pacte nacional per a l'educació.» Doncs, miri, no. Els pactes d'intervenció en l'educació secundària són pactes que intenten la millora del sistema i es tracta d'arribar a uns graus i uns percentatges d'èxit escolar molt superiors als actuals, i, concretament, en l'èxit al final de l'educació secundària, i, com a conseqüència d'això, aconseguir també dues coses més: un percentatge més alt d'alumnes que es matriculen al batxillerat, que decideixen seguir els currículums del batxillerat, i també un percentatge més alt d'alumnes que decideixin seguir les modalitats dels cicles de formació professional.

Per anar acabant, li diré també que els plans de millora treballen en la línia de consolidar l'autonomia dels centres. Un altre element cabdal, absolutament cabdal: la

idea d'autonomia de centre. No hi ha sistema educatiu modern ni actiu si cada centre no té no la seva pròpia idiosincràsia, el seu equip de mestres i professors i un projecte específic, pedagògic propi, i una il·lusió col·lectiva pròpia. Aquest és també el repte: plans de millora, autonomia, projecte propi.

També voldríem precisar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Font i Cardona

...que l'educació, a partir del projecte de cada centre, necessàriament diferenciats, però amb contacte els uns amb els altres, no ha de voler dir mimetismes o propaganda política o inculcar una determinada visió de les coses i de la política o de la religió, senyora Mejías,...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Font i Cardona

...ha de voler dir educació i solament educació, a la primària, a la secundària i en totes les fases del sistema educatiu.

Citar, per acabar, unes paraules en aquest sentit madures i carregades de saviesa: «Crec que és bo que els nois i noies sàpiguin que els seus mestres són tan normals que fins i tot tenen la seva pròpia opció política i religiosa, i que són tan mestres que no la inculquen.»

Per tot això...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Font i Cardona

...en la mesura que algunes de les propostes que vostès fan en la llista...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Font i Cardona

Acabo, senyor president. Estan en procés d'implementació. Hi ha molt bona velocitat. Admetin o no l'esmena de Convergència i Unió, el Grup Socialista desestimarà la moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Josep Maria Freixanet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. Freixanet i Mayans

Bé, gràcies, senyor president. Jo seré una mica més ràpid, perquè, en tot cas, m'afegeixo a algunes de les

consideracions o a la majoria de les consideracions que ha fet el diputat que m'ha precedit, no?

Miri, avui en aquest Parlament hi han hagut interpellacions. N'hi ha hagut una en què s'ha parlat de civisme, que penso molt important i que després, en tot cas, en la propera moció –en la propera moció– farem una intervenció en aquest sentit. I en la intervenció anterior s'ha parlat, precisament, d'anticipació, eh?, algú ha fet servir la paraula «anticipació» i algú també ha fet servir la paraula «retrovisor» i algú també ha fet servir la paraula..., «que som hereus de...», eh?, del que ens ha anat passant fins ara, no? I, per tant, som hereus, i com a hereus som responsables, i aquest Govern s'ha fet responsable, i l'anterior, del que ha rebut, perquè ens toca gestionar aquesta responsabilitat.

Però heus aquí que, com es gestiona aquesta responsabilitat? Doncs aquesta responsabilitat es pot gestionar de moltes maneres. És a dir, som conscients que si no hi ha anticipació, evidentment, quan la societat eixavui –i faig servir una paraula que s'usa en les meves terres–, evidentment els sistemes escolars es constipen, no?, i aleshores la intervenció que ha de fer el Govern és molt, i molt, més important.

Pla d'educació 2004-2007. En aquests tres anys què hem vist? Més professorat –suposo que és indiscutible que són dades objectives–, més inversió, més recursos, un pacte nacional per a l'educació..., que si no hi ha un pacte entre societat i educació i Administració, és impossible tirar endavant totes les reformes que es vulguin fer. Però, és clar, hi han governs que davant d'unes problemàtiques el que fan és donar quatre aspirines, eh?, i amb aquestes quatre aspirines ens alleugem una mica i pensem que el problema que està solucionat. Doncs, no està solucionat. És a dir, segurament els efectes perversos acaben sent pitjors.

I, per tant, aquest Govern què ha fet? Precisament ha fet entrar amb força, amb profunditat, a fer front als reptes de l'educació. I aquests reptes de l'educació, que són molt i molt importants i en els quals hauria de confluïr aquest pacte social entre tots plegats, són el que aquest Govern està gestionant actualment, perquè és hereu de l'altre Govern i perquè té aquesta voluntat ferma d'incidir en els problemes educatius i en els problemes socials. Perquè, evidentment, sense cohesió nacional, eh?, tampoc els sistemes educatius poden evolucionar.

Però, és clar, nosaltres som un govern, o, en tot cas, hi ha un govern, que és l'efecte salmó o l'efecte truita, és a dir, aquell que és conscient que hi ha dificultats i que sota aquestes dificultats sempre, eh?, encara que a vegades hagi de prendre decisions a contracorrent, les pren, i les pren, perquè creu..., perquè vol afrontar els problemes en profunditat.

Vostè ha parlat de programes especials, és a dir, d'itineraris educatius en el fons, no? Programes especials per a què? Perquè sigui l'últim tren d'inclusió per als alumnes que en moments determinats perden el tren del sistema? O realment seran aquells per aparcar els alumnes? Nosaltres..., nosaltres i aquest Govern, el que fa amb el nostre actual sistema educatiu és fer el possible perquè els alumnes s'enganxin al sistema educatiu actual.

I una cosa: l'esforç no és patrimoni de la dreta ni de l'esquerra, és patrimoni de la societat. Per tant, en l'esforç, en la il·lusió, en la responsabilitat ens hi trobaran sempre, però no s'apropiïn de la paraula «esforç», eh?, perquè en tot cas és patrimoni de la societat.

Per tant, en aquest sentit, com ha dit l'anterior diputat que m'ha precedit, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció que s'ha presentat per part del Partit Popular.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. També per posicionar-nos sobre la moció sobre els plans de millora d'educació secundària.

Una interpellació a l'anterior ple i una moció presentada que veiem fonamentada realment en la preocupació per la qualitat de l'ensenyament a secundària, una moció que ens planteja..., que per evidenciar aquesta preocupació ens fixem en els resultats sobre rendiments i resultats acadèmics dels estudiants. I, en tot cas, sobre aquest primer punt dir-li que ens sembla que totes les mesures d'avaluació, tant acadèmiques com de coneixements, que ja estan en el sistema educatiu ens semblen suficients per avaluar de forma periòdica, de forma regular i, a més a més, de forma comparativa quins són aquests resultats, i perquè, probablement, d'una vegada per totes, puguem arribar a diagnòstics comuns, que puguem unificar després amb mesures a prendre. Però, en tot cas, amb una segona part o amb uns quatre punts després de la moció que fan referència sobretot als recursos de què han de disposar els centres per fer front a reptes, per fer front a aquesta millora de la qualitat. En la moció vostè parla de plantilles, de sortides per als alumnes amb dificultats del seguiment de l'ensenyament ordinari, obligatori, de recursos necessaris d'una manera o amb una valoració un pèl subjectiva en tant a la relació, la qualitat. I és difícil, probablement mesurar quina és aquesta necessitat a cada un dels centres. I també amb mesures disciplinars.

Nosaltres volem dir-li que, evidentment, compartim la preocupació per la qualitat de l'ensenyament secundari i no només pels resultats acadèmics, que sovint tenen la perversió de la comparació o la perversió de la conjuntura, també perquè finalment esdevinguin com a ciutadans i com a ciutadanes, els alumnes de secundària, els alumnes que passen pel sistema educatiu. Aquest hauria de ser el principal indicador. I veure també quins ciutadans i ciutadanes acaben sortint dels nostres centres escolars. Però, més enllà d'aquesta preocupació i dels reptes a què òbviament han de fer front els centres educatius, i que a secundària tenen una expressió a vegades realment difícil i dificultosa, i així ho transmeten constantment i així els ho transmeten al departament, i probablement el conseller n'és molt conscient, de la situació que viuen alguns centres, més enllà, deiem, d'aquest plantejament, no ens sembla que les mesures

que vostè planteja a la moció aportin cap resposta nova o aportin res diferent del que ja s'està plantejant, del que s'ha explicat a partir dels plans de millora o del que els plans de millora i suport als centres, de fet, estan tirant endavant.

Abans la diputada de Convergència i Unió ens deia que és que amb recursos no n'hi ha prou, i certament és veritat, amb recursos no..., l'aplicació només de recursos no és la mesura automàtica per garantir millora de resultats, però el que demana la moció són més recursos i el que estableixen els plans de millora, entre altres coses, a part de suport i assessorament, també són més recursos quant a professorat, quant a suport en hores dels professors per fer tutories, quant també a major autonomia de centres, que, evidentment, necessita recursos. Per tant, no són la clau màgica, però sí que són una eina perquè allà on és necessari, perquè allà on cal millorar, es pugui tenir un instrument millor. I, com deiem, ens sembla que els plans de millora, a banda de marcar objectius, marquen també com s'han de complir i, per tant, doten amb aquests recursos. Jo no m'estendré en quins són, perquè, a més a més, s'hi ha fet menció anteriorment.

I, per tant, com deia, no ens sembla que la moció porti res de nou, tot i que compartim, evidentment, que aquesta ha de ser una preocupació que tant de bo fos més comuna i en què poguéssim coincidir més sovint. Per tot això, votarem que no.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Buenos días. Gracias, señor presidente. Buenos días, diputados y diputadas. Si nos fijamos bien, la educación secundaria ha sido olvidada por todos los planes de mejora de la educación a lo largo de los últimos años, ha sido olvidada por las leyes y por los sistemas educativos, y ahora, incluso, por el Pla nacional d'educació también fue olvidado, prácticamente no hay nada de educación secundaria –así está ella–, y para crear ese vacío pues el Pla de millora de l'ensenyament secundari parece que tiene algunas mejoras. Lo que pasa es que la mejora que tiene es una especie de contrato, que está aquí, que realmente habría que revisarlo. Dice al respecto tantas y tantas quejas, que hay de institutos de Barcelona..., leo una del Jaime Balmes de Barcelona, del 21 de noviembre del 2006, que dice: «Considerem que aquesta proposta podria fomentar la sobrevaloració de les notes dels alumnes per tal d'aconseguir més recursos en contra dels criteris d'objectivitat i rigor acadèmic que han de presidir qualsevol procés d'avaluació.» Es decir, este tipo de plan de mejora podría perfectamente ser una trampa, no seguida –y no me interprete mal el señor *conseller*– por ningún profesor, pero sí por el sistema, para garantizar alumnado y para garantizar el dinero que le corresponde por presupuestos para esa calidad de enseñanza. Lo cual es un grave atentado contra la educación.

Nos vamos a adherir a la enmienda que propone Convergencia, porque consideramos que, efectivamente, las evaluaciones no deben ser distribuidas en algunos institutos sólo, sino a todos ellos, y que a demás se hagan por sistema. Son necesarios controles externos para visualizar si efectivamente hay trampas en este sistema, si la formación de nuestros jóvenes..., están recibiendo lo que se merecen y no lo que actualmente reciben.

De todas maneras, estos controles podrían ser perfectamente excusables si contáramos con un sistema educativo responsable, es decir, si recuperáramos la disciplina, el orden, la autoridad, los hábitos y la voluntad en nuestros alumnos, los exámenes de contenidos con consecuencia en la repetición de cursos; en una palabra, si recuperáramos el mérito como recompensa al esfuerzo. Y, efectivamente, este tipo de valores no son patrimonio ni de la derecha ni de la izquierda, lo que pasa es que, efectivamente, hay una cierta parte de razón cuando ahora mismo el propio Gobierno de España está poniendo otra vez trabas en las ruedas para que estos valores se vuelvan a no tener en cuenta.

Si a ello sumamos que pondríamos para el segundo ciclo de la educación secundaria la implantación de itinerarios –palabra denostada–, a partir de la segunda etapa de la ESO podríamos disponer de grupos de alumnos dispuestos a estudiar en el campo elegido, con mayor entusiasmo y, por tanto, con mayor eficacia. I sobre todo, además, les haríamos más felices a ellos y haríamos más feliz a todo el entorno.

Yo tenía ejemplos aquí de varios institutos que al respecto están pidiendo que esto se haga, pero, sin embargo, el Gobierno, señor *conseller*, siempre tan pendiente de la estética de las palabras y de los conceptos, no se da cuenta de lo que incluso en los institutos está pasando. Pondré un ejemplo, simplemente para que lo veamos. Actualmente se habla de grupos flexibles y de diversidad. Si yo preguntara a sus señorías qué significa esto, seguramente no lo sabrían. Estoy hablando de niveles. Eso lo sabe el sistema, eso lo sabe la administración educativa, pero lo permite. Esos niveles son itinerarios cognitivos encubiertos, absolutamente encubiertos. Escoger y poner por niveles cognitivos, por sus capacidades o por las consideraciones que el profesorado quiera, poner a este alumno aquí, a este aquí, a este aquí..., a, be, ce... Eso se está haciendo en prácticamente todos los institutos desde hace bastante tiempo, y a esto, señor *conseller*, ustedes le llaman segregacionismo, pero lo permiten, porque saben que no hay otra forma pedagógica de llevar a cabo un sistema educativo que hacerlo así. Y eso no es malo, ni es malo para los alumnos que van más retrasados, ni es malo para los alumnos que pueden ir más deprisa, porque en realidad lo que está ocurriendo es ser eficaces en la labor de enseñar a nuestros alumnos.

Yo le diría al Gobierno que tuviese en cuenta –que tuviese en cuenta– lo que aquí, en esta moción se está pidiendo: la enseñanza secundaria la destruyó la LOGSE; la enseñanza secundaria debería, de una vez por todas, ser más tenida en cuenta a partir de ahora.

Acabo, señor presidente...

El president

Efectivament...

El Sr. Robles Almeida

Apoyo esta moción porque considero imprescindible que en esta cámara se empiece a visualizar que los centros de enseñanza merecerían más respeto del que les tenemos.

El president

La senyora Mejías té la paraula per posicionar-se sobre l'esmena.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Agraeixo l'esmena de Convergència, que ja he dit en la meua intervenció que l'acceptarem, i que a més ha estat transaccionada –li hem lliurat a la Mesa la transacció feta–, i agraiem també el suport dels grups que ens l'han donat.

I m'agradaria referir-me al senyor Font. Miri, jo el que li agrairia, senyor Font, és que..., aquesta és una cambra seriosa, i que fes servir uns arguments intel·lectualment una mica més elevats. Perquè, clar, que ens culpi al PP de tots els mals..., doncs, home, que això ho faci el senyor Bosch, que ahir en la sessió de control ens va culpar fins i tot de l'escalfament del planeta, doncs, home, té la seva gràcia, però això vostè no ho pot fer, senyor Font. No ho pot fer perquè vostè sap que nosaltres, en la nostra capacitat, vam fer una llei que responia a un concepte educatiu i social diferent del seu, i a més a més, aquesta va ser (*veus de fons*) –sí, sí– una feina de la senyora Pilar del Castillo durant el seu mandat, i la va fer, i vostè no la hi van deixar aplicar. Jo no sé si aquesta tasca és millor o pitjor que la de la senyora San Segundo, que va ser cessada l'endemà de ser aprovada la seva llei. Jo no sé exactament on està el rigor de l'una i de l'altra, però em sembla que el de la primera era bastant més potent que el de la segona.

I li diria al senyor Freixanet que, miri, Esquerra Republicana s'ha convertit..., o ha iniciat una tècnica molt curiosa en aquesta cambra, que és la de l'autoparlamentarisme: s'autopregunten, s'autointerpel·len, i després, d'aquesta manera, els membres del Govern que pertanyen al seu partit el que fan és exhibir doctrina, no? A mi em sembla molt bé, però jo no la comparteixo, aquesta tècnica.

Però, a més a més, n'utilitzen una altra, que és la de la metàfora. I vostè ha parlat d'aspirines per al sistema educatiu. Doncs, miri, jo considero que aquest pla de millora és precisament una aspirina, és a dir, un tap, un pedaç per emmascarar un problema gravíssim, que nosaltres evidentment no compartim, i per això fem totes aquestes propostes, que ens semblen molt més positives, per intentar millorar el conjunt d'aquest desastre educatiu que vivim. I aquesta no és un retòrica popular, senyor Freixanet, només cal sortir al carrer, parlar amb el professorat, amb els professors d'institut, i sobre tot, llegir els acords de claustre que hi ha sobre els plans de millora de la secundària per adonar-se que

aquesta és una realitat que els populars han sigut els únics que han portat a debat al Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Bosch, demanava la paraula?

El Sr. Bosch i Mestres

Sí, president, per al·lusions; una mica sorprès, perquè no té res a veure amb el tema, però he estat citat... Jo ahir no vaig acusar el Partit Popular del canvi climàtic, el vaig acusar d'haver propugnat el transvasament de l'Ebre, i això ho saben molt bé tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i especialment els ciutadans i ciutadanes de les Terres de l'Ebre.

El president

Procedirem, doncs, a votar la moció, amb el benentès que el punt primer ha estat transaccionat. (Pausa.) Podem votar tota la moció conjuntament, entenc.

Doncs, comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat als centres educatius (tram. 302-00023/08)

El quinzenè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la seguretat als centres educatius, presentada pel Grup Mixt; té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles. (Pausa.) Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas..., señor *conseller*, en la interpelación sobre la seguridad en nuestros centros, en el Pleno pasado, le hice un escenario de lo que pasaba en nuestros centros y el fracaso escolar que en ellos había. Les distinguiría tres escenarios de conflictos que intentaría analizarles: uno, los comportamientos provocados por disfunciones psicosomáticas; dos, el acoso moral o *bullying*, y tres, el comportamiento delictivo.

Me refiero al primer punto. Hay múltiples casos de disfunciones psicosomáticas que, si no están bien tratadas, pueden generar conflictos de convivencia en el aula. El TDA, trastorno por déficit de atención, con o sin hiperactividad, es el más generalizado, pero también el que detectado a tiempo y tratado farmacológicamente es uno de los más fáciles de resolver.

Los alumnos que padecen estos trastornos, alrededor del 5 por ciento, unos 45.000 menores en toda Cataluña, se caracterizan por una excesiva movilidad, articulan sonidos continuos, no pueden estar sentados durante mucho tiempo, pierden objetos personales y escolares, olvidos en los deberes y en el material escolar, no acaban el trabajo en un tiempo determinado, les cuesta mantener la atención, y en etapas de preadolescencia y

adolescencia, riesgos de conductas desafiantes, problemas disociales, riesgos de depresión, consumo de sustancias nocivas, y en algunos casos, tendencias al suicidio.

Todos estos síntomas pueden generar conflictos de convivencia en el aula, pero bien tratados tienen solución, y está en la prevención. La mayoría de los casos se pueden detectar en primaria. Detectarlo mejorará su estado y evitará que en las etapas más conflictivas de secundaria no se vuelvan conductuales.

Sin embargo, la *conselleria d'ensenyament* no dispone de medios suficientes, pero sobre todo, me da la sensación que carece de la determinación para tenerlos. Apelo al Gobierno para que gaste menos en publicidad institucional y más en prevención de trastornos por TDA, porque no son «niños malos», señor *conseller*, solo son niños mal tratados por el sistema de salud mental o simplemente no tratados.

El propio sistema, señor *conseller*, que usted dirige no permite que haya más de dos niños por aula con estas características, pero a menudo llegan a secundaria casos no detectados porque en primaria no se hacen las pruebas necesarias en todos los casos posibles, y cuando, si bien se quieren tomar las medidas para atajar estas indisciplinas generales, las aulas se han convertido en una jauría, porque ya hay muchos más. Y para entonces la realidad habrá desbordado la prevención no realizada. ¿Se imaginan que padres y profesores se rebelaran contra esta dejación de la Administración ejecutiva y exigieran cumplir la ley de no tener a más de dos niños con trastornos de TDA en sus aulas? Tendría un problema, señor *conseller*, porque actualmente en todas las aulas suele haber más de dos casos.

Por lo tanto, le pido..., tengo diecinueve medidas, no hay tiempo en la moción, pero yo se las pasaría con mucho gusto para que resolviese este problema. Le pido, en este sentido que, señor *conseller*, destine una partida presupuestaria anual, especial, en este caso, para este año que queda, y una regular para el próximo curso, para prevención y tratamiento de esos 45.000 niños con trastornos de TDA, porque no se olvide: podrán generar indisciplina y estrés al profesorado, pero no son delincuentes, solo ciudadanos no asistidos por la seguridad social.

En segundo lugar le había nombrado el acoso moral y el *bullying*. Esto está muy, muy bien tratado ya por el Defensor del Pueblo, en este caso por el Síndic de Greuges; informe extraordinario de diciembre del 2006, donde se dan todos estos casos..., e hice mención en la interpelación. En este sentido, estos chicos deben tener alguna respuesta por parte de la Administración, porque actualmente no la tienen.

En cualquier caso, el último de los temas que le trataba, que serían las cuestiones más conflictivas, donde incluso se puede llegar a tener casos delictivos; aunque resolviéramos todos los casos de TDA y todos los casos de *bullying*, tendríamos también casos que son estrictamente delictivos, aunque son pocos, pero son lo suficientemente distorsionadores de la realidad como para que la *conselleria* tomara cartas en el asunto. En este sentido, le leo un pequeño párrafo del manifiesto del

IES L'Alzina, que dice: «La escuela no debería convertirse en un oasis legal donde las acciones graves queden limitadas a lo que dicta su reglamento interno.» Por eso, proponen que las faltas especialmente graves tengan también la sanción que la legalidad establezca fuera de los centros escolares. Así, las injurias graves, las agresiones, el consumo de drogas, la pertenencia a bandas o el hostigamiento deberían ser canalizadas a la fiscalía de menores o a otras instancias judiciales, donde eventualmente se diriman responsabilidades, sanciones económicas y medidas reparadoras adecuadas.

El vicepresidente primer

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

Señor *conseller*, no le estoy pidiendo un correccional, simplemente le estoy diciendo que hay pequeños casos que también deberían ser tratados en este sentido. Por lo tanto, atienda sobre todo a lo que le he dicho anteriormente en los dos puntos primeros, tanto aquello que se puede prevenir como lo que se puede solucionar de otra manera...

El vicepresidente primer

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...y –acabo, señor presidente–, de todas las medidas que he puesto en esta moción, hacer un estudio sistemático –sistemático–, cada tres meses, de cómo piensan nuestros escolares y nuestros profesores de cómo va nuestra enseñanza sería una medida profiláctica para que no nos engañásemos sobre lo que son nuestras escuelas.

Gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Robles. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Robles, si me permite, le haré una consideración previa, ya que he encontrado curiosas similitudes en el redactado de su moción con una propuesta que nuestro grupo parlamentario presentó a inicio de legislatura; unas curiosas similitudes que en ocasiones son prácticamente transcripciones literales, cuasi literales, del contenido de nuestra propuesta debidamente traducidas y completadas. Y claro, que esto ocurra en un día en el que ustedes son noticias por el plagio de su programa electoral por el grupo socialista canario, pues no deja de tener su gracia, y además, esta diputada que les habla ya tiene experiencias anteriores en la copia de iniciativa.

En un momento en que a ustedes se les dice que no tienen o que han perdido la iniciativa parlamentaria que les trajo hasta aquí..., pues parece ser que esta situación no se aleja mucho de la realidad.

Dit això, passaré a defensar l'esmena, a posicionar-nos en nom del grup parlamentari, en aquesta moció presentada pel Grup Mixt, amb la qual compartim part de la filosofia que la inspira, perquè sí que és ben cert que en el centres educatius calen mesures de millora per a la convivència entre alumnes i professors, amb la implementació d'aquestes mesures de suport al professorat per tal de prevenir aquestes situacions de conflictivitat i d'implementar també mesures de suport a les víctimes que pateixen el drama personal de veure's assetjades; un problema que està de plena actualitat, atès que ha requerit l'atenció del conjunt dels defensors del poble de diferents comunitats autònomes, i especialment, a Catalunya, amb un informe seriós i rigorós per part del Síndic de Greuges, que ha estat objecte de debat ja en comissió, i que properament en tornarem a parlar en comissió.

El Grup Popular ha presentat un conjunt d'esmenes a aquesta moció, presentada pel Grup Mixt. I la primera està adreçada al primer punt, en el qual es parla del trasllat dels alumnes conflictius d'un centre a un altre. Per nosaltres, aquesta part del punt de la moció caldria suprimir-la, atès que cal garantir que tant víctima com agressor estiguin degudament atesos i a més a més l'alumne conflictiu rebi aquesta atenció especialitzada que necessita en un centre especialitzat. No és necessari, o per nosaltres no és adient, traslladar un alumne conflictiu d'un centre a un altre, perquè l'única cosa que fem és traslladar el problema.

Respecte a la resta de punts..., en el segon punt nosaltres hem presentat una altra esmena amb la qual incorporem precisament a aquesta moció aquesta iniciativa parlamentària..., no, aquesta proposta de resolució, perdó, que vam presentar a inicis de legislatura en què pràcticament es subsumeixen tots els punts que conté la moció, perquè considerem que de la resta de punts que conté la moció..., cap d'ells és viable sense una modificació clara i prèvia del Decret de drets i deures dels alumnes, que és el que el Grup Popular va incorporar en l'esmena, i en aquest cas, amb la intenció que fos acceptada pel Grup Mixt, i d'aquesta manera votàrem favorablement.

Pel que fa al punt 3 de la moció, no el podem votar favorablement perquè entenem que no és competència del Departament d'Educació dedicar partides pressupostàries que corresponguin més adientment al Departament de Salut, i, per tant, considerem que sí que el trastorn amb dèficit d'atenció és un problema que està molt en l'actualitat dels centres, és una qüestió que no correspon al centre educatiu en la seva essència, sinó que és una qüestió més aviat del Departament de Salut, que hauria de fer, en tot cas, un programa específic per tal d'atendre aquestes situacions.

Respecte a la resta de punts, no els votarem favorablement, atès que seran subsumits pràcticament en l'esmena presentada pel nostre grup.

I, respecte al punt número 6, aquesta realització d'estudis periòdics considerem que queda també absolutament subsumida en els últims estudis presentats pel Síndic de Greuges i que properament presentarà un altre especialista en el si de la Comissió d'Educació.

Per totes aquestes qüestions, el Grup Popular demanarà la votació separada dels punts 2, 3 i 6.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Vila. (*Veus de fons.*) Perdó, la senyora Rigau té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Miri, estem davant d'una moció que en teoria havia de parlar exclusivament de la seguretat en els centres. I cregui'm, senyor Robles, que me l'he mirada amb molta atenció, perquè no voldria que pensés que el missatge i el missatger poden ser valorats en funció d'un o de l'altre. I vostè m'ho deia: «Si és una moció de Ciutadans, Convergència què farà?» Convergència i Unió hi votaria a favor si fos coherent amb l'enunciat de la moció. Perquè fixi's què ens trobem.

Vaig mirar-me-la, perquè estic convençuda que ha de millorar la seguretat en els centres, igual que ha de millorar la secundària i han de millorar els plans de la secundària. I ara estem en una situació, que suposo que és per la dificultat de posar-se d'acord els tres grups de la cambra que donen suport al Govern, que sistemàticament es vota en contra de les mocions que presentem els altres grups. Jo m'ho he plantejat: per què, si hi han coses, com en l'anterior moció, en què en tradició parlamentària d'aquesta cambra hauríem posat «continuar implantant» o «reforçar»...? No, sistemàticament. He arribat a la conclusió que és que tenen dificultats per posar-se tres..., i el circuit s'ha allargat.

El que passa, senyor Robles, que, com que ens agrada ser coherents amb els nostres discursos, ens la miràvem en sentit, doncs, de dir: «Va, anem a veure en què hi podem donar suport.» Però vostè comença la moció dient: «L'actual model educatiu és un fracàs.» És clar, senyor Robles, vostè no mira el futur, vostè no mira el present, vostè només mira el passat. Fa trenta anys, els instituts treballaven amb el 9 per cent de la població; ara treballem amb el 100 per cent de la població. I dintre aquest 100 per cent hi ha, per exemple, un 10-12 per cent d'infants que estan al llindar de la pobresa i que abans haurien estat al carrer i que ara són a l'institut. I això, realment, comporta dificultats.

Miri, senyor Robles, què pensaria vostè d'un hospital que fes fora els més malalts, un hospital que expulsés els més malalts? Sovint té una manera de plantejar, el seu grup, aquest gran tema, que dóna la sensació que l'objectiu és fer fora dels instituts els alumnes amb més dificultats. Doncs, miri, l'escola, quan es declara obligatòria, és com la salut, sap?: s'ha de garantir a tothom, i als més malalts, millor.

El pati dels instituts –i vostè ho sap– canvia cada cinc anys. Els canvis sociològics són tan importants que cada cinc anys el pati és diferent: de color, d'edats, de nens i nenes, de situacions familiars... I, és clar, els professionals ens hem d'adaptar a aquest nou canvi i a aquest

nou pati. Escolti, sap allò de «Don Alberto»? Ja no es diu. Ja ho sabem, que els professors ara a vegades han de relacionar-se amb els alumnes a partir del «Oye, tú», i no del «Don Alberto». Sí, ha canviat, perquè als pares jo els deia de vostè; ara els nens no els en diuen, que va! Jo a l'àvia li deia de vós; ara això ha canviat. No vol dir que no hi pugui haver una bona comunicació.

Miri, hem d'avançar en la pedagogia del grup heterogeni; vostè continua pensant merament en la pedagogia del grup homogeni. Hem d'abandonar els estils merament academicistes. I els docents –i els hem d'ajudar– necessiten assimilar i professionalitzar el canvi social.

I en una cosa jo li dono la raó: la formació inicial del professorat de secundària no ha estat l'adequada als canvis que va proposar la LOGSE. Per tant, la LOGSE no en té la culpa; com no en té la culpa la comprensivitat, que a Finlàndia són comprensius, de model d'ensenyament.

Per tant, què ens ha fallat? Ho sabem: la manca de valentia del mateix Govern socialista, que, quan havia de reformular les titulacions als anys noranta, va deixar el grup 15, que feia la proposta de titulació de professor de secundària, el va deixar amb l'expedient buit, perquè els degans de les universitats van amenaçar a crear la guerra a les universitats. I continuem formant els professors de secundària com fa trenta anys. Aquí sí que li dono la raó. Però el que hem de fer és reformular la identitat professional reforçant i canviant la formació inicial, i no podem tornar a l'escola selectiva.

Vostès han rebut unes esmenes que nosaltres podríem valorar, però entenem que, tal com han estat presentades, i sobretot per qüestions de forma, que no crec que en aquest Parlament hàgim de continuar en aquesta línia, doncs, no les hi votarem. Perquè, sota aquesta Moció de la seguretat s'ha volgut tractar el trastorn d'atenció –tema profund–, els decrets de drets i deures dels alumnes, i en tot això, un a un, hi podríem estar d'acord, però cada vegada que vostè pugi aquí a dir que la LOGSE en té la culpa i que el sistema educatiu ha fracassat, quan ara a la secundària hi tenim el 100 per cent i vostè continua somiant només amb el 9 per cent..., no li podem donar suport.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Flora Vilalta.

La Sra. Vilalta i Sospedra

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputats, diputades, bé, em posicionaré sobre la moció que el seu grup ha presentat, el Grup Mixt, que és el que em toca fer, perquè realment, si m'hagués de referir al contingut de la seva interpellació, em seria francament difícil. És difícil, senyor Robles, parlar del que no comparteixes, i el meu grup no compartim en absolut la seva visió catastrofista del nostre sistema educatiu.

Vostè, a part de catastrofista, va fer una visió reduccionista, personalista i interessada, que no dic que no sigui lícita, però que no s'ajusta a la realitat àmplia del que són els centres educatius del nostre país. La seva moció és tot un *totum revolutum*; aquí ho ha posat tot i més. I, dit això, li avanço que el nostre grup no donarem suport a la seva moció.

El Govern de la Generalitat és conscient que en alguns centres, en algunes aules, hi ha problemes de conflictivitat, com és natural a la vida mateixa, quan les persones es relacionen; però no hi ha violència habitual ni generalitzada. Estem parlant d'escoles, senyor Robles, estem parlant d'instituts, estem parlant d'educació, i hem d'educar els nostres nenes i les nostres nenes i els nostres joves de manera intel·ligent. Hem d'educar-los amb una sòlida educació emocional, però alhora hem de dissenyar estratègies d'intervenció dins del marc estrictament educatiu, per evitar l'escalada de conflictes i, en alguns casos, que sigui possible transformar aquests casos en oportunitats de creixement personal i social.

Breument, permeti'm que li recordi que les mesures que vostè reclama en alguns punts de la seva moció ja s'estan portant a terme. Permeti'm que li parli de tot el Programa de convivència i mediació, que ja s'està portant a terme a les nostres aules. Permeti'm que li digui que la postura del Govern i la del meu grup és mitjançar sempre que sigui possible, abans de sancionar, però també després de sancionar. Senyor Robles, estem educant.

Permeti'm que li recordi que també hi ha les unitats de suport a la convivència escolar, les USCE, que també estan en funcionament. Permeti'm que li digui que és veritat que el Decret de drets i deures dels alumnes s'està complint. Permeti'm que li recordi que, en els casos que vostè apuntava de trastorns de dèficits d'atenció, el nostre sistema educatiu compta amb psicòlegs i pedagogs que formen part dels EAP i compta també amb auxiliars d'educació especial que estan a les nostres aules. També és veritat que vostè parla d'altres tipus..., de la mediació que s'ha de donar. Jo crec que, en aquest *totum revolutum* que vostè ha fet, ha posat coses que realment no s'avenen a la interpellació que vostè va fer, al que deia la seguretat als centres. Jo crec que aquests alumnes necessiten tota la nostra atenció, però no crec que generin violència en els centres. Parla vostè de l'assistència jurídica al professorat, i vostè sap que la Llei de la funció pública això ja ho contempla. I així podríem anar seguint en aquest llarg llistat.

Miri, senyor Robles, senyors del Grup Mixt, com vostè pot comprovar, la visió del seu grup i la visió del meu grup en matèria de seguretat, i també en matèria d'educació, tenen una diferència abismal. No podem, de cap manera..., no ens sentim còmodes, no estariem feliços votant a favor d'això que vostè ens ha presentat. I, per tant, com li deia al començament, nosaltres no li donarem suport.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Vilalta. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Bé, s'ha dit abans: «Una cosa és escoltar el contingut de la interpellació, i una altra cosa és veure els punts que hi han a la moció», no? Evidentment, si mirem la moció, el primer punt: «garantir el respecte i la seguretat d'alumnes i professors en els centres educatius», evidentment, aquest és un objectiu, no de vostès, és un objectiu del sistema educatiu, és un objectiu de l'estat de dret, és un objectiu que ens diu l'Estatut i que ens diu qualsevol efecte de sentit comú, no?, per exemple.

Però, bé, deixi'm fer referència..., perquè abans se'ns ha acusat d'incoherència i, ja que suposo que replicarà, però, en tot cas, deixi'm dir-li una cosa. Sí que és veritat que últimament jo també noto moltes incoherències a l'hora de veure les interpellacions i veure les mocions. I no ve d'avui –i no ve d'avui, eh? I no ve d'avui, eh?, sinó que n'hem vistes moltes en què a vegades es parla d'un tema, s'ataca sistemàticament el Govern i després es fa una moció en què en alguns punts dius: «Escolti, a veure... És clar, és molt fàcil, no?, fer aquí la gran crítica, per després fer una moció, diguem-ne, tova.»

Però, anant al contingut i a la interpellació que va fer vostè, el Grup Mixt, l'altre dia, li diria bàsicament que jo tinc la sensació que això ha estat fet –la interpellació, bàsicament–..., d'aquella persona cremada, cremada però sense flames, no?, aquella sensació que tots els mals provenen de la norma, però treure'ns la responsabilitat del damunt. Per tant, la culpa és dels altres, no? És del sistema, és de la llei i és de tothom, però, en tot cas, què hi faig?

Miri, jo també sóc professor, com vostè, eh?, i per tant n'he viscudes de verdes, de madures, però, evidentment, he estat capaç i segueixo sent capaç d'adaptar-me als moments actuals, no? Perquè, evidentment, si un només es refugia en la nostàlgia, amb la nostàlgia tard o d'hora un s'acaba pansint, no?, i pot arribar a tenir una sensació que ni és útil per poder fer una tasca tan important com és la de formar nois i noies, ciutadans i ciutadanes de la nostra societat.

Per tant... Recordava abans que avui hem vist una interpellació sobre el civisme, i s'ha parlat bàsicament de pautes de convivència, de valors comuns i, sobretot, d'espais de convivència, no? I s'ha parlat de la vinculació, de la vinculació que hi haurà, o l'acord a què s'ha arribat, fins i tot, entre el Departament de Governació i Administracions Públiques i la Direcció General d'Innovació, per tant, del Departament d'Educació.

Per tant, és una màxima d'aquest Govern fer tasques interdepartamentals, a fi i efecte de poder abordar, com he dit abans, problemes que té la societat, i, evidentment, l'escola, l'institut no és un oasi que és impermeable al que passa a la societat, sinó que entre tots..., i en aquest sentit el Govern és prou sensible per fer plans educatius d'entorn, per fer aules d'acollida, etcètera, Pla de mediació i convivència en els centres, a fi i efecte,

doncs, d'ajudar també la societat a trobar les normes adequades, el civisme adequat per trobar aquests espais de convivència on es pugui viure amb total llibertat.

Però vostè parla..., en moments determinats, sembla –i se li ha dit abans, no?– que cregui més en l'autoritarisme que en l'autoritat. No, eh?, autoritat. I una cosa fonamental, els programes de mediació, hi creguin més o hi creguin menys..., però pensí una cosa, que la negociació i la mediació s'ha de fer abans del conflicte, durant el conflicte i després del conflicte, eh?, perquè són bases fonamentals –bases fonamentals– perquè les lleis i les normes es puguin complir. És a dir, arribar i intentar voler posar normes, eh?, que puguin evitar que fins i tot aquell que se l'acusa d'alguna cosa no tingui el dret de poder-se defensar, jo crec que això va en contra de l'estat de dret.

Per tant, en aquest sentit, senyor diputat proposant de la proposta, el nostre grup votarà en contra, bàsicament amb un objectiu fonamental: no elevem l'anècdota a norma, en el ben entès que l'anècdota també per a nosaltres és prou important. I en aquest sentit intervindrem amb l'eficàcia i garantia suficient per evitar que qualsevol cas d'aquests que vostès plantegen aquí es puguin portar a terme.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor Robles, nosaltres també coincidim, i ja li ho han dit anteriorment, que la descripció que vostè fa dels nostres centres educatius i del sistema educatiu en general és certament catastrofista. No ens atrevim a dir si és l'experiència, la reflexió del seu grup, o què ho fa, però és cert que parla de situacions que es poden produir o que es produeixen i que, probablement, es continuaran produint, per molta prevenció i per molta mediació que posem als centres, perquè formen part també de la nostra mateixa convivència i de la nostra manera d'actuar, però el que hem de fer, entenem, és, precisament, prevenir i buscar solucions quan es produeixen. Però, el que vostè fa és elevar –com li acabava de dir ara, el senyor Freixenet– casos concrets, que efectivament són greus, a la norma o a una situació general en el sistema educatiu.

El més greu, però, no és que aquest diagnòstic sigui catastrofista o aquesta actitud que pren a l'hora de fer la interpellació o la moció, sinó que ens sembla que presenta problemes i situacions, que certament són conflictives i que en alguns casos, i que poden ser reals, evidentment, com si fossin un problema dels centres, com si fossin els centres els que tinguessin aquest problema, o que les víctimes són els centres, el professorat o l'entorn o el context, on el culpable és el sistema, sense acabar de definir-nos exactament a què es refereix –si és la legislació, si és el funcionament, si són els departaments a què es refereix–, i on l'única solució possible és apartar l'alumne, és amagar-lo, és portar-lo

a un altre centre, i quan no, tractar-lo o medicar-lo. És això el que ens sembla greu, no és qui ho diu ni com ho fa, senyor Robles, no es confongui. El que ens sembla greu és el que diu la interpellació i el que diu la moció. Però, sobretot, deia, el que ens sembla un error és el tractament que vostè intenta aleshores en aquestes situacions o intenta que votem a la seva moció per solucionar aquestes situacions.

Trobem a faltar de tot i no ens agraden les solucions que vostè planteja. En cap moment ens parla de quines són les situacions que porten a l'alumne a aquestes situacions conflictives, quin és el seu context socioeconòmic –abans la senyora Rigau li comentava per què es comporten els alumnes d'aquesta manera–, problemes de salut, de benestar, contextos familiars i socioeconòmics, que en la seva moció no apareixen enlloc i que estan a l'arrel de moltes de les situacions que vostè planteja o pretén solucionar. Quan parla de les famílies i del paper clau que aquestes famílies i que aquest entorn dels alumnes han de tenir en relació amb el professorat i de la necessitat que aquesta relació augmenti i de dotar amb més capacitat el professorat i famílies de deures i de parlar, probablement, un dels elements que més ajudaria a resoldre bona part d'aquestes situacions, i quan parla de mitjançar, de parlar, de solucionar aquestes situacions en tots els casos concrets i de parlar-ne també amb l'alumne, quan no sigui amagar-lo o tapar-lo. Per tot això que diu, senyor Robles, no per com ho diu ni per qui ho diu, nosaltres votarem que no a la moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Senyor Robles, té la paraula per posicionar-se i per a les esmenes.

El Sr. Robles Almeida

Quería por alusiones contestar a los cuatro grupos, si no le importa.

El vicepresident primer

No, senyor Robles, és per a posicionar-se amb relació a l'esmena que li ha presentat el Grup Popular. Si vol fer algun comentari, òbviament, està en el seu dret, però el dret a la paraula el té per posicionar-se sobre aquestes esmenes.

El Sr. Robles Almeida

Vale. Me posiciono primero con las *esmenes* y, si no le importa... (*Remor de veus.*) Aceptamos la primera de las enmiendas del Grupo Popular, no la segunda. Y quería hacer mención a que yo confío muchísimo más en la percepción que tienen los profesores que no en la que tiene este Gobierno. Es evidente que hoy por hoy no quieren darse cuenta de la situación que está pasando en nuestros centros de enseñanza. Señora Rigau, me ha puesto usted un ejemplo absolutamente impropio. Es evidente que todos tenemos derecho a la educación y a la sanidad, pero desde ningún punto de vista se puede admitir que trate usted a aquellos alumnos que tengan unos niveles, o no, más o menos elevados como si fueran enfermos. No son enfermos, señora Rigau.

Señor Freixanet, autoritarismo y autoridad, yo ya en la interpelación hice mención: nada tiene que ver lo que estoy diciendo con el autoritarismo, ¡qué manía!, estamos hablando de autoridad, no estamos hablando de autoritarismo.

Señores del Gobierno, ¿por qué no les explican a los profesores en sus claustros lo que nos están diciendo aquí ahora, que tienen medios de comunicación para que se lo sostengan? ¿Por qué no se lo explican a ellos y saldríamos de esto? Por eso yo fui insistente, antes, que se hagan encuestas con el profesorado, con padres, para que se vea la realidad que está pasando actualmente en nuestras escuelas.

Señora Rigau, una última cosa. ¿Si usted tuviera tres hijos y uno de ellos tuviera anginas, daría antibióticos a los tres porque le tiene que dar antibióticos al chico que tiene anginas? No se pueden tratar situaciones diferentes con idénticas respuestas. No confunda –no confunda. Yo también sé que existe ahora...

El vicepresident primer

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

...una educación con el cien por ciento de alumnos en nuestras escuelas. Yo también lo sé, señora Rigau.

El vicepresident primer

Senyor Robles, se li ha acabat el temps.

El Sr. Robles Almeida

Gracias.

El vicepresident primer

Li recordo, senyor Robles, que aquest torn és justament únicament per posicionar-se sobre les esmenes. Òbviament, sempre es fa algun comentari aleatori, però en realitat el punt és exclusivament per posicionar-se sobre les esmenes. Senyora Rigau, vostè em demana la paraula, lògicament la té.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. El senyor Robles, veig que no ha entès el símil que li he fet. N'hi faré un altre, tret de la sèrie aquella del *Sí, ministre*. El ministre que visita un hospital i, parlant després amb tots els metges i el personal, li diuen: «Hem fet molta recerca, estem elaborant grans projectes, però si no tinguéssim malalts encara en fariem molt més.»

Gràcies.

El president

Fem, doncs, la votació. En primer lloc, votarem el punt 1, que té una esmena acceptada, el 4 i el 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 15 vots a favor i 115 vots en contra.

Seguidament, votarem els punts 2, 3 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 3 vots a favor, 114 vots en contra i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política informativa (tram. 302-00024/08)

El setzè punt de l'ordre del dia és la moció sobre la política informativa, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president... Senyores i senyors diputats, la interpellació de Convergència i Unió sobre política informativa ha de pivotar, com saben vostès, sobre diversos temes: la Llei de la Corporació, les audiències, els drets de futbol. Però, sense cap illusió –i els ho dic rotundament– hem centrat la moció sobre els dos aspectes més urgents, que vostès tenen a les seves mans.

La part B d'aquesta moció fa referència a TV3 a València. Vull pronunciar-me sense matisos a favor de les gestions que està fent el Partit Popular de Catalunya i el conseller de Cultura –que ara no hi és–, però ell ho sap. La mateixa moció ho reclama i celebrem qualsevol pas, per petit que sigui, en la línia de guanyar temps per evitar el tancament anunciat. Però cal entendre l'origen dels mals de TV3 a València. La història assenyalava també al Partit Popular a València; també assenyalava diversos ministres socialistes. La història d'ara, els fets que ara ens ocupen, s'inicien amb la voluntat del Partit Socialista d'atorgar dues noves llicències de televisió en obert analògiques. L'atorgant és el ministre d'Indústria i Energia, aleshores, senyor José Montilla.

La història continua, i té un punt culminant, determinant: la reunió, a la tardor del 2005, entre el, aleshores, ministre d'Indústria –avui molt honorable president de la Generalitat de Catalunya– i també un destacat diputat d'Esquerra Republicana –avui conseller– i l'Associació Cultural del País Valencià. Allà es convenç l'Associació a deixar l'espectre radioelèctric pel qual emet, pel qual ha estat emetent durant vint-i-un anys TV3 i durant quinze anys el Canal 33, i passar-se als canals digitals terrestres números 47 i 55, que convé recordar que continuen avui sent titularitat de l'Estat.

Entendran, per tant, que la moció faci èmfasi molt directe a la necessitat d'actuar sobre el Ministeri, per fer complir uns acords que va empènyer el, aleshores, ministre d'Indústria i Energia i avui president de la Generalitat de Catalunya. Volem creure que aquells acords eren per complir-se. Volem creure que..., no ho volem creure, que eren per enredar a l'Acció Cultural del País Valencià.

La segona part de la moció fa referència, amb la lletra A, al cas Bolaño. És un tema greu, molt greu. No només per la política, no per Convergència i Unió, no pel tripartit, o no només pel tripartit, sinó sobretot per la

salut de la nostra democràcia. No es tracta d'aprofitar els fets; jo no ho faré, no ho farà Convergència i Unió per fer politiqueria. No es un tema de Convergència i Unió enfront del tripartit, o un tema de Convergència i Unió enfront del Partit Socialista. No és un tema ni d'un catalanista contra un que no ho és. Es tracta de fer un gest inequívoc a favor de la llibertat d'expressió i el dret a la informació. Crec que d'això ningú en té la titularitat exclusiva.

Deia que els fets són gravíssims i convé escenificar-los una mica. Imaginin-se vostès per un moment que jo sóc el director de l'Oficina de Comunicació del senyor president de la Generalitat de Catalunya, i que els truco a vostès. (*Veus de fons.*) Doncs, imaginin-s'ho, senyores i senyors diputats. Home d'altíssima confiança, seria jo, del president de Catalunya. I entre altres coses, els «espeto» –i deixin-m'ho dir perquè sentit és molt més dur que llegit–: «Te juro que no voy a parar hasta joderte –te juro que no voy a parar hasta joderte. Vamos a por vosotros, os vamos a hundir.» Imaginin-s'ho. Sona diferent, sentit, de llegit. I diguin-me com els sona a vostès, perquè en tot cas això ho van sentir, un sotsdirector, un redactor en cap i un redactor de la secció de política.

Coneguts els fets, la denúncia que fem no és en defensa d'una ideologia o d'un partit polític, és en defensa de la llibertat d'expressió i els drets a la informació. I veig algun diputat que va anar a la presó, precisament, per defensar aquestes coses. Jo podria acarnissar-me, amb les declaracions del president de la Generalitat de Catalunya. És massa evident que ell es va equivocar quan va dir allò de «ni s'ha pressionat, ni es pressionarà els periodistes», és massa evident que es va equivocar. Si jo ho fes, si m'acarnissés amb això, els diputats prendrien posicions partidistes i aquesta no és la nostra intenció. La intenció és eradicar sense embuts, sense matisos, aquestes pràctiques per la via de cessar a qui ho practica. Pot haver-hi la intenció d'empetir els fets, ubicar-ho com un problema de relacions personals, ubicar-ho com un problema de formes, un *calentón*, un escalfament. Escoltin, no, no... Els fets coneguts –i un es tem que només siguin la punta de l'iceberg– es produeixen quan el director de l'Oficina de Comunicació veu part de l'estratègia del Partit Socialista amb relació a l'Estatut posada al descobert i amenaça el missatger, i amenaça tot un grup editorial. Nosaltres vàrem demanar aclariments, compareixences. Res de res. Ens serveix, de totes maneres, la intervenció d'ofici i amb caràcter d'urgència que va fer el Col·legi de Periodistes. El seu pronunciament és inequívoc. Diu...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

«Aquest col·legi considera que és del tot incompatible l'estil i actitud posats de manifest en aquesta ocasió amb l'exercici del càrrec de director de Comunicació de la Presidència de la Generalitat de Catalunya.» «Incompatible» vol dir «incompatible».

Deixin-me, per acabar, apellar a oblidar la consigna de partit. I a jutjar, jutgin vostès, senyores i senyors diputats, si l'amenaça de periodistes és una pràctica que cal o no eradicar.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo, senyor president. Aquesta és una moció –i els ho dic de veritat, especialment en la part de l'afer del senyor Bolaño– que faig profundament a disgust i amb tristesa, però amb l'esperança que la classe política d'aquest país sabrà estar a l'alçada, perquè ningú pot ser partícip d'això.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula, per defensar-les, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol Ferrusola, de vegades el mètode, la manera, els continguts, fins i tot la persona que formula la seva intervenció en aquest faristol, doncs, marquen una miqueta el que pretén el seu grup parlamentari o el que ha de ser l'actuació del seu grup parlamentari. Jo sóc conscient i sé que vostès tenen –en el millor sentit de la paraula, eh?– un debat intern sobre el tipus d'oposició que s'ha de fer al Parlament de Catalunya; ho han manifestat alguna vegada en els mitjans de comunicació. Uns de vostès volen fer una oposició assenyada, constructiva, i uns altres de vostès volen, doncs, fer-ne una de més dura, de més tremendista, de més contundent, si em permet l'expressió. I jo i el meu grup els acceptem les dues, les dues són legítimes, evidentment, no? Uns volen pactar els acords i uns altres prefereixen estripar una mica més, i això evidentment que és legítim.

Ara bé, dit això, les intervencions que tenen lloc en aquest faristol o les mocions que vostès ens presenten haurien de tenir, i si em permet l'expressió, i li ho dic amb tot el respecte, una certa coherència, és a dir, que hi hagués una correspondència entre el que diuen el primer apartat i el segon, entre la intervenció que es fa quan es fa la interpellació o el contingut de la moció. Vostès aquí han barrejat coses que són absolutament diferents i que s'haurien d'haver plantejat en espais i en el temps d'una manera, al nostre entendre, absolutament diferent. Vostè no va ser la persona que va fer la interpellació, i vostè fa la moció, i jo crec que la fa amb un sentit realment diferent de com es va fer la interpellació; de totes maneres, barrejant elements i aspectes que al nostre entendre haurien d'anar separats.

Miri, la primera part de la moció parla del senyor Bolaño, i és un punt, una situació absolutament puntual, en la qual el senyor Bolaño va demanar excuses, en la qual

el senyor Bolaño va arreglar el tema on l'havia d'arreglar i en la qual no es pot fer extensiva aquesta actitud, aquest *calentón* que vostè ha comentat, al que és la política, al que són les polítiques que pugui fer un govern. Per tant, vostè està barrejant un tema tan important per al país i per a la difusió de la cultura i de la llengua catalana, com és que TV3 es pugui veure a les illes i al País Valencià, amb una qüestió puntual que l'està utilitzant vostè a la brega política per criticar el president de la Generalitat, com ha fet, barrejant-lo, criticant l'acció del Govern, barrejant totes aquestes coses.

Per això li deia que a vegades, quan es puja aquí dalt, hi ha una actitud diferent, depèn de qui planteja el mètode, el contingut i les coses. I ens dóna la impressió que vostès, aprofitant tot l'assumpte que tenim entre mans de la televisió al País Valencià, fan un mal servei a aquesta televisió i amb aquest plantejament, barrejant-ho amb temes absolutament de batalla política de curta volada, de molt curta volada, senyor Pujol Ferrusola.

En aquest sentit, ja li dic, nosaltres hauríem preferit que seccionés això, que fes vostè dues interpellacions, que fes vostè dues mocions, amb el benentès que segurament en la segona, en la que es demana que TV3 i el Govern facin tot el possible per poder veure TV3 al País Valencià, hauríem votat entusiàsticament. Però barrejant vostès les coses com fan, intentant simplement l'erosió del Govern, nosaltres els hem de dir, lamentant-ho molt, que tenim una actitud diferent a la primera part de la seva moció i una actitud absolutament diferent a la segona part.

Ara, només li vull dir, abans d'acabar, dues coses. Nosaltres creiem que està garantida la llibertat d'informació i la llibertat professional. No sols creiem que està garantida, sinó que li ben asseguro que tot el Govern de la Generalitat està treballant i treballarà sempre perquè això estigui garantit. I, en tot cas, quan hi hagi un element puntual que pugui distorsionar aquesta opció política, doncs, serà plantejat i dit, iestic segur que serà el mateix Govern de la Generalitat el que ho corregirà.

I la segona: jo voldria recordar-li –i ara hem tingut, en aquest mateix plenari, ocasió de poder-ho discutir– que l'única vegada que en aquest Parlament de Catalunya s'ha pogut dir que hi havia un grup parlamentari o un govern que feia anotacions manuals al costat d'estudis i de ressenyes de persones que treballaven en l'àmbit de la informació va ser en l'època en què governava el senyor Pujol, que era conseller de Presidència el senyor Trias, i que en aquest moment vostès saben que van aparèixer uns documents l'any passat on hi havien apreciacions específiques sobre els graus d'addicció al règim en l'anterior Govern de Convergència i Unió. És l'única vegada que hi ha hagut una intervenció personalitzada en els mitjans de comunicació...

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

...no ara, que és una qüestió puntual.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, continuaré amb les reflexions que feia el senyor Joan Ferran, agafant també la nota del Col·legi de Periodistes, la mateixa nota de la qual ha fet esment el senyor Oriol Pujol, perquè, és clar, si l'ha de fer només en una part i nos deixem l'altra, tampoc no fem justícia a allò que diuen els mateixos periodistes al nostre país, no?

La nota diu: «Aquest col·legi vol cridar l'atenció sobre el punt crític a què en molts casos han arribat les relacions entre informadors i representants de les diverses formacions polítiques. De fa molts anys, es tracta d'unes relacions que en més d'una ocasió apareixen condicionades per les pressions, intimidacions i absència del més essencial respecte democràtic i que s'han repetit en governs i legislatures diferents, de diferents tendències polítiques.»

Dic això perquè tots plegats hauríem de fer una mica de reflexió. En el cas que ens ocupa, que ha provocat la primera part de la seva moció, jo crec que se li dóna a un cas particular una rellevància com si això fos la norma de l'actuació de l'actual Govern de la Generalitat. I el mateix conseller de Cultura, en mitjans de comunicació, i el mateix president de la Generalitat han explicat que hi ha hagut una distribució de funcions que farà que en el futur aquestes circumstàncies no es puguin tornar a produir.

Però deia el conseller de Cultura en la seva compareixença, quan hi va haver la interpellació per part de la il·lustre diputada Joana Ortega, qualificava el fet, el que afectava el director de Comunicació de la Presidència, d'un fet «lamentable, desafortunat, inadequat, amb un comportament inadequat, que qui el va protagonitzar va ser el primer a reconèixer-ho» –cosa que no ha passat en altres ocasions que s'han donat circumstàncies semblants o superiors–, «demanar-ne excuses i refer la relació amb la persona que havia protagonitzat conjuntament amb ell l'episodi, i em consta», deia el conseller de Cultura, «que en aquests moments hi ha una relació normalitzada.» Aquests fets, deia el conseller de Cultura, no es poden repetir, i des d'aquest punt de vista tot el nostre suport, el del nostre grup parlamentari, perquè això no torni a passar. Els periodistes del nostre país ens ho agrairan. Però no donem a l'anècdota la categoria de norma, perquè d'aquesta manera produïm allò que tot sovint passa, que es produeix un allunyament entre lo que és la política i la ciutadania o entre la ciutadania i la política, tant se val.

Aquesta vegada hi ha hagut publicitat, hi ha hagut propòsit d'esmena, hi ha hagut en certa manera, a partir d'aquest fet, la garantia que aquestes circumstàncies no es produiran en el futur, perquè, si es tornen a produir, almenys ara els periodistes saben que, si ho denuncien, tindran tota la cobertura d'aquest Parlament.

L'altra part de la moció feia referència a les condicions d'emissió de Televisió de Catalunya al País Valencià.

No cal dir que compartim amb vostès al cent per cent d'allò a què vostès feien referència en la seva moció. Compartim tot allò que fa referència a la voluntat de continuar les emissions, a la defensa d'un espai comunicacional cultural i lingüístic comú, en tot això estem d'acord, al cent per cent.

No podem estar d'acord en la instrumentalització que creiem que hi ha, política, en el sentit d'intentar involucrar l'actual president de la Generalitat en una espècie d'acords que no poden tindre ni el rang ni la categoria d'acords, no podem estar-hi d'acord. I, a més a més, això forma part del teixit sensible del nostre país. Jo, al senyor Oriol Pujol Ferrusola i els seus companys de grup, els recordaria, com a nacionalistes que són, que en un país com el nostre, que té encara, desafortunadament, estructures institucionals febles, determinada manera de fer oposició i en segons quins temes va en contra dels interessos de tots plegats, no només del Govern de Catalunya, sinó del conjunt de la ciutadania de Catalunya. El tema del català, de la llengua catalana, la cultura catalana i el tema territorial del País Valencià és un tema en el qual tots hem d'actuar amb rigor i amb molta més responsabilitat.

Per això, el sentit de les esmenes que els hi hem presentat, que van en aquesta línia. Sabem que hi ha la voluntat de transaccionar i acceptar parcialment aquestes esmenes i els agraïrem que així sigui, perquè això sí que va en defensa dels interessos del conjunt dels ciutadans de parla catalana i de parla no catalana del País Valencià també.

Gràcies, senyores i senyors...

El president

Té la paraula ara, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és cert que no és la primera vegada que parlem en aquest Parlament d'aquest tipus de coses, no?, malauradament. I tenia raó el senyor Ferran quan feia referència que en l'etapa de Govern de Convergència i Unió, doncs, es van fer informes sobre l'orientació política dels periodistes. Però també és cert, senyor Ferran, que hi va haver un informe del tripartit sobre com controlar els mitjans de comunicació públics i privats. Uns informes, senyor Ferran, leninistes, impropis d'una democràcia consolidada com la nostra i que contenien comentaris despectius envers periodistes, judicis de valor sobre mitjans i estratègies per fer-se amb el control polític dels mitjans. Senyor Ferran, el senyor Sellarès va haver de plegar, i el va nomenar el seu Govern.

Vostès, senyores i senyors diputats, Convergència i Unió, tripartit, són dues cares de la mateixa moneda. Govern i qui governi, dediquen les seves energies a controlar i a assenyalar amb el dit periodistes afins. Ara el director de l'Oficina de Comunicació de la Presidència del senyor Montilla dona un pas més, passa de l'informe a l'amenaça. És cert que el senyor Bolaño va demanar disculpes, i això l'honora. Però en democràcia, senyores i senyors diputats, els errors es paguen amb

la dimissió. No crec, senyores i senyors diputats, que els catalans vulguin, vulguem continuar, seguir pagant amb els nostres impostos el sou d'un personatge que, amb una actitud mafiosa, amenaça periodistes pel simple fet de fer la seva feina. I tot això, senyores i senyors diputats, davant del silenci còmplice del seu cap, del president de la Generalitat de Catalunya, que calla –i ja saben vostès que el que calla atorga–, compartint no només el fons, sinó també les formes, del seu director de Comunicació. Per aquesta raó, senyores i senyors diputats, nosaltres donarem suport a aquesta primera part de la moció.

I, pel que fa a la segona, miri, jo crec que no ens podem enganyar, no?, amb tot el que està passant. Ara he escoltat la intervenció del diputat d'Esquerra Republicana, i jo no sé si no li han explicat bé com ha anat tot això, o vostè, doncs, no ho ha interpretat bé, no?, però la situació en què es troba en aquests moments TV3 a la Comunitat Valenciana és fruit d'una decisió de l'anterior ministre d'Indústria i ara president de la Generalitat, el senyor Montilla, que va adjudicar al canal privat La Sexta les freqüències per les quals emetia TV3 a la Comunitat Valenciana. És això, senyors diputats! I, per tant, deixant en una situació d'alegalitat la retransmissió del canal de TV3 a la Comunitat Valenciana.

I vostès què li volen dir al Govern valencià? Que incompleixi la llei? Que es faci insubmis? Ja sé que per vostès és una cosa normal, no?, no complir les lleis i transgredir-les. Però vostès no poden demanar a través d'una moció, demanar al Govern de la Comunitat Valenciana que no faci el que ha de fer. I, miri, si volen responsabilitats, busquin-les en qui ocupa la presidència del Govern de Catalunya, que quan era ministre va decidir treure les freqüències a TV3 per donar-les a la cadena privada La Sexta, no?

En qualsevol cas, s'ha dit, nosaltres estem fent gestions davant del Govern valencià per tal de donar una solució al problema, que podria passar, òbviament, per la reciprocitat de les emissions, que en aquest moment no es produeix, no? Però, facin cas; siguem respectuosos amb la llei i, sobretot, no enganyem els ciutadans: aquesta no és una responsabilitat del Govern valencià, el Govern valencià el que està fent és complir els seus compromisos, complir la llei, i són altres, que estan precisament en els seus escons, els que haurien de donar la cara i explicar per què van permetre que TV3 deixés de veure's a la Comunitat Valenciana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Mòdol demanava la paraula...?

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president; trenta segons per al·lusions considero que incorrectes...

El president

Trenta segons.

El Sr. Mòdol i Bresolí

...per part del senyor Sirera. Perquè, home!, el que hauria d'estudiar una mica més és ell. La distribució de les freqüències, de les freqüències de televisió digital terrestre, és competència de la Generalitat Valenciana, igual com a Catalunya és competència de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la realitat. I allò de les dos cares de la mateixa moneda i de saltar taulells, deu ser per la qüestió del senyor Urdaci i Telemadrid; deuen ser les dos cares de la mateixa moneda, no?

Gràcies.

(*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*)

El president

Senyor Sirera? (*Veus de fons.*) Trenta segons.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Breument, vostè pot criticar el que vulgui Telemadrid, però, miri, cap responsable polític del Govern ha hagut de dimitir com el seu responsable de Comunicació, que va haver de dimitir per fer un informe leninista, sectari i impropri d'una democràcia consolidada com la nostra.

El president

Té la paraula la senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Per fi, en el nostre torn de posicionament, volíem, senyor Pujol, lamentar –i també li ho vam dir a la senyora Ortega després de la interpellació–, que en la interpellació es barreassin tants temes –vostè ho ha dit a l'inici–, alguns amb importàncies diverses, i, en tot cas, que finalment la moció que avui ens presenta, presenti, d'una banda, un fet puntual, al qual ara em referiré, i que no deixa de ser greu, però amb un altre tema molt més cabdal i d'una transcendència molt diferent com és el suport a la cultura, a la llengua i a la llibertat d'expressió en la nostra llengua.

Nosaltres, igual que el Grup Socialistes i el Grup d'Esquerra Republicana hem presentat una esmena a la moció que vostès presenten en diverses direccions. La primera, sollicitant suprimir el primer apartat de la seva moció, perquè entenem que si l'objectiu era, com vostè ens deia, de superar consignes partidistes, potser el més clar i el més evident hagués estat presentar una moció en què tots els grups ens sentíssim còmodes per poder-hi donar suport en suport del que està passant al País Valencià amb les emissions de TV3, i no pas intentar barrejar diversos temes, com li deia ara fa un moment.

Sense negar la gravetat dels fets, que ja se n'ha fet referència, que ja es van reconèixer com a tals, i, evidentment, demostrant que el nostre estil no..., és un estil, una actitud que nosaltres no compartim, i és evident que no se'n pot derivar, com vostè fa en la seva moció, o en la moció del seu grup, que la política informativa del Govern té aquesta actitud i aquest estil, i, per tant,

no ens sembla que aquesta sigui la conseqüència derivada.

D'altra banda, com li recordava ara el senyor Mòdol quan li llegia la nota del Col·legi de Periodistes, aquest és un país petit, on els cercles d'informació, d'opinió i de comunicació entre la classe política i els mitjans de comunicació és reduït i on la majoria de la gent es coneix i coneix les seves pràctiques i formes de funcionament i, per tant, cadascú sap com treballa cada partit i cada govern, i més enllà de les mocions, coneixem les diferents pràctiques.

En aquest punt no me'n puc estar de dir, senyor Sirera, que, per molt que a casa nostra tinguem molts fets pels quals criticar i probablement algunes coses per corregir, que, com li deia, tots coneixem, les nostres formes de funcionament o les diferents formes amb què cadascú funciona estan molt lluny dels nivells de manipulació a què el seu partit a nivell de l'Estat o a nivell de la Comunitat de Madrid ha acabat arribant: vagues generals que no existeixen, com ara li recordaven; comunitats autònomes on hi han ciutadans de primera i de segona, o, fins i tot, manipulació informativa a tot un país en estat de xoc després d'un atemptat. Sincerament, aquí mai hem arribat i dubto que mai arribem ni tan sols a acostar-nos en aquests nivells de manipulació, i per tant, fa feredat sentir-lo criticar segons quines coses tenint això al darrere.

Per tant, per referir-nos a la segona part de la moció, hem presentat també esmenes de modificació, que sabem que s'han estat comentant i que esperem que puguem finalment acordar i votar en bloc, perquè creiem que l'objectiu final ha de ser precisament un recolzament unànime o, com a mínim, majoritari, com ha estat habitual en aquesta cambra, primer, per reconèixer i donar suport a la tasca que, m'agradaria mencionar de nou, Acció Cultural del País Valencià està fent i encara fa per preservar aquestes emissions al País Valencià, una tasca que compta amb el suport polític –i dimarts de nou ho demostràvem en un acte organitzat per Òmnium Cultural, on algun de nosaltres estàvem allà–, però també un suport que li hem donat la major part dels grups d'aquesta cambra, com deia.

I coincidim, també, espero, tots els grups parlamentaris, que, a partir també de mocions com la d'avui, puguem demanar o demostrar aquesta unanimitat. Em sembla que aquest hauria de ser l'objectiu, o així vostè ens pretenia fer creure que era l'objectiu de la moció que presenten avui, i per això esperem que, finalment, puguem votar aquelles esmenes que ho facin possible.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Estimats diputats i diputades, en primer lloc, valorem el primer punt de la moció, i concentrem-nos en el que és el contingut, que és el que veníem dient i venien dient altres grups.

Pel que fa referència a cessar el senyor Antonio Bolaño, nosaltres hi votarem favorablement. I hi votarem favorablement perquè creiem que no és lícit ni legítim pressionar, encara que es demanin disculpes, a cap mitjà de comunicació perquè intentin o perquè s'intenti canviar l'opinió informativa, lliurement informar els ciutadans sobre determinats assumptes.

Ara bé, tot i que hi votarem a favor, també abans s'ha parlat de coherència per part d'algun portaveu del Grup de Convergència i Unió, i parlant de coherència, doncs, amb aquesta mateixa coherència, el segon punt parla que hi hagi una actitud de funció informativa i periòdica, una llibertat informativa professional, i això és totalment incompatible i incoherent amb els informes que es feien durant l'època de Convergència, mentre estava el Govern, respecte a la ideologia, el comportament i, fins i tot, l'actitud lingüística dels treballadors de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Per tant, els demano coherència, i no deixa de ser sorprenent que aquesta moció..., que ja avanço que –també, per no veure de qui ve i qui ho proposa– hi votarem a favor. Però que tinguin vostès en compte que, home!, és una mica incoherent presentar això quan vostès estaven fent informes, i tota la ciutadania que ens està veient ho coneix perfectament.

Per altra banda, també, respecte al punt 3, parla d'establir els mecanismes adients. Nosaltres donem per fet..., o creiem que aquí teníem els mecanismes adients per tenir una situació de llibertat informativa. Però també m'agradaria parlar, no només del cas del senyor Bolaño i del cas de *La Vanguardia*, parlem clar..., hi han molts casos de molts periodistes a Catalunya que són pressionats però no tenen ni la força ni el suport per poder-ho denunciar com ha fet el senyor Barbeta. I això també s'ha de dir: hi ha molts periodistes a Catalunya que no poden fer el que ha fet aquest periodista de *La Vanguardia*.

Per tant, no només denunciem aquí el cas del senyor Bolaño, sinó totes les pressions que es facin sobre qualsevol periodista a Catalunya per publicar o no publicar una notícia. I això vostès saben que succeeix i que ha succeït per desgràcia en moltes ocasions. No està per donar lliçons, ni el Govern actual ni el Govern dels darrers vint-i-tres anys, per donar lliçons de llibertat informativa.

Per altra banda, creiem que s'ha barrejat dos conceptes absolutament diferents. Un és la llibertat informativa, les coaccions i la pressió política que han rebut sistemàticament molts periodistes a Catalunya durant els darrers anys, i una altra cosa és les llicències que tenien, en aquest cas, i que ja no tenen, i que estan en una situació d'il·legalitat, les freqüències de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Crec que són temes absolutament diferents; es plantegen juntament per interès polític, però no tenen absolutament res a veure.

En qualsevol cas, nosaltres en algun punt..., a la majoria de punts hi votarem en contra, i en alguns ens hi absteníem. I per què? Perquè ens sembla molt bé que es plantegi que es pugui veure TV3 a la Comunitat Valenciana o a la comunitat balear, ens sembla magnífic. El que ens sembla també magnífic, i és el nostre model de televisió

pública, és que les televisions autonòmiques es puguin veure a qualsevol punt de tot Espanya. O tenim por que es vegin totes les televisions autonòmiques a tot arreu? Perquè només demanem que es vegin aquí..., o que es vegi, millor dit, a València i a Balears la televisió catalana. Doncs, bé, molt bé, apostem per aquest model, i que es vegi a Andalusia, i que es vegi a Madrid, i que es vegi a Galícia, i que es vegi la televisió andalusina aquí, i la gallega, i la madrilenya, i totes. Perquè aquest és el model que nosaltres tenim; un model en què els ciutadans puguin veure totes les televisions públiques. O és que hi ha alguna por que es vegin totes les televisions públiques a Catalunya? Perquè no he vist cap moció aquí, ni veig enlloc, que es plantegi el contrari. O és que sempre demanem per a nosaltres i no volem que els altres posin les seves freqüències aquí? Doncs, nosaltres tenim un model que demana això. I estic convençut que molts ciutadans que avui han de pagar per poder veure el Canal Sur, per poder veure Telemadrid, per poder veure Canal 9... El que volem és que sigui gratuït i que sigui un servei d'una televisió pública, perquè el servei públic és això, és que la gent pugui tenir accés a tota la informació. I com que creiem en l'estat de les autonomies, creiem que tots els ciutadans, independentment d'on visquin, poden i han de conèixer la informació de qualsevol autonomia.

Perquè ens agradaria veure què pensen a València i a Balears quan aquí a Catalunya es parla de l'imperi i es parla dels Països Catalans. Què pensen des d'allà? Els agradarà sentir-ho? No els agradarà? Tinc alguns indicis i penso que no els agradarà gaire, perquè vostès no respecten –i aquí el Govern no ha respectat..., ni ara ni respectava abans– els conceptes constitucionals, no respecten la denominació que cada estatut dóna al seu territori; no ho respecten perquè creuen que Barcelona és la capital d'un imperi o alguna cosa. Doncs no; Barcelona només és –i ho és– una gran ciutat i és la capital de Catalunya, però res més.

Per tant, deixin vostès de fer imperialisme també mediàtic, i intentem que es puguin veure totes les televisions públiques de tot arreu, que estic segur que tots els ciutadans volen veure totes les televisions.

Per tant, diem també que votarem una de les transaccions que s'ha proposat, perquè creiem que sí que s'ha d'intentar que hi hagi reciprocitat. Aquest és el nostre model, i creiem que és bo que a València es pugui veure TV3 i aquí es pugui veure el Canal 9, i totes les televisions públiques d'Espanya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Senyor Pujol, pot posicionar-se i pronunciar-se sobre les esmenes. Ho remarco: pronunciar-se sobre les esmenes. Tres minuts.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. A veure, en tot cas, en relació amb les esmenes que s'han presentat en aquesta moció, entenem que aquesta és una moció que relliga dos temes que afecten directament una persona: el punt de nexa entre dos temes és el president de la Generalitat

de Catalunya; per barrejat que pugui semblar, l'actor és el mateix.

Els acceptem, senyors del tripartit, les esmenes 3 i 4. Els acceptem també, sempre que només afecti el punt 2 –és una transacció–, l'esmena número 5. *(Pausa.)* L'esmena número 5.

Amb relació a la resta d'esmenes, desnaturalitzen i amaguen la importància que nosaltres volem atorgar al ministeri. Convé no oblidar que el titular, i, per tant, l'habilitant, dels canals pels quals encara avui s'està emetent TV3 i Canal 33 a València, al País Valencià, és el Ministeri d'Indústria i Energia. Mirin-ho com vulguin! El titular dels canals és el Govern de l'Estat. Primera.

Segona. Jo no sé per què exactament el tripartit –ho sé, ho sé perfectament, perquè per què ens hem d'enredar, no?–, per què vol amagar la responsabilitat del president del Govern de Catalunya? Per què la vol amagar?

Escoltin –dirigit estrictament a Esquerra Republicana–, diguin-ne acords, diguin-ne compromisos, senyor Mòdol, o la resta de diputats. Consell Nacional d'Esquerra Republicana del 24 de març –Consell Nacional d'Esquerra Republicana del 24 de març–; el primer punt diu: «Exigir al Ministeri d'Indústria que compleixi el seu compromís amb l'Acció Cultural del País Valencià perquè es mantingui l'emissió d'aquest canal al País Valencià.» Només dura menys d'un mes, la coherència, amb vostès? Això s'ho voten vostès internament i arriben aquí i demanen que es retiri i no ho pensen votar. Bé, en tot cas, els demanem coherència en aquest sentit.

No acceptarem, no podem acceptar l'esmena de supressió de l'afer Bolaño. Vostès ho volen silenciar, ho volen empetitir; diverses vegades han fet referència a l'anècdota, a les disculpes. Coneguda, coneguda, només n'hi ha una, de disculpa, senyors, i d'amenaçes, n'hi ha unes quantes. I ja els ho he dit: això no és un tema personal entre el senyor Barbeta i el senyor Bolaño, és un tema entre el senyor Bolaño i la seva actitud i relació amb els periodistes d'aquest país, i de diferents mitjans, no només del grup en qüestió, de diferents mitjans.

Això, senyors diputats, senyores i senyors diputats, és la punta de l'iceberg. Aquí hi ha una pràctica i una actitud. I el problema és que afecta una persona d'altíssima confiança, fins i tot superior a la dels consellers que tenim aquí asseguts, del president de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el problema, en part, greu, que tenim.

Però el problema ètic el tindran vostès –el problema ètic el tindran vostès–, siguin-ne conscients. Jo dormiré tranquil; vostès ja veurem com dormen a partir d'ara, perquè vostès aquí, en el fons, el que estan avalant de forma directa o indirecta és una acció d'un amenaçador, és algú que s'ha comportat com un amenaçador i que forma part del nucli dur del Govern. Els mitjans públics ho han denunciat, confio que sabran continuar-ho fent, jo desitjo que no ho hagin de fer més. Voldria confiar, i els ho dic de veritat, i per això no els podem acceptar l'esmena de supressió...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...voldria confiar que la classe política serà capaç d'esvair aquest tel, eh?, aquesta dinàmica, aquesta actitud amenaçadora que utilitza l'Oficina de Comunicació del president de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. No he arribat a entendre, quan el senyor Pujol feia referència a les esmenes que acceptava, que no acceptava la transacció. En qualsevol cas, nosaltres li demanàrem que si l'esmena número 5 dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana per Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa és acceptada, doncs, poder-la votar per separat.

El president

Sí, en tot cas, el senyor Puig em sembla que també volia intervenir... *(Veus de fons.)* Sí, sí..., parli. *(Veus de fons.)* No, doncs no va..., vermell és quan va.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. És acollint-me a l'article 88 del Parlament que demanaria justificar i argumentar per què demanem una votació especial en el punt 1 d'aquesta moció. De la lletra a, al punt 1, demanàrem votació secreta, atenent que el que es jutja, i en aquest cas es tracta, és la vulneració... No, ara justificaré dos grups parlamentaris o una cinquena part dels diputats, i aquí tinc les signatures corresponents per demanar al Ple que acordi, evidentment, d'acord amb l'article 88, votació secreta. Entenem que tractant-se de la vulneració d'un dret fonamental, recollit a l'article 20 de la Constitució, i entenent que podrien haver-hi, en aquest cas, consignes clarament partidistes per intentar evitar una posició més objectiva sobre aquest tema, demanàrem aquesta votació secreta. I aquí tinc i apporto als serveis de la Mesa, senyor president, les signatures de vint-i-vuit diputats del Grup de Convergència i Unió per avalar aquesta petició.

El president

Si és així, cosa que ara comprovarem, haurem de procedir a una votació per tal de veure si la votació és secreta i, en tot cas, després faríem la votació.

Mentre es comprova això, els plantejo les votacions que hauríem de fer. Per una part, vostès demanarien la votació separada del punt a, entenc, la votació secreta estrictament del punt a, eh?, entenc només del punt a. *(Veus de fons.)* D'acord. Pel que fa a la resta, votàrem el punt primer –i demano als portaveus que estiguin atents per si és aquest el correcte, el plantejament–, el punt primer de l'apartat b, que ha estat una de les esmenes acceptades; el punt segon i tercer de l'apartat b, que és una altra de les esmenes acceptades, i finalment el punt segon de quan la moció planteja instar el Go-

vern. A dos punts, doncs, el segon seria el substituït per l'esmena cinquena. Ho torno a repetir o no cal? (*Veus de fons.*) No cal. Doncs, hem d'esperar...

(Pausa llarga.)

Per tant, la votació que faríem en primera instància, d'acord amb l'article 88 del Reglament i segons el que ha plantejat el portaveu de Convergència i Unió, amb les corresponents signatures d'una cinquena part dels diputats i diputades d'aquesta cambra, si la primera part d'aquesta votació, concretament la que fa referència al punt *a* de la moció, es faria secreta o no. Si es vota que sí, vol dir que es vol secreta; si es vota que no, vol dir que no es vol secreta. Ho dic per plantejar clarament els termes de la votació.

Comença la votació.

El resultat és 50 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions. Per tant, la votació no serà secreta, eh?

En aquest sentit, votem primer el punt *a*, entenc. Doncs, votem el punt *a* d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 vots en contra.

Seguidament votarem els punts 1, 2, 3 de l'apartat *b*, i el punt 2 de l'apartat en què s'insta el Govern, no? (*Veus de fons.*) No, no, que el senyor Sirera diu que no.

El Sr. Sirera i Bellés

En el benentès que vostè ha dit que el punt 2 de..., l'últim apartat de la moció queda substituït per l'esmena número 5 del grup...

El president

No, he dit que el punt 2 queda substituït per l'esmena 5, no els dos, sinó només el punt segon. Per tant, ens quedarà encara per votar el punt primer.

El Sr. Sirera i Bellés

Però nosaltres el que demanem, senyor president, és que el punt 2 quedi votat separat.

El president

Molt bé, doncs, votem primer aquest. Votarem el punt segon d'«insta el Govern...», d'acord? Queda clar, no?: «Insta el Govern a realitzar les gestions necessàries...» i aquest ha estat substituït per l'esmena cinquena. Queda clar?

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votarem ara, doncs, els punts 1, 2 i 3, que han estat substituïts respectivament per les dues esmenes abans esmentades, de l'apartat *b*.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 115 vots a favor i 15 vots en contra.

I finalment ens queda..., bé, la resta de la moció, que seria el punt primer de l'«insta el Govern...».

Comença la votació.

Que ha estat rebutjat per 47 vots a favor i 83 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de gestió de la sequera (tram. 302-00025/08)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política de gestió de la sequera, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el darrer punt d'aquest ordre del dia és la substanciació d'una moció que vam posar a conseqüència d'una interpellació que vàrem fer al conseller Baltasar en un context de sequera extrema. Val a dir que algunes coses han canviat, però malgrat tot el problema estructural i de fons persisteix. Per bé que tinguem més reserves d'aigua, cosa de la qual ens alegrem i molt, això no vol dir, doncs, que el problema que portàvem aquí, a la tribuna del Parlament, amb aquella interpellació, s'hagi resolt, ni de bon tros. Al contrari, que algunes informacions, doncs, revelen..., de darrera hora, no referides als temes d'infraestructures hidràuliques, però sí que les relacions entre del Departament de Medi Ambient i el Ministeri de Medi Ambient revelen que o no es parlen o bé, quan ho fan, ho fan a través dels diaris per desautoritzar-se gairebé mútuament respecte a temes de política ambiental.

En aquella interpellació, recordaran, les senyores i senyors diputats que la varen poder seguir, que des del Grup de Convergència i Unió manifestàvem la nostra preocupació i oferíem alhora el nostre suport al Govern de la Generalitat pel fet que aquest no hagués assolit, conseqüència d'un mal conveni que va signar l'any 2005 el Departament de Medi Ambient i el Ministeri de Medi Ambient, a conseqüència d'aquell conveni el Govern de la Generalitat avui no ha assolit l'expectativa de 270 milions d'euros. I recordàvem que aquesta és una xifra importantíssima, és una quantitat substancial de diners, tant com allò que es recapta en quatre anys de cànon d'aigua, per fer un conjunt d'infraestructures hidràuliques.

Dèiem en aquella interpellació i demanàvem explicacions, sobretot quina era a partir d'ara, què pretenia fer, què volia fer, quin era el capteniment del Govern, del conseller, en aquest cas, de Medi Ambient per poder portar a terme un conjunt d'obres que són importants per al país. I malauradament –i ho vam constatar en el primer torn d'intervenció, i en el segon–, doncs, el conseller amb molt bones paraules, això sí, tot s'ha de dir, però no ens va respondre exactament res. No ens va dir què és el que pensava fer per poder portar a terme aquelles obres que han quedat al tinter.

I fèiem una segona reflexió, que ens sembla molt important des del Grup de Convergència i Unió, dèiem: «Curiosament, aquestes obres són totes aquelles que ajuden a vertebrar el país, a fer xarxes d'aigua.» I les hem relacionat en la moció que sotmetem a votació: Aquelles obres que vertebraven, a través de la portada d'aigües a la Llosa del Cavall, al Solsonès, l'Anoia i el Bages, o aquelles obres que porten aigua des de la presa de Rialb, o aquelles obres que vertebraven i donen, en definitiva, qualitat de vida i igualtat d'oportunitats a la Terra Alta, el Montsià, la Ribera d'Ebre, és a dir, totes les del rerepaís. Ens cridava, si més no l'atenció..., i compte!, no hi estem gens en contra que es puguin finançar les obres que afecten l'entorn metropolità, no ho hem dit mai això, però ens cridava poderosament l'atenció que justament les úniques obres que no han rebut els fons europeus esperats són aquelles obres que afecten el rerepaís: l'Anoia, el Bages, les comarques interiors de Lleida, l'entorn de Rialb, la Terra Alta, el Montsià, la Ribera d'Ebre. I li dèiem al conseller: «Però, escolti, com ho pensa resoldre això?» I ens va donar dos tipus de respostes molt curioses, que nosaltres no compartim i per això hem fet aquesta moció. Ens va dir: «O bé ho traurem de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que diu que aquelles infraestructures que hagi de fer el Govern de la Generalitat podran ser finançades amb fons estatals o bé...», i això no ens ho va dir en el tram de la interpellació, però sí que ho ha dit públicament, a través de mitjans de comunicació, i si no vaig errat, en la compareixença, el primer dia que va comparèixer a la Comissió corresponent de Medi Ambient, va dir: «Ho traurem de la pròxima ronda, del pròxim període de fons europeus, que serà 2007-2013.» Ni una ni altra cosa serveixen, a parer nostre, perquè, tant la disposició addicional tercera de l'Estatut, com els fons europeus de futur –que val a dir que són un 80 per cent més petits, el pastís s'ha reduït un 80 per cent–, han de servir per fer aquelles obres que ja haurien d'estar fetes i finançades amb el tram que hem tancat de fons europeus 2000-2006. Per tant, una i altra hipòtesi no ens serveixen.

I el que plantegem en aquesta moció és, senzillament, que aquestes obres es financin amb aportacions de l'Estat; que es desdiguï, que es refaci l'esperit d'aquell conveni que deia: «Si Europa no ens dona els diners, l'Estat no els hi posarà.» Nosaltres diem: «Home, fem costat al Govern: aquí té els nostres quaranta-vuit vots, com un sol home, per tal que el Govern de l'Estat, a través dels pressupostos –i tenim el temps suficient per fer-ho, els pressupostos de l'Estat–, porti aquella quantitat, fraccionada o com sigui més còmoda, però que porti aquests 270 milions d'euros, que és una xifra molt important, que permetin fer aquestes obres i que no es facin a compte d'obres futures, que aquest país continua necessitant.»

I aquesta és la proposta que sotmetem a la seva consideració, des de la confiança que, essent de tant sentit comú, essent una cosa que afecta tant territori, essent una cosa que vertebrava el país i essent totes les obres les volgudes pel mateix Govern de la Generalitat i concertades amb el territori, doncs, des d'aquesta confiança, li donaran suport.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, expressar-los que les obres derivades del Pla hidrològic nacional, a les quals la moció fa referència, des del nostre punt de vista, mai han deixat de tenir la consideració d'obres d'interès general.

Dit això, home, és cert que les obres a què fa referència la moció no han obtingut finançament de l'Estat ni del tram estatal dels fons de cohesió de la Unió Europea. Encara que a diferència del que el senyor Espadaler ha sustentat en aquesta tribuna i que va sustentar també en la interpellació, aquest fet no té res a veure o no és conseqüència d'haver sofert cap tipus de variació en la seva consideració jurídica d'obres d'interès general, que, des del nostre punt de vista, sempre n'han gaudit.

Vostè ha fet una mica –permetin-m'ho dir així– de trampa en la seva exposició, tant fa quinze dies, com avui, no? Vostè ha vingut aquí a dir-nos: «Mirin, a l'antic Pla hidrològic nacional, el que el seu Govern, Convergència i Unió, havia acordat amb el Govern d'Espanya...», que en aquell moment era del Partit Popular i que feia referència al transvasament de l'Ebre, que hi havia tot un seguit d'obres d'abastament que estaven incloses en aquestes obres previstes en el Pla hidrològic nacional. Però vostè sap que la major part d'aquestes obres o la major part del finançament d'aquestes obres també estava previst que fos en el tram estatal dels fons de cohesió de la Unió Europea. I vostès no tenien garantit, eh?, ni de bon tros, que la totalitat de les obres estiguessin finançades, ni que aquestes estiguessin finançades al cent per cent.

Dit això, manifestar-li i fer-los notar que les converses que el Govern de Catalunya, la conselleria de Medi Ambient i Habitatge, està duent a terme amb el Ministerio de Medio Ambiente van encaminades exactament a garantir que en els pressupostos generals de l'Estat es mantingui el percentatge de finançament per encarar l'execució d'aquestes obres d'abastament. Vostè n'ha exposat algunes: abastament derivat de la Llosa del Cavall, que ha d'abastir diverses comarques centrals; la de Rialb, que abastaria comarques de Lleida; també abastament a diversos municipis de la Terra Alta, de la Ribera de l'Ebre i el Montsià. També l'ampliació de la dessaladora de la Tordera, que ha de permetre cert..., o ha de servir per complementar o per completar el subministrament de la regió metropolitana, i per a un altre fet important, que és retornar aigua al Ter.

La feina s'està fent, i el que jo crec que és més important: s'està garantint el subministrament a la ciutadania del país, eh?, amb altres solucions alternatives, mentre no es poden encarar o mentre no s'estan encarant aquestes grans infraestructures de subministrament. Des del 2005, el Govern de Catalunya ha realitzat despeses per abastar les comarques lleidatanes, que a vostè tant li preocupen, i a nosaltres també, del voltant de 15

milions d'euros. Aquesta és una realitat absolutament comprovable.

Manifestar-li que no li donarem suport a la seva moció, perquè el Grup Parlamentari Socialistes té plena confiança en els gestors de l'Agència Catalana de l'Aigua, i estem convençuts que al final d'aquesta legislatura, a tot el territori del nostre país, els ciutadans tindran garantia de subministrament i una cosa que des del nostre punt de vista és més important: que és garantia de qualitat en aquest subministrament. Un exemple, els acords adoptats aquesta mateixa setmana pel Govern de Catalunya: més de 20 milions d'euros per millorar el subministrament d'aigua potable a Tarragona, l'Ampolla, Reus, a Castellvell del Camp i a Castellolí.

No ho dubtin, aquest Govern complirà, aquest Govern compleix en dos temes importants: en la garantia de subministrament als ciutadans del nostre país i en la recerca dels recursos davant de l'Estat perquè aquestes obres a què fa referència la moció i d'altres es puguin tirar endavant. És per aquesta raó, senyor diputat, que votarem en contra de la seva moció.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, voldria començar la meua intervenció destacant la bona feina que està fent el Govern en la gestió de la sequera, ja que, tenint en compte l'escenari pessimista que es preveia per a aquest any 2007, ha actuat amb celeritat i amb responsabilitat i ha tirat endavant un decret que plantejava, doncs, tota una sèrie de mesures d'excepcionalitat per enguany, així com ha activat un comitè permanent de la sequera, un òrgan executiu, així com una comissió de gestió de la sequera per redactar aquest nou decret de mesures excepcionals i d'emergència; també per redactar el pla de gestió de la sequera.

El cert és que, en el moment en què es va descartar el transvasament de l'Ebre, hi va haver un tomb en aquest tema, en les polítiques de l'aigua, i de fet potser també ens vam quedar orfes d'un model més adequat de gestió de l'aigua. D'alguna manera, s'havien de canviar les prioritats i fer un canvi d'hàbits en aquest àmbit. De fet, també és veritat que ha augmentat la consciència social en la gestió de l'aigua, i per tant, en aquests moments, totes les administracions, amb l'ACA al capdavant, tenen amarades la directiva marc de la Unió Europea.

Des d'Esquerra considerem important aquesta política, i per tant demanem una gestió efectiva de la demanda d'aigua, una millora en l'eficàcia del transport allà on convingui, una transformació del regadiu, una limitació de determinats usos, la recuperació d'espais fluvials i –fonamental– garantir el subministrament i sanejament de qualitat a tot el territori. De fet, es corre el risc de pensar que les plantes dessaladores seran la solució a la

manca d'aigua, i des del nostre punt de vista té un cost econòmic i energètic massa elevat perquè sigui així.

En qualsevol cas, la moció de Convergència, que parla de diferents abastaments previstos, de fet planteja temes importants per a les comarques centrals, per exemple –comarques que jo conec personalment, evidentment, perquè sóc diputada d'aquesta zona. I de fet es donen paradoxes, com ara al Solsonès, que és una comarca, doncs, molt gran territorialment, poc poblada, que té dos embassaments i que no se'n pot beneficiar, doncs, de cap d'ells. O bé comarques com el Bages o l'Anoia, amb creixements importants de població presents i futurs i en què també hi ha zones en què efectivament hi ha mancances d'aigua, al Bages sec i l'Anoia seca.

És evident que els diputats d'aquest Parlament tots estem preocupats per aquest tema. També és veritat que només amb els diners de la Generalitat no podem fer front a aquests equipaments, també tenint en compte el migrat finançament pactat, doncs, en el darrer Estatut d'autonomia. És per això que nosaltres també ens afegim a aquesta pressió al ministeri per finançar aquests equipaments. En qualsevol cas, el que és cert és que en cap moment aquestes obres no han deixat de ser considerades obres d'interès general, i en qualsevol cas tampoc mai no s'han tallat les converses amb el ministeri.

És per això, doncs, que em sap greu, perquè en el fons en alguns aspectes hi podem estar d'acord, però en la forma no, i per tant rebutjarem, doncs, la moció de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre grup donarà recolzament a la moció presentada per Convergència i Unió, i sobretot després d'escoltar, doncs, algunes de les intervencions dels diputats que donen suport al Govern, que realment només els faltava dir que el problema de la sequera avui en dia no és un problema a Catalunya perquè el Govern ha fet que plogués, perquè, la veritat, si no fos per les últimes pluges, realment aquesta moció hauria tingut un pes específic en aquest Parlament que avui en dia sí que és veritat, doncs, que ens el prenem d'una manera més relativa, perquè la veritat és que la situació, sortosament, eh?, també suposo que per acció del Govern, ha millorat.

Amb això vull dir que, amb aquesta moció i amb el recolzament que per part del Partit Popular s'hi donarà, nosaltres considerem que el fet que la situació s'estigui abordant per part del Govern no vol dir que s'estigui fent amb el temps que cal; és a dir, no vol dir que se li estigui donant la prioritat que suposa per a Catalunya.

Nosaltres hi donarem recolzament, sobretot, perquè coincidim amb el grup convergent que realment s'està relativitzant la importància d'aquesta, i sobretot perquè aquestes inversions, que em sembla que no he sentit que

cap grup posés en qüestió la idoneïtat o no d'aquestes..., doncs, realment, s'ha perdut, com s'ha manifestat, el tema d'interès general.

Quan una qüestió és d'interès general vol dir que necessita una resposta automàtica. El que no pot fer-se és el que va fer la senyora Narbona amb el compromís de l'any 2005, que va fer una planificació i que ens va dir que, com això era un pla de mesures de futur, doncs, ens donaven de termini –per exemple, tinc aquí el Pla de gestió que va preveure per al delta de l'Ebre– fins al 2009. Escolti'm, no, això és prendre realment el pèl a la gent que queda afectada per una qüestió com això. Si una qüestió és prioritària, s'han de posar les mesures i, naturalment, els recursos automàticament, perquè, si no, escoltin, naturalment poden estar fent..., però la pregunta és: s'està fent el que calia? S'estan posant els recursos que calia? Realment, des del nostre grup considerem que no.

Estem d'acord en les inversions, estem d'acord i recolzem el tema de la prioritat i que aquestes obres són d'interès general, però sobretot hi ha una qüestió cabdal: el que no es pot fer és carregar-se tot un pla hidrològic que contemplava unes inversions i que els fons europeus ja hi eren, per dir: «Farem, farem, farem» i, realment, ni fer ni deixar fer. Això és el que no es pot fer. I, realment, la necessitat d'aquestes inversions no només era una qüestió cabdal a Catalunya, sinó que també, com es va dir el dia que va venir la ministra, el que pretenia era aplicar la Directiva marc de l'aigua, eh?, directiva prevista a la Comunitat Europea, que veia que aquestes inversions eren necessàries.

Per tant, nosaltres considerem que no donar suport a aquesta moció de Convergència, i també recolzada pel nostre grup, demostra que per vostès la política de l'aigua i de la sequera no s'aplica en prevenció. I aquí ve el problema. Ara hi ha aigua, però sabem que arribarà l'estiu i ens trobarem amb la mateixa problemàtica.

Per tant, doncs, nosaltres considerem que, com es diu en castellà, *el movimiento se demuestra andando*, i vostès tenen un llarg recorregut si realment no es prenen aquestes obres i aquests recursos com a prioritaris per a Catalunya.

Gràcies, senyors diputats i diputades, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. D'entrada, assenyalar una divergència: dissortadament la pluja, l'última pluja, no és suficient per sortir de la sequera. Per tant, n'haurérem d'anar parlant. (*Remor de veus.*) I el que celebri és que en una moció referida a la sequera es plantegi, sobretot, la utilització dels fons, i no les mesures que aquest Govern ha posat en marxa per gestionar aquest any aquesta sequera.

A veure, hi ha una cosa que ha de quedar molt clara: el fet que una obra sigui d'interès general o no sigui d'interès general no té res a veure amb el fet que obtingui o no obtingui finançament estatal. I els en puc posar exemples: l'abastament de Rialb, la millora d'abastament de les Garrigues i l'abastament de les Terres de l'Ebre no han perdut *mai* la declaració d'interès general. Prové del juliol del 2001, i posteriorment, en un conveni signat l'any 2001 entre el departament i el ministeri, es va acordar que l'Estat faria l'aportació; però no l'ha fet. Per tant, no és un problema de declaració, que estigui declarada una obra d'interès general; és un problema que s'obtenen o no s'obtenen els fons corresponents.

Per contra, algunes de les actuacions que no tenen la declaració d'interès general estan en aquest moment proporcionant..., estem podent fer unes obres absolutament necessàries: les alternatives al raval nord del Pla hidrològic nacional o les actuacions alternatives de la interconnexió del CAT-Abrera. Aquí, a pesar de no haver-hi interès general, s'han aconseguit més de cinc-cents quaranta milions d'euros. I –tornem-hi– a la compareixença va dir «a l'àrea metropolitana de Barcelona», jo el vaig corregir, i vostè va dir, el segon dia, «a les àrees metropolitanes». Bé, a les àrees metropolitanes, però també a poblacions com Bescanó, Torrent, Forellac, la Bisbal, la Pedra i la Coma, Sant Corneli, Solsona, Oliu, Alcanar... Per tant, escolti'm, veig que avancem en el criteri de la Catalunya ciutat.

Hi ha un fet que és molt important: la previsió que tenia el Ministeri de Medi Ambient de poder cobrir amb fons europeus les necessitats derivades del Pla hidrològic nacional era del 50 per cent; es preveia que es podria cobrir el 50 per cent de les necessitats del Pla hidrològic. Per tant, ens haurien tocat, dels 1.000 milions d'euros que es demanaven, ens n'haurien tocat 500. I és per aquest motiu que des del Govern de la Generalitat es va signar un conveni en què diversificava la manera en què s'obtidrien aquests recursos, i els resultats han sigut bons, perquè en aquest moment, d'aquests 1.000, que si ens haguéssim quedat amb la mitjana estatal ens n'haurien tocat només de l'ordre de 500, en portem 761 d'adjudicats definitivament. Hi insisteixo, eh?, i no només a les zones metropolitanes, si no és que les zones metropolitanes ja van de la Jonquera fins a Alcanar; a tot el país. Per tant, 761, aconseguits; 53 milions més, que ens aquests moments el ministeri els té en proposta –li ho admeto, proposta encara no formal–, però amb previsió de poder-los tenir a curt termini, i a més a més, com que els fons comunitaris han estat els que han estat per les obres del Pla hidrològic nacional, mireu com cobrim la resta de les obres necessàries amb altres fonts de finançament. Per exemple, als abastaments de la Llosa, en aquests moments s'està treballant en un acord amb Acuamed que, si surt com ha de sortir, ens permetrà obtenir uns recursos de 16,8 milions d'euros. O, per exemple, també s'està treballant en una aportació a la ITAM, a l'estació dessaladora de Tordera, de l'ordre del 20 per cent.

Mirin, res no els permet afirmar que, si totes les obres que anaven en el paquet del Pla hidrològic nacional haguessin tingut, s'haguessin mantingut amb la qualificació d'interès general, hauríem obtingut més finançament

del que s'ha obtingut. Al contrari, el fet que algunes obres les hàgim pogut recuperar i hàgim pogut utilitzar altres fórmules de finançament ens ha permès utilitzar, ens ha permès tirar endavant inversions.

Per tant, escoltin, aquí no es tracta, com se'ns proposa a la moció, de reobrir converses amb el ministeri; unes converses que s'han mantingut en tot moment difícils –a vostè, senyor Espadaler no li hagi d'explicar que entendre's amb el ministeri és difícil–, però, en tot cas, sense que en cap cas hi hagi hagut ni desinterès ni s'hagi deixat d'anar obtenint resultats. I el que convé ara no és reobrir unes converses amb el ministeri: és mantenir una política tendent a obtenir el màxim dels recursos possibles, del ministeri, evidentment, però també a satisfer les necessitats de la política hidràulica d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consejera*, ilustres diputados, diputadas, evidentemente, el refrán italiano debe cambiar: «*piove, porco governo*», en este caso, a la vista de lo que vamos escuchando, tendría que ser «*piove, buon governo*», o buena oposición, en cuanto que hay que agradecer el mérito de la interpelación a que lloviera, como bien hizo referencia en su día el interpelante.

Fuera..., bromas a parte, estamos ante un tema muy serio como es el de la sequía endémica que padece nuestra comunidad. Si atendemos a los criterios que están haciendo los expertos, las precipitaciones se reducirán en toda la cuenca mediterránea un 10 por ciento antes del 2050 por culpa de calentamiento del planeta, o no, pero evidentemente la previsión va en ese sentido. Esto se suma a un alarmante descenso en los últimos tiempos del estado actual de los embalses. En definitiva, estamos entre unas sequías endémicas, que se van repitiendo año tras año desde el año 99 en Cataluña.

Por eso, celebramos la aprobación del Decreto de sequía por parte del Gobierno de la Generalitat, pero entendemos que se ha de establecer un marco legal estable que prevea de una forma más permanente todas estas situaciones.

La moción de Convergencia i Unió aborda un tema trascendental, como es el de la necesidad de cubrir las necesidades de agua que tiene todo el interior de Cataluña, la Cataluña más seca. Por lo tanto, nosotros apoyaremos la moción de Convergencia i Unió.

Y eso, lo hacemos, en primer lugar, con independencia, o no, de que fueran las obras declaradas de interés general; puesto que tanto el pantano de La Llosa de Cavall y todo el *abastament* de agua de La Llosa de Cavall, y la cobertura mediante canales de parte del Anoia, del Montsià y el propio Solsonès, sin duda nos parece afortunada y necesaria.

Se ha hablado aquí de partidas que no han tenido el final que se preveía. Evidentemente, el convenio suscrito entre el Ministerio y la Generalitat no ha dado lugar..., no ha dado sus frutos en cuanto que los fondos previstos de la Unión Europea no han llegado en su integridad.

Entendemos, en este aspecto, necesario impulsar la acción de gobierno e instar que el propio Gobierno solicite del Ministerio de Medio Ambiente que destine esos fondos, los fondos que los suplan, para la construcción de las infraestructuras previstas y que juzgamos muy necesarias.

En este caso, no es un problema de confianza, como ha hecho referencia el representante del grupo socialista, nosotros confiamos en la gestión de la Agencia Catalana del Agua y confiamos también en la propia gestión del Govern de la Generalitat. Pero, sin duda, esta confianza se verá reforzada con la aprobación de la moción propuesta por el Grupo de Convergència i Unió.

En definitiva, pedimos un mayor esfuerzo, y eso se hará mediante la aprobación de la moción.

Y daremos apoyo a la moción, con independencia de la forma en que se contenga –y lo digo a un representante que antes ha tenido lugar..., que ha hablado–, porque la forma no es substancial, sino lo substancial es el contenido. Y el contenido, en este caso, es altamente positivo, por eso lo apoyaremos.

(El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.)

El president

Senyor Espadaler... (*Veus de fons.*) Trenta segons.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Respecte a la consideració d'obra d'interès general, perquè veig que els partits que donen suport al Govern han fet una interpretació exactament oposada. Per part del representant del Grup Socialistes i per part del representant d'Esquerra Republicana, s'ha dit: «Són obres d'interès general», i jo crec que molt encertadament. I acollint-se exactament a allò que el representant d'Iniciativa ha dit –«és que això és indiferent, si són obres o no d'interès general»–, la realitat és que, perquè així ho va voler el Govern de la Generalitat en l'anterior legislatura, aquestes no són obres d'interès general. Podem debatre tant com vulguin si la consideració legal d'una obra d'interès general pressuposa per ella mateixa el finançament d'aquesta.

Però en qualsevol cas que quedi molt clar que, perquè així es va votar en el Congrés dels Diputats, i es va modificar en el transcurs de la modificació del Pla hidrològic, va decaure la consideració d'obres d'interès general, per llei, en aquestes obres. I ho dic perquè no és una qüestió de matís en el debat que tenim.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Pi Noya demana per parlar.)

El president

Senyor Pi.

El Sr. Pi i Noya

Sí, per contradiccions. Li he dit jo que n'hi havien. Hi han obres que no han perdut en cap moment, i li he posat l'exemple de la Llosa de Cavall, en cap moment, la consideració d'obra d'interès general, i que això no ha sigut cap cosa que ens permetés obtenir, en aquest cas, en aquest cas concret de la Llosa de Cavall..., no un finançament més gran, és que no hem tingut cap finançament, a pesar que continuen sent obres d'interès general.

El president

Els recordo, senyores diputades i senyors diputats, que un cop acabada la votació d'aquesta moció, procedirem a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de la I Setmana Mundial de la Seguretat Viària.

(Pausa llarga.)

Abans, doncs, de fer la lectura d'aquesta declaració institucional, procedirem a la votació d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 67 vots en contra.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de la I Setmana Mundial de la Seguretat Viària (tram. 401-00005/08)

Té la paraula el secretari tercer de la Mesa del Parlament de Catalunya, senyor Jordi Miralles, per tal d'efectuar la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de la I Setmana Mundial de la Seguretat Viària.

El secretari tercer

«La setmana del 23 al 29 d'abril ha estat declarada per Nacions Unides I Setmana Mundial de la Seguretat Viària, amb la intenció de millorar la seguretat dels infants i del jovent de fins a vint-i-cinc anys, ja que aquest col·lectiu és víctima del 40 per cent de les morts en accidents de trànsit arreu del món.

»Els infants i el jovent que circulen com a vianants, ciclistes, motoristes, passatgers o joves conductors

són el col·lectiu al qual van destinades especialment les accions de la I Setmana Mundial de la Seguretat Viària, encara que, evidentment, també pretenen tenir incidència en la reducció del nombre de morts i en la minimització de les lesions per accidents de trànsit de tota la població.

»Cada any, a Catalunya, més de cinc-centes persones perden la vida a causa dels accidents de trànsit i prop de vint-i-cinc mil més en resulten ferides, moltes de les quals amb lesions irreversibles. Però, a més, els accidents de trànsit deixen també unes altres víctimes: les amistats i la família dels qui n'han patit les conseqüències directes, que veuen afectades greument llurs vides amb unes seqüeles que les estadístiques no tenen en compte i que són poc estudiades i gens reconegudes.

»Per aquests motius, el Parlament de Catalunya demana que es prengui consciència de l'enorme impacte que els accidents de trànsit tenen en la vida de milers i milers de persones a Catalunya, i en la de milions de persones al món, i de la viabilitat de reduir dràsticament aquestes xifres si actuem sobre diversos factors, com ara l'hàbit de fer servir el casc en el cas dels motoristes i els ciclistes, i els cinturons de seguretat i els seients infantils en el dels automobilistes, i la promoció de la circulació a una velocitat adequada i de la conducció sense alcohol.

»Demana que es fomenti el transport públic i que s'emprengui actuacions de millora de la senyalització i del disseny de les vies públiques, com també de llurs elements de protecció dels conductors.

»S'adhereix a la I Setmana Mundial de la Seguretat Viària, ja que entén la conveniència d'estudiar les actuacions més adequades per a millorar la seguretat viària a Catalunya i de reformular les estadístiques per a fer visibles les conseqüències que aquestes no prenen en consideració, i, alhora, demana a tots els ciutadans una conducció responsable i respectuosa amb tothom.

«Parlament de Catalunya, 19 d'abril de 2007.»

El president

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i dotze minuts.